

ДЖЕС УОЛТЪР НУЛАТА

Превод от английски: Иван Тотоманов, 2007

chitanka.info

Нима съм последният страхливец на света? Ама че ужас!... Съвсем сам с два милиона беснеещи героични луди, въоръжени до зъби...

*Селин,
„Пътешествие до края на
нощта“.*

На Бруклин Уолтър

ПЪРВА ЧАСТ

СЛЕДВАЩИТЕ ДНИ

Летяха в небето като птици на сътворението, гневни и развълнувани, събудени от една и съща първична мисъл, избухващи в бял облак от перушина, неспокойни и грациозни, понесли се по стесняваща се спирала надолу към земята, приближаващи на една ръка разстояние, а след това още по-близо — за да се види, че това всъщност не са никакви птици, а хартия. Горящи листа. Всички малки птички бяха хартия. Пърхаха, рееха се, ставаха все по-големи — падащи късчета и обезумели листа, някои димящи, с обгорени краища, пламващи ярко в открития въздух, докато от тях не остане нищо, освен крехък черен ръб... а после съвсем нищо, само празнина и слаб намек за дим. Зад горящото ято се надигна силен плач и стон, разбуненото черно ято се пръскаше, птиците пърхаха в кипналото небе и в този момент всичко, което не бе пушек, бе хартия. И чудно красиво.

— Брайън? Наред ли е всичко?

Очите на Брайън Реми трепнаха и най-сетне се отвориха към пода на апартамента. Лежеше на една страна, проснал се през мъхестата гранична линия на килима. От това място светът се фокусираше на отделни фрагменти. Омазани в засъхнала кал ботуши. Кутии от пица. Вестници. Стъклена чаша. И нещо малко извън полезрението...

Петънцата в очите му се пръснаха и погледът му се фокусира отново — мъка на мъките, празна бутилка „Ноб Крийк“. И двамата се бяха катурнали успоредно на дясната си страна на килима — квинтета уиски и той. Рамо до рамо, както излизаше. Каза си да диша и успя да накара дробовете си да изхриптят. Примигна и петънцата и точките се разбягаха пред очите му в търсене на прикритие. Откъм входа на апартамента отново долетя викът на госпожа Любах:

— Брайън, чух гърмеж! Какво стана?

Самият Реми не бе чул никакъв гърмеж, но въпреки това бе склонен да вярва на буквалисти като госпожа Любах. А пък и един

гърмеж би обяснил приглушения писък в ушите му. И болката, когато раздвижи главата си. Напрягна се да вдигне брадичка и видя непосредствено до бутилката пистолета си — инертен и неспособен на нищо, лежеше си сред трохите и космите на килима. Ако изчакаше достатъчно дълго, нечия облечена в гума ръка щеше да го вдигне и да го постави в найлоново пликче с надлежното етикетче. Също като него самия, тъй като не се движеше — вярно, в по-голям плик, но в крайна сметка същия — дебел найлон, последното нещо, което подуши, преди пред очите му да се мерне вратата на хладилния камион.

От другата страна на вратата се разнесе приглушеният глас на госпожа Любах:

— Брайън? Отивам да се обадя на полицията.

— Аз съм полицията. — Гласът му бе незначителен и слаб в черепа му; не можеше да каже със сигурност дали думите наистина са излезли от устата му.

— Брайън?

Седна и огледа апартамента ателие — сплескан матрак на пода, закърпени с гипс стени, боядисани прозорци. Докосна с длан лявата страна на главата си. Косата му бе лепкава и сплъстена, сякаш бе лежал в сироп. Отдръпна ръката си. Естествено. Кръв.

Добре. Време беше да се размърда.

— Един момент, госпожо Любах — каза той на вратата, този път малко по-силно.

Изправи се, замаян и слаб, опита се за пореден път да открие несигурната връзка между причина и следствие — дълъг ден, пиене, горест, стрелба, изтощение. Или в някакъв друг ред. Подпря се на печката, напипа кърпата за чинии и притисна края ѝ към главата си. Погледна към масата и сцената му се видя като декор на постановка. Кухненският стол бе прекатурен, а на малката масичка, на която бе седял, се мъдреше неумолим натюрморт — парцал, малка стъклена чашка, смазка, телена четка, бележка.

Добре. Това беше проблем. Тези петна в паметта му, а може би в живота му, серията празници — дълги накъсани ивици, празни пространства, в които обикновено се намираха обясненията на най-основни неща. За момент се опита да подреди главоблъсканицата по начина, по който би подходил, ако беше на работа. Смазката можеше

да означава злополука, но пък бележката? Що за ненормалник ще напише бележка, преди...

Да си почисти оръжието?

Вдигна листа: „Etc...“.

Et cetera?

Странна работа. Нямаше абсолютно никакъв спомен. И въпреки всичко бележката бе пред очите му, написана със собствения му почерк. Добре. Имаше някакъв прогрес. Каквото и да бе станало, *каквото и да бе направил*, то бе странно. Пъхна бележката в джоба си, после вдигна стола и се наведе да вземе пистолета, олюля се, сложи предпазителя и внимателно остави оръжието на масата.

— Брайън?

— Идвам.

Отиде до стената и пъхна пръст в прясната дупка в тухлата зад стола. След това отстъпи назад, притисна кърпата към главата си, трепна от разкъсващата болка и когато тя отмина, отиде до вратата. Открехна я едва-едва към коридора и оранжевото лице на госпожа Любах изпълни празното пространство между вратата и касата.

— Брайън? Какво стана? Три през нощта е.

— Така ли?

— Има наредба за шума, Брайън. — Гласът прозвуча частица от секундата след движението на устните ѝ, като в лошо дублиран филм. — Правила — продължи тя. — И изведнъж — *гърмеж*. Хората работят. Всички сме с разклатени нерви, Брайън. Ако не си ранен, целият този шум е непристоен.

— Ами ако съм ранен?

Госпожа Любах не му обърна внимание.

— Само си *представи* какво си помислихме, когато чухме гърмежа.

Бе дребна и слаба, с къса права побеляла коса и широки черти; тежкият ѝ грим бе сложен малко накриво и ѝ придаваше вид на набързо оцветена статуетка или на вратар от джаги. Навремето счетоводител. А сега, доколкото май си спомняше, не бе сигурна каква точно трябва да е. Не могат ли хората просто да се върнат на старата си работа? Сякаш нищо не се е случило?

— Всички знаем, че въздухът може да пламне всеки момент — каза тя.

— Не мисля. — Реми премести кърпата.

— Приятелят на Дженифър от 6А казва, че всички ще загазим, когато вятърът се промени. Мислиш ли, че е вярно, Брайън?

— Не зная. — Нямахте представа кой е приятелят на Дженифър, коя е тази Дженифър, нито пък кой живее в апартамент 6А или накъде е духал вятърът преди това.

— Не ни казват какво има в пушека. На теб казват ли ти, Брайън? Казват ли ти какво има в пушека?

— Никой не ми е казал нищо.

— А ти би ли казал на мен, ако ти кажат?

Не бе сигурен как точно да отговори на това.

— Едва ли. — Тя се наведе напред и зашепна: — Карл от 9F казва, че било само въпрос на време. Твърди, че тънем в канцерогени. В бульона на собственото си измиране. Точно това бяха думите му. Въпрос на време. Бульон. Той е атеист. Много учен. Студен.

Госпожа Любах се озърна през рамо.

— Имам приятелка в болницата. Непрекъснато се раждат деца с увреждания. Слепени венци. Хора без крака. Не обичам да се озовавам в тълпата, Брайън.

Реми усети как кръвта се стича по шията му и пълни ямката между ключиците му.

Госпожа Любах проточи врат, за да го разгледа по-добре, и каза:

— Спонтанно кървене.

— Не. Чистех пистолета си и...

Взираше в него, сякаш той знаеше как да завърши изречението.

— Et cetera — каза той.

Но госпожа Любах като че ли бе изгубила интерес към раната на главата му и към гърмежа, който я бе довел до вратата му.

— Вече няма да ходя в центъра — каза тя. — Няма да пътувам с метрото и няма да влизам в сгради с повече от десет етажа. Дори се замислям дали да не напуснем града.

Реми нагласи кърпата.

— Ще ида да се оправя, госпожо Любах.

— Бях под душа — каза тя, сякаш я бе попитал. — Бях под душа, а понякога водата съвсем отслабва. И сега така стана, и когато излязох от банята, иззвъня телефонът. Беше сестра ми, каза ми да включа телевизора. Живее в Уилмингтън. Токът ѝ спря точно в този миг. —

Госпожа Любах вдигна вежда. — В Уилмингтън! Нищичко не разбирам, Брайън.

Реми свали кърпата от главата си.

— Трябва да се оправя, госпожо Любах.

— Кога според теб всичко отново ще стане нормално?

Нормално. Самата дума му изглеждаше едновременно позната и странна, подобно на потиснат спомен. В един момент нещата са били нормални.

— Честно казано, не съм сигурен.

— Приятелят ти каза, че всичко ще започне да се оправя, когато се разчистят всички бумажки.

— Приятел?

— Младежът, който те търси тази сутрин. Книжният тип.

— Книжен тип?

Госпожа Любах отвори уста да отговори, но...

Реми седеше в спешното отделение срещу някакво виетнамско момиче с насълзени очи, което държеше кесия около явно изгорената си ръка. Беше на десетина години, облечено с някаква пижама. Зяпаше Реми. На всеки няколко секунди затваряше очи и въздъхваше. После ги отваряше, взираше се отново в него и ги затваряше, сякаш самата гледка ѝ причиняваше болка. Май бе самичко. Реми се огледа, но в спешното нямаше други хора, с изключение на възрастния доброволец, който седеше на рецепцията и четеше някаква дебела книга с твърди корици. Не след дълго Реми стана и отиде до него — мъж с очи като раковини и бяла четина на бузите; така и не вдигна поглед от книгата. Реми надникна и видя, че под твърдата подвързия се крие опърпано книжле с меки корици. Отначало му се стори, че страниците са празни, но после забеляза, че просто е в края на главата и на страницата има само няколко думи: *нищо по-безнадеждно от тази свобода, това чакане, от тази неприкосновеност...*

Изчака, но мъжът така и не вдигна поглед; дори не обърна страницата, а просто продължи да чете отново и отново — *нищо по-безнадеждно... това чакане...*

— Извинете — обади се накрая Реми. — Но момичето...

— Казах ви вече, господин Реми, само минутка — отговори доброволецът. — Моля, седнете. Докторите знаят всичко за вас.

Старецът го погледна в очите и не отмести поглед, и най-сетне обърна страницата и Реми прочете първия ред от следващата глава: *И той се отскубна свободен...*

— Но момичето...

— Знаят за състоянието ви — каза мъжът.

Реми се отскубна свободен и се върна на мястото си. Виетнамчето отново въздъхна, рязко отвори очи и се вгледа спокойно в него, сякаш чакаше да ѝ отговори на някакъв въпрос. В крайна сметка на Реми му се наложи да извърне очи.

Погледът му се спря върху малкия телевизор на една колона в центъра на чакалнята: даваха някакви новини. Испита пристъп на дежавю — познаваше всеки ням образ още преди да се появи и му се струваше, че новините са станали тапет в ума му, безкрайна въртележка в главата му — наклонени криле, разцъфнали пламъци, бели пера, които стават черни, а след това сиви, безкрайно сиви, гейзери от сиво, покрити с прах сиви скитници, закриващи сиви уста със сиви ръце и бягащи от сив прибор, както и птиците, бели — безкрайни облаци и ята от бележки, СПИСЪЦИ И кореспонденции, рееха се безмълвно във въздуха и изчезваха в пепелявия мрак. Затвори очи и видя онова, което виждаше винаги — късове тъкан, нишки на откъсване и израждане, неми фойерверки, облицовката на очите му се натрошава, блещука и се лющи в бульона зад тях — светлинни и носени на повърхността петна, танцуващи като парченца хвърлена в света хартия.

В дните след това — когато всичко бе избледняло от слънцето и покрито с пепел, когато димният ореол все още бе надвиснал над острова — партньорът на Реми, Пол Гутерак заяви, че никога не се бил чувствал по-щастлив. Пол и Реми караха един от новите форд екскържъни, осигурени от Федералната агенция за управление при извънредни ситуации — „адски печена машина“, бе казал Пол, бяла, с черни бронебойни прозорци, яки брони, обсипан със звезди и ивици заден прозорец и малко найлоново флагче, което яростно се развяваше на антената. Хората се бяха наредили по Уест, развяваха свои

собствени флагчета, викаха и издигаха плакати и лозунги: „Бог да пази...“, „Помогнете ни да отмъстим...“ и „Няма да се пречупим“.

Пречупени — точно такива ги виждаше Реми. Натрошени и събрани отново с липсващи парчета. Стояха на прегради и зад барикади по улицата, облечени в тениски с националното знаме и фуражки с твърди козирки, оживени от минаването на Пол и Брайън подобно на фигури в старо влакче на Дисни, скърцащи и бръмчащи разбойници. Карибски пирати. Някакво момче в ръгбистка блуза с дълги ръкави размахваше над главата си скейтборд с изобразен знак ин-ян, до него една жена беше гушнала териерче. Две мацки с джинси и обувки с високи токчета, брадат тип с вълнено палто и стотици други, купища лица; бяха толкова много, че след няколко пресечки Реми вече не можеше да ги гледа и трябваше да се обърне напред. А те продължаваха да надават радостни възгласи, сякаш отчаяно желяеха да бъдат забелязани в този свят. Плачеха. Поздравяваха. Викаха на Реми да им обърне внимание, но той гледаше напред, докато не се сляха в едно, лицата от кордона се плъзгаха покрай него, а гласовете се смесиха, докато той се мъчеше да определи копнежа им.

— Точно това имам предвид. Ние сме прочути, по дяволите — каза Гутерак по начин, по който някой би признал, че е алкохолик. Може би Пол бе прав по някакъв свой начин — това означаваше да си прочут и да гледаш как хората отчаяно се отразяват в блясъка на преминаването ти.

Пол отби от Уест Стрийт преди тунела и паркираните в две редици динозаври — микробусите на телевизионните компании, товарните и хладилните камиони. Спряха за чаша кафе в един деликатесен магазин на ъгъла: на прозореца бе закрепен американски флаг. Имаше цветя в гърнета и правоъгълни саксии, току-що полети и кървящи с мръсна вода по прашния тротоар. Това поне бе нещо — спомняше си, че ден-два след онова по магазините нямаше никакви цветя. На вратата на магазина някаква възрастна двойка им се усмихна и вдигна палци. Брайън намести фуражката си — притискаше прекалено силно грубите шевове, с които се бе сдобил в спешното отделение.

— Виж сега, не казвам, че се *радвам*, че се случи — рече през зъби Пол. Имаше телосложение на кегла за боулинг — широк в бедрата и с тесни рамене. Говореше с крайчеца на устата си, досуц

като подсказващ комарджия. — Нищо такова. Но трябва да признаеш, Брай...

— Нищо няма да признавам, Пол. — Главата го болеше.

— Не, виж сега, не искам да кажа...

— *Зная* какво искаш да кажеш — прекъсна го Реми. — Просто не искам да го чуя.

— Не съм шибан малоумник, Брай. Зная, че е политически некоректно. Няма да го кажа на никой друг. Но хайде сега... между нас двамата... Искам да кажа... ние сме живи, човече. Как можем да не се чувстваме...

— Не искам да мисля за това, Пол. Не искам да говориш за това как се чувстваш.

— Не, не ме разбираш — каза Пол и разтърка врат.

Наредиха се на опашката, но хората отстъпиха и ги пуснаха напред. Докато минаваха, една жена в кожух сякаш оживя и се пресегна да ги потупа по раменете на новите куртки „Стартер“, отпуснати от шефовете за всички ченгета. Реми понечи да вземе дъвка, но ръката му леко се отплесна и кокалчетата му закачиха кутия „Сникърс“. Като че ли никой не забеляза.

Пол тръгна да плаща, но продавачът махна с ръка и отсече:

— Героите пият без пари. — Хората от опашката заръкопляскаха. Пол бутна на продавача три долара и каза:

— Благодаря, господине. — И преглътна буцата, която се мъчеше да го задави.

— Бог да ви благослови! — каза някаква старица: буташе детска количка с куче в нея.

— Благодаря, госпожо — отвърна Пол. — Бог да благослови и вас.

Кучето се загледа в Реми и в крайна сметка той трябваше да извърне поглед.

Когато излязоха, Реми погледна през рамо да види дали хората в магазина са се раздвижили, но отражението на небето в стъклените витрини скриваше всичко. Събираха се облаци. Господи, какво ли щеше да направи дъждът с пепелта и праха? И хартията, снежните купища резюмета, паметни бележки, доклади и товарителници — какво щеше да стори дъждът на хартията? Знаеше, че точно сега трябва да се състоят срещи и съответните служители да се подготвят

точно за тази вероятност — мащабната операция по възстановяването на хартията да не се усложни от валежите.

Качиха се в колата.

— Точно това имам предвид — случилото се преди малко — каза Пол. — Не можеш да отречеш, че това е най-страхотното чувство: да се отнасят така с теб. Точно за това говорех, Брай. За нищо друго.

Реми затвори очи.

— Преди никой не казваше нищо, освен да се оплаква от призовки или да ни се зъби защо не сме спипали изрода, разбил колата му — не преставаше Пол. — А сега...
бесплатно кафе! Потупване по гърба! Зная, че известно време отсъства от работа, но, господи, не ти ли се вижда някак... приятно?

Реми се скри зад кафето си.

Пол върна екскържъна в движението.

— Искам да кажа, извънредните дежурства. И гадостите, които трябва да правим. Да водим Янките на обиколка в Нулата. Шибаните Янки. А виж само какво правехме преди това. Да прибираме дрехите на Шефа от химическо и да размотаваме гаджетата му из града. Да стоим на събрания с малоумниците. Не ми казвай, че го предпочиташ. И не е само това... не е само облекчението. Има и нещо друго, може би дори нещо... — Той се наведе напред и за миг Реми си помисли, че е напълно обезумял. — Нещо *лошо*. Сещаш ли се?

Реми се загледа през прозореца към дълбокия каньон от прашно стъкло и гранит, към палетите бутилирана вода край улицата и щайгите с дарени ръкавици и овесени закуски. Следваха редици нови камиони; двайсетина се бяха наредили на опашка като някакви мрачни траулери, минаващи пресечка след пресечка — Екшън, Айуитнес и Фърст Ет, вдигнати нагоре чинии като длани на литургия, следвани от камиони с открити ремаркета, натоварени с изкривени греди, а зад тях, в края на процесията, линията чакащи хладилни камиони и черният ВМ камион — временната морга, където...

— Разбираш ли, искам да кажа... — бореше се с думите Пол.

— Зная... какво искаш да кажеш — тихо отговори Реми. — И може би си прав. Но има неща, които не можем да кажем сега. Ясно? Не можеш да *кажеш*, че никога досега не си бил толкова щастлив. Дори и да го мислиш, не можеш да го кажеш. Всичко е... има неща...

които трябва да оставим на мира. Трябва да си ги оставим, както са си, и да не казваме нищичко за тях.

— Като парчето череп.

Реми потърка уста. На втория ден в Нулата бе намерил в останките парче от женски череп, сиво и твърдо. Не знаеше какво да го прави, така че го пусна в една кофа. Целия следобед претърсваха прилежащия район, но не откриха никакви други части от тялото — само това петнайсетсантиметрово парче чело и опърлена коса. Парамедикът и човекът от екипа за събиране на улики спориха десетина минути какво да правят с парчето, преди да се сетят да го извадят от кофата и да го пуснат в един от хлъзгавите си чували за тела. Реми го отнесе до хладилния камион и го остави да лежи като жаба в спален чувал на празния под. Пол отваряше дума за това парче най-малко по пет пъти на ден. На кого ли било? Къде ли се била озовала останалата част от главата? Дали щели просто да го погребат? Накрая Реми отсече, че не иска повече да се говори за това — не иска да обсъжда какво е да държиш парче от глава, колко тежи, колко твърдо, самотно и безполезно изглежда, или как имат повече чували и хладилни камиони, отколкото са им нужни, и как вилнелите тук сили не са оставили достатъчно големи части от тела.

— Разбираш ли, не ме чуваш правилно, Брай — продължи Пол.

— Чувам те.

Пол спря при контролно-пропускателния пункт, пред някакви момчета от Националната гвардия с нервни физиономии и карабини М-16, застанали от двете страни на дребен полицаи. Ченгето приближи и постави крак върху стъпалото на колата. Пол бръкна в пазвата си и извади идентификационните си табелки. Подаде ги на ченгето.

— Здравсти, шефе — каза ченгето. — Как е?

— Адски тежко дежурство, нали се сещаш.

— Проклети ненормални шибаняци.

— Аха. Точно. Прав си.

Пол протегна ръка. Реми свали табелките от врата си и му ги даде. Пол ги показа на уличното ченге, то си записа нещо и ги върна на Пол, който на свой ред ги предаде на Реми.

Ченгето потупа капака на екскуржъна.

— Хубава машинка.

— Федералните ни я бутнаха.

Ченгето кимна към двамата гвардейци.

— А на мен ми се паднаха само тия двама тъпаци. Сигурен съм, че някой от тях ще ме простреля в крака, преди да се свърши.

— Може да са с гумени патрони.

— В някой свършен свят, нали? А бе тука е същински ад, шефе.
— Ченгето тупна отново капака на колата, отстъпи назад и им махна да продължат.

Реми го гледаше и донякъде се чудеше на начина, по който двамата си разменяха думата „шефе“: загатваха с нея всичко ценно, твърдото скеле на почтителната лоялност, даваща шанс на всеки долу да се издигне — да има свой собствен екип, шофьор, групи, право да се разпорежда с бюджета и да решава проблеми на сигурността — с две думи, един ден самият той да стане шеф. Нима самият Реми не се бе изкатерил търпеливо по същата стълба? А сега... сега какво? Смътно си спомни как смяташе, че това е корумпирана и лоша система, но трябваше да признае... тя съществуваше за дни като днешните.

Гутерак мина през пункта под бурята от аплодисменти и размахвани знаменца. Включи за секунда сирената, докосна с два пръста челото си и промърмори:

— Искане ми се да мога да направя нещо за тези хора. Каквото и да е. Да им кося градинките.

Реми се облегна и се опита да диша през устата. Миризмата вече не го напускаше. Беше се настанила в косъмчетата на носа и във фибрите на дробовете му — цялото му тяло като че ли миришеше, сякаш миризмата се бе просмукала през порите му с фина сива прах — остра и лютивата, брашно от мъртвите. Бе изненадан от жестокостта на въздуха тук, парлив от праха и свободните молекули на горяло... горяло какво ли не. Изумително бе, че въздухът може да пари. „Забравихме го в страха си от ядреното разпадане и синтез, от радиацията, заразите, ударните вълни и разрушенията — помисли си. — Забравихме за огъня“.

— Видя ли хлапето на Дъргън по телевизията?

„Моля те, млъкни“.

— Пораснало е. Не го бях виждал, откакто всички играехме софтбоул. Това имам предвид... с хлапето на Дъргън. Искане да кажа... честно... по-добре него, отколкото мен. Нали? Хайде. Признай си. По-

добре неговото хлапе да плаче по телевизията, отколкото моето. Или твоето. Нали?

Реми се взираше през прозореца.

— А сега Дъргън... мъртъв като пън, никога вече няма да види хлапето си. А вместо него можех да съм аз, нали? Само че вместо да съм мъртъв, дори не съм ранен... или разорен. Или без работа. Вместо това ми натресоха извънредни дежурства. Пускат ме зад кулисите до Спрингстийн, нали? Дъргън е някъде на парчета, а аз вече дори не мога да накарам някого да ме остави да си платя шибаното кафе. И всичко това, защото аз стоях тук, а той — там. Нали? Просто искам да кажа...

— Зная — прекъсна го Реми. — Моля те, Пол.

Свали фуражката си и почеса лепенката на главата си.

Гутерак го погледна.

— Подстригал си се.

— Да. — Реми отново нахлупи фуражката.

— Защо?

— Снощи се прострелях в главата.

— Е... — Известно време Пол караше мълчаливо, загледан право напред. — Отива ти.

Нулата приличаше на разбунен мравуняк. Един пожарникар с очи като на енот бе чул нещо, най-вероятно писък на разкъсвана стомана, и бе убеден, че някой го е повикал. Спасители с противогази и хирургични маски се суетяха в югозападния край на купчината, пъхаха глави в цепнатините, спускаха се надолу, ровеха между гредите. Реми бе гледал как земята започва да се движи под краката им, но когато успяха да отместят едни метални отломки, намериха под тях други — *костенурка под костенурка*, огънати стоманени черупки на невъобразима дълбочина, а под тях — жили от течен огън, към които копаеха като обезумели с надеждата да пречистят някаква ярост.

— Като мравки на някой шибан мравуняк — каза Пол, докато вървяха — прекалено високо, винаги прекалено високо, и Реми го сграбчи за китката. Сякаш Пол бе затрил някъде филтъра за отделяне на ума от устата си. Вече казваше всичко, което му хрумваше. — Не мислиш ли? Нима наистина не приличаме на мравки?

Не можеше да си спомни дали Гутерак винаги си е бил такъв, или безчувствеността му е нещо ново. Обърна се към него да му каже да млъкне, но точно в този миг пожарникарят с очи на енот вдигна ръка и бригадите с кофите замръзнаха, вперили погледи в димящите пукнатини, безмълвни като камъни, сякаш участваха в някаква детска игра, сякаш отчаяно се надяваха да чуят през бръмченето на генераторите, строителните машинарии и ниското жужене на гласове. Пожарникарят гледаше към тях — не, право *през тях*. По дяволите.

— Знаеш ли какво? Вече едва понасям шибаните димаджии — каза Пол. — Винаги съм ги мразил тези противни разглезени смотаняци. *Най-храбрите*, дрън-дрън. Старите са мързеливи тлъсти отрепки, а младите по цял ден...

— Пол... — почна Реми, но партньорът му продължи да приказва.

— А цялата тая дандания и всичките тия тълпи са заради тях. И за какво? Хайде да видим как мързеливите задници блъскат тука, нали? Как някой натъпкан със стероиди шибаняк купува контрабандна пиячка в Хейтс. Но сега не мога да им завиждам. Кучите синове просто влязоха вътре. Нали? Мамка му. Получиха всички свирки, обраха целия каймак. Шибаняците просто влязоха. Половината не бяха на смяна, но въпреки това влязоха. Не зная дали аз...

— Затваряйте си шибаните уста! — Горкият димаджия тичаше покрай купчината и викаше на хората, които вече се взираха с празни погледи в него, докато той не остана единственият, който издаваше някакви звуци. — Моля, затворете си шибаните уста! Защо просто не можете да запазите тишина? Толкова ли е трудно да млъкнете?

Пол и Реми се оттеглиха една пресечка назад. Трябваше да се срещнат с помощник-шефа Кейри при южния вход на огромното бунище, под Б — Тръста, наричан от Гутерак, Кобура, непосредствено на юг от Миризлиното място. Всички знаеха, че там мирише ужасно лошо, и всички знаеха каква е вонята, но никой не можеше да намери източника ѝ. Асансьор? Стълбище? Противопожарна шахта? Преди няколко години, когато бе все още женен, Реми бе сритал тиквения фенер на хлапето си под верандата и напролет отдолу се разнасяше същата воня. Хората направо полудяваха, когато я надушваха в южната част на Нулата и не можеха да открият разлагащото се нещо. А сега, когато миризмата започваше да отслабва, нещата започваха да се

влошават още повече, сякаш губеха онова, което се намираше някъде там. Беше виждал как хората бърчат носове и поглеждат към небето, сякаш просто трябва да положат малко повече усилия. И това бе още едно от нещата, за които не можеше да се говори. И найлоновите торби лежат на купчини по тротоарите, хладилните камиони чакат празни, а ти разравяш купчината с проклетите кофи, сякаш сваляш чакъл от планина, знаеш какво се е случило долу, можеш да го надушиш, забързаното разлагане и разпадане, подобно на горяща хартия.

Бригадите с кофите отново се хванаха на работа — днес бяха само шест, а шефовете се мъчеха да спрат дори тях, за да могат да докарат тежки машини и да разкарат отломките. Машините обикаляха по краищата на купчината, пробиваха си път навътре, пробваха околните сгради и дърпаха изкривените метални греди като някакви пасящи жилава трева коне. В крайна сметка димаджиите, ченгетата и каските щяха да отстъпят пред машините — всички го знаеха — и редът щеше завинаги да се обърне, хората щяха да бъдат изтикани да похапват по краищата, докато машините лапат в центъра.

— Тия шибаняци само ни губят времето. — Пом-шефът Кейри вървеше към Реми и Гутерак с каска на главата и едно от новите лъскави якета. Дрехите ги правеха да приличат на някакъв отбор по софтбоул. — Опитвах се да се свържа с вас по некстелите.

Пол сви рамене.

— Преди два дни дадох моя на Кубаяк. Каза, че тази седмица ще получим нови.

Пом-шефът се опули.

— Дал си некстела си на Кубаяк?

— Мислех си, че ще получим нови, шефе.

— Какво? Не ви ли дадоха?

— Не!

— И сте предали вашите?

— Стига, шефе. Защо ми триеш сол? Казах ти, мамка му.

Пом-шефът сбърчи дългото си чело чак до каската, кацнала върху черната му четинеста коса. Обърна се към Реми.

— Вярно ли е? Наистина ли не сте получили нови некстели?

— Не зная — каза Реми.

Кейри се обърна и извади уоки-токито си.

— Пирело! Какво правиш, лайно смотано? Къде са ми некстелите, мамка му? Хората ми са без радиостанции.

Пом-шефът се отдалечи — крещеше в шепата си — и Реми се обърна към купчината. От три страни се подаваше вода от пожарните, наредени на края на огромната димяща джунгла: огънят бушуваше в корените ѝ и от купчината изскачаха пламъци. Отблизо не получаващ по-добра представа от какво са съставени димящите листа и лози, освен някои неща като щорите например. Навсякъде имаше щори. Колко ли можеше да са? Милиард? Накъдето и да се обърнеш, Реми виждаше посивели щори, увиснали на огънати греди като небрежно метнато лятно пране. Жадуваше за приятното спокойствие на суровите числа. Какъв процент от купчината бе стомана? А щори?

И хартия. Колко процента бе хартията? По-голямата част от нея бе успяла да опита едно наистина драматично бягство; спомни си как хартията излетя в небето като ято птици, зарея се над всичко и после започна да се спуска над града. Можеше да е от някаква полза да се знае какъв процент от купчината е хартия. И хора. По-голямата част от отломките бе стомана, бетон и щори, и можеш да си благодарен за това, тъй като тези материали предимно си стояха на място. Хората обаче бяха нещо различно. Хартията също. Хората и хартията се бяха подпалили, отлетели или избягали, а след това бяха станали значително по-малко, отколкото в началото; бяха издухани и пръснати като семена на глухарчета в буря.

Това като че ли разстройваше не само него, и Реми предположи, че тъкмо то обяснява появата на новата агенция — Службата за свобода и възстановяване с нейните две независими бюра — Департаментът по възстановяване на останките, или ВО — бивши военни следователи, детективи, първокласни лекари и хора от бърза медицинска помощ, и още по-секретният Департамент по документацията, или Двойното Д, съставен предимно от пенсионирани служители на военното разузнаване и внимателно подбрани библиотекари и счетоводители, за които се носеха слухове, че са минали на обучение при Специалните части. Тъкмо трудността на работата им правеше ДД така важен, както бе заявил Шефът пред Конгреса; по-късно администрацията възприе думите, му по сутрешните блокове и най-гледаните предавания и ги повтаряше на всеки няколко минути по новинарските емисии; „Най-важно е да

възстановим търговските ни записи, доказателството за мястото ни в света, за гъвкавостта на икономиката ни, на работата ни, на живота ни. Ако не направим основен отчет на изгубеното, ако не успеем да съберем всички документи, то обединените срещу нас сили вече са победили. Вече. Са. Победили“.

Докато гледаше масивните ребра, потрошения стоманен екзоскелет, простиращ се докъдето му видят очите, димящите кости, увити в сиво, подобно на хиляди изхвърлили се на сушата китове, обезцветени и разлагащи се на открития въздух, Реми трудно можеше да си представи, че онези не са победили. Мисълта обаче се оттегли, когато прескочи дебелите намотки проводници и противопожарни шлангове и тръгна към ямата. Тя бе най-трудното място за него, тъй като се състоеше от същите безкрайни безформени отломки като купчината, само че обърната наопаки. Слънчевата светлина се отразяваше от каските на спасителите, които се спускаха в празното пространство, теглени от загадъчната сила на гравитацията; един след друг, подобно на зърна на броеница, те влизаха през една дупка и излизаха от друга. Помисли си, че тези дупки са направени от нещо по-могъщо и от огъня, от някаква сила, способна да наблъска осемстотин метра вертикална стомана и живот в петнайсетметрова яма. „Може би съществуват сиви дупки“, помисли си.

Присви очи, мъчеше се да свикне с гледката и си представяше високопланинско езеро, заобиколено от обширна димяща желязна гора; пушекът не бе пушек, а топла есенна мъгла, реещ се спомен за някаква мъглива утрин в лагер от детството му. Беше му познато, не като някакво реално място, което бе виждал, а като запомнена пощенска картичка, остър пристъп на съжаление, който не можеше да локализира точно. Каза си, че това не означава, че е изгубил; човек може да свикне с какво ли не.

Хрумна му, че засега се справя доста добре с този ден. Не беше излязъл от релси и това го накара да почувства нещо като гордост. Може би се оправяше. Може би празнините щяха да изчезнат, пукнатината в ума му — или каквото там бе — щеше да се запълни. Може, би мислите му започваха да се събират. И точно в този момент нещо на кръста му завибрира. Той го свали от колана си и го зяпна; не бе сигурен кога точно се е сдобил с пейджър. Натисна бутона отгоре и на малкия екран се появи една-единствена думичка — „СЕГА“.

Впери поглед в устройството. Сега? Сега *какво?* Нещо в съобщението го смрази и Реми отстъпи настрани от Гутерак, който наблюдаваше съсредоточено бригадата с кофите. Прибра пейджъра в джоба си и тръгна на юг по улицата към една позната витрина — любимия му призрачен бар с изпотрошени назъбени стъкла и потънал в прах. Отвори разнебитената врата и влезе.

Вътре имаше малка кръгла маса за помощник-сервитьора, който никога нямаше да дойде: две чаши за мартини — в едната все още имаше сива маслинка, чаша за уиски със сода и сламка за разбъркване. Столовете бяха преобърнати, сякаш клиентите бяха скочили от тях и бяха избягали. Реми бе дошъл тук на втория ден и бе забелязал три банкноти под една от сивите чаши за мартини. Всеки ден очакваше някой да прибере бакшиша, но спасителите само добавяха още към него — може би за късмет, но по-вероятно от ирония — и под прашната чаша се натрупа цял букет от двадесет или тридесет еднодоларови банкноти. Отмъкни пиячката и остави бакшиш. Реми извади един долар от портфейла си, вдигна чашата и пъкна банкнотата под нея. Потупа масата. *Сега...* какво да си налее? Бутилките от горната лавица зад бара бяха изчезнали; момчетата бяха започнали да опустошават следващата редица — празна бутилка „Кънейдиън Мист“, „Гилбис“ и тъй нататък, макар да бе останало малко „Букърс“ Хубав джин, точно каквото търсеше. Прохладен, чист, недвусмислен. Погледна под тезгяха за чиста чаша. Чудесен призрачен бар.

Вдигна поглед. На входа стоеше слаб мъж с тъмен костюм и с куфарче в ръка. Беше по-млад от Реми, но висок приблизително колкото него, с къса военна прическа. Точната му възраст обаче трудно можеше да се определи, тъй като имаше най-младоликата физиономия, която Реми бе виждал у възрастен — сякаш на тялото на адвокат бяха присадили главата на десетгодишно момче. Носеше бадж с име („Маркъм“) на джобчето — в правителствен стил, — но дори и да бе от федералните, не ставаше ясно от коя точно агенция. Маркъм се усмихна и остави куфарчето си на бара, като плъзна настрани една прашна чаша. Реми си помисли дали да не се престори на барман, като някакъв последен мохикан, който не е избягал през онзи ден. Зачуди се дали да не предложи на Маркъм питие и за миг му хрумна колко хубав би могъл да е животът с простата размяна на топлина и удобство срещу хладни пари, звънваща на бара чаша, дългата глътка, парцал за

чистене на бара — какво повече му трябва на човек? Кой призрачен барман би имал дупки в паметта или би се събудил с простреляна глава? На кой ли призрачен барман биха се губели цели дни или би му се наложило да убеждава партньора си да спре да приказва? Кой призрачен барман би страдал от времеви отклонения?

— Разбирам защо искахте да се срещнем тук — каза мъжът с бебешкото лице. — Подходящо място.

Реми не знаеше какво да отговори. Наистина ли беше определял среща? На този?

— Още в началото трябва да отбележа, че всички сме развълнувани от възможността да използваме помощта на човек с вашия опит — каза мъжът и се усмихна многозначително и замислено, — който да разшири правомощията ни. Ясно е, че нямаме дългата история на другите следствени служби. — Мъжът се наведе напред. — Честно казано, всички копнеем да покажем на бюрото и агенцията, че не сме просто поредните чиновници. И, ако мога да добавя лично от себе си, с нетърпение очаквам...

Извън мобилен телефон и Маркъм вдигна пръст към Реми, докато отговаряше.

— Не, няма проблем. Да. Всъщност в момента съм с него. — Вдигна глава и погледна Реми в очите. — Ще го питам. — Закри микрофона. — Имате ли нужда от нещо друго?

Реми погледна надолу към бара. Имаше нужда от този джин, но явно момчето — мъж не го питаше точно това. Вдигна прашната чаша, но тя се изплъзна от пръстите му и заедно с нея се изплъзна и моментът — Реми посегна към падащата чаша и откри...

Този ден за обиколката се появиха само двама от Янките, което очевидно хвърли в смут Гутерак. Реми погледна към тях и разпозна едрия втори питчър и резервния кетчър на задната седалка. Погледна надолу и видя, че пръстите му все още държат несъществуващата вече чаша. Надяваше се поне да е успял да си изпие джина. Поклати глава и отново погледна незначителните бейзболисти.

— Май Шефът е изчерпал списъка с едрите риби — каза Пол. Беше вбесен. Реми разпозна играчите — младия резервен питчър, за когото всеки се надяваше, че един ден ще стане голямата звезда, и

кетчъра, който навремето бе показал някои номера на хлапето на Шефа. За Реми нямаше значение кои точно янки са тук, но Пол очевидно бе ядосан и явно се чудеше какво означава това — дали не са изпаднали в немилост по някакъв начин. Каза на Реми, че е чул как Банермън и Дули развеждали Брус Уилис, а Лопес и Дънфи дори се уредили с роли в „Сексът и градът“.

Пол беше бесен.

— Какво не бих дал за един час в кола с онази проклета Сара Джесика. Шибаният Кейри... знае какво ми е отношението към Сара Джесика. Това е неуважение!

Реми се огледа в купето. „Само по-тихо, само по-тихо, само...“

— Не става дума за секс. Мисля, че си има стил. Обичам малките й полички и как носи... как им викаш... надиплени дрешки. — Обърна се към Реми.

— Иска ми се Стейси да носеше повече надиплени дрешки.

Реми се загледа навън.

— Да не искаш да кажеш, че Стейси е прекалено дебела за надиплени дрешки?

— Ами... не зная, Пол — отвърна Реми.

— Значи смяташ, че жена ми е тлъста?

— Не. Разбира се, че не.

— Хе-хе, просто се ебавам, пич. Разбира се, че е тлъста. Аз знам, че е тлъста. Криспи Крем знае, че е тлъста. Уайт Касъл, Шуанс, Бъргър Кинг — и те знаят, че е тлъста. — Пол отново се загледа в пътя. — Просто казвам... ние с теб едва ли не умираме тук и получаваме двама смешници... Нищо лично — каза на огледалото за обратно виждане.

Питчърът сви рамене. Кетчърът, който не знаеше английски, се усмихна и вдигна палци.

Пол отново погледна Реми. Този път гласът му бе по-тих.

— Просто съм бесен... шибаният Лопес развежда Сара Джесика.

— Пол...

— Какво ще й покаже, мамка му? „Ето там се скрих под бюрото и напълних гащите“, това ли?

Караха по Уест стрийт за втори път за днес, сивият облак се спускаше върху тях, минаваше под хората, които стояха по перилата и пожарните стълби, навеждаха се през прозорци и ги следяха с камери. Янките зяпаха през прозорците и пазеха почтително мълчание. На

всеки няколко минути Пол пускаше сирената, за да разчисти пътя, но Реми усещаше, че хич не му е до това.

— И още нещо — каза Пол високо; Реми усети опасността и затвори очи. — Виждате ли как числото продължава да намалява? Осем хиляди. Седем? Шест. Като спадаща подутина. Мисля си, че може би пак ще се върне до нулата. Нали се сецате? Искам да кажа, къде са телата? Може би ще се окаже, че през оня ден всички са си били по домовете. Може пък дори да се окаже, че сме *спечелили* хора, когато всичко това свърши.

Както обикновено, никой не знаеше как да отговори на Гутерак, затова той просто продължи:

— Как ли ще обяснят това? Повече хора, отколкото в началото? Дали няма някакъв трик, а?

Докато приближаваха Нулата, Пол започна да нервнич, думите се бореха коя по-напред да излезе от устата му. Реми усещаше как се подготвя. Всеки от водещите имаше своя версия за това място, свои имена за различните забележителности. Реми видя как един пожарникар и един оксигенист влизат в онази дълбока част, която се наричаше Ямата или Дупката. Останалите развеждащи — и особено хората на Шефа — признаваха, че имената на Гутерак са най-добрите. Някои дори се възприеха от всички — Ребрата, Катедралата, Копията, Пустотата, Голямата праскова, Сухият водопад. Може би това бе талантът на Пол — не можеше да престане да говори за неща, за които много други не бяха в състояние да говорят. Гутерак винаги започваше обиколките си от Уест Стрийт, откъдето бяха дошли с Реми през онзи ден. Обикаляше на изток, после на север и накрая се връщаше на юг и винаги привършваше точно при дупката, където все още се виждаше колата на Реми с изпотрошени стъкла и потънала до осите в чакъл и хартия. И макар да не развеждаха Сара Джесика, а само някакви си Янки, Пол щеше да потисне разочарованието си и да направи онова, което правеше винаги. Да говори.

— Дойдохме ето отгук — каза Пол на състезателите, когато приближиха КПП-то на Уест стрийт. — Бях тръгнал по поръчение на Шефа в центъра — да купя любимия му замразен йогурт, — когато ми се обади. Брайън също беше на път, така че спря да ме качи и подкара по Уест точно както минаваме сега, всичко е потънало в пушек, стигаме тук в южния край и както стоим и гледаме цялата

ужасия, и изведнъж — *баам* — удря вторият и после всички бягаме... и изобщо не беше както сте видели по телевизията, тя бе *чак ей там*, всичко изглеждаше нереално, докато някои не почнаха да скачат и да размахват ръце като луди, сякаш можеха да премислят, но, разбира се, не можеха... а ти ги гледаш как стават все по-големи и по-големи... пръскат се като някакви шибани балони с вода, само че по-плътно, нали разбирате... тупват и... и... и се пръскат... а после Брайън се запиля някъде и останах сам и обикалях значи, гледах ги всичките тези хора и хлапето пожарникар, никога няма да забравя малкото му лице, някакъв новобранец гледа в небето, а аз дори нямам нужда да проверявам какво вижда, защото чувам стона и онзи трясък, а след това стана така тихо — *зловещо* тихо, нали разбирате, само за част от секундата, толкова кратко, че нямаш дори време да си помислиш — ох, мамка му, колко е тихо — но по очите на хлапето разбирам, че е лошо, и тогава връхлита онова ужасно стържене и рев, сякаш гръмотевица е изтрещяла в главата ти, десет шибани секунди гръм, етажите поемат надолу, и щом всичко това почва, онзи пожарникар прави най-лудото и най-храбро нещо, което съм виждал — започва да тича *към* нещото, докато аз бягам в обратната посока към колата на Брайън, и се хвърлям към нея и точно тогава попадаме насред лайнияния вихър и онази вълна разбива всичко около нас, черна и гъста, блъска ме под колата на Брайън и чак до отсрещната страна, и зная, че ще бъда погребан с всички летящи лайна наоколо, и не мога да дишам и виждам, а вятърът продължава да носи горещи лайна — ето ръката ми, това изгаряне е от някаква гадост, а също и този белег, имам четири шева — и почвам да пълзя на четири крака, докато не се натъквам на ъгъла на някаква сграда и изпълзявам през някакъв счупен прозорец към някакви хора, и не мога да определя дали съм вън, или вътре, пълна тъмнина е, мога само да кажа, че подът под целия прахоляк е от мрамор, така че решавам, че явно съм вътре, и сякаш пълзя цяла вечност, след което ставам и тръгвам, и изведнъж се озовавам сред стотици други, като същински призраци, сиви и всички кашлят, и всички излизаме едновременно от този облак като някакви шибани деца на Коледа, и никой не казва нито дума, нито една думичка, и всички вървим към Батъри Парк, сякаш някой е натиснал копче и всички сме онемели. Можехме единствено да крачим. Просто да крачим.

Янките го зяпаха ококорени.

Пол премигна.

— Избързвам. Ще разкажа всичко, след като влезем. Някакви въпроси дотук?

Никакви.

После на Пол му хрумна нещо.

— О, о, о! Вижте очите на Брайън.

Реми разтърка слепоочията си.

— Хайде бе, човече. Покажи им.

Реми се обърна и отвори широко очи. Пол обичаше да е сигурен, че хората са видели скъсания кръвоносен съд в дясното око на Реми.

— Получи така наречената рутинна мускуларна дезинтеграция. Знаете ли какво означава тази гадост?

Не знаеха.

— *Макуларна дегенерация* — поправи го Реми. — *И отлепване на ретината.*

Десетки пъти бе казвал на Гутерак, че състоянието на зрението му няма нищо общо с кръвоизлива в дясното му око и съответно с онзи ден, че проблемите са му от години. Пол обаче настояваше това да бъде включено в обиколката.

— Ето виждате ли, шибаните му очи се люпят. Отвътре! Страшно, а? Искам да кажа, минахме през сериозни гадости тук.

Питчърът трепна.

— Ама че гадост!

— Да — каза Реми на гениалната резерва и си помисли колко ли хубаво е положението му — резерва, седи на скамейката и чака да те замести, когато ти свърши горивото. Животът би бил много по-лесен, ако всички бяхме наблюдавани от треньор, който да следи и за най-малката проява на умора или объркване, от специалисти край тъчлинията, готови да се намесят и да спасят работата ни, да съберат стореното дотук, да се погрижат да не попилеем края на добре изживяния си живот. Една добра резерва би спасила кариерата му, брака му... какво друго? Точно това искаше Реми — някой, който да го спаси.

Наредиха се трети на опашката пред КПП-то.

— Какви са ония неща? — попита питчърът.

— Ония ли? — Пол погледна навън. — Хладилници. Хладилни камиони.

— За...

— За трупове.

— Господи, да не би...

— Камионите ли? Не, празни са — Пол заговорнически се наведе между седалките. — Не казвайте на никого, но всъщност... не можем да намерим хората. Само парченца. Тук-там някой труп. Но повечето са... — Пол потърка пръсти, сякаш стриваше брашно. После подкара колата.

Спряха на КПП-то и ченгето пристъпи напред.

— Здравсти, шефе. Как е?

— Адски тежко дежурство, нали се сещаш — отвърна Гутерак.

Вече не бях ли тук, запита се Реми. Не съм ли чувал този разговор? Дали празнините не го връщаха назад? Дали не прескачаха като надраскана грамофонна плоча? Може би щеше да успее да се върне и да си изпие джина, или пък да разбере какво искаше онзи тип в призрачния бар. Усети вибрация, постави длан на колана си и отново напипа пейджъра.

— Проклети ненормални шибаняци — тъкмо казваше ченгето.

— Аха. Точно така.

Бившата му жена Карла живееше отгатък Джерико с новия си съпруг Стив в огромна нова къща — четири спални, три тавански стаи, две бани, нещо, наречено хол, и красива тухлена фасада — точно там се озова Реми, на дивана, пиеше слабо кафе от хубав китайски порцелан. Някъде половин година преди развода Карла бе заявила, че трябва да започна да живея живота си или да полудея, и на следващия ден отвори големия дъбов шкаф и почна да използва сватбения порцелан за всяко хранене; тази сутрин Реми слезе долу и намери малкия Едгар да яде зърнената си закуска в плитка изрисувана на ръка купа от костен порцелан. След половин година Реми и Карла се разделиха.

Стив отлепи устни от гърлото на будвайзера.

— Лично аз ли? Не разбирам какво значение има кого бомбардираме, стига да продължаваме да сме отгоре. Изправи ги до стената. Прочисти къщата. Не е нужно да ти ги казвам тия неща, нали?

— Да. Не е нужно. — Реми погледна триптиха училищни снимки на лавицата — блестящият Едгар на шест, на десет, на шестнадесет, с дълга черна коса, разделена на път и падаща на кичури над абсолютно гладкото му чело. На последната снимка бе с ръгбистка блуза и цупеше долната си устна — не непокорно, а като човек, размишляващ за начина на действие на фотоапарата. Вече не приличаше на Реми, както когато бе малък; навремето гледаше сина си и му се струваше, че са взели части от него, за да го направят.

— Е, никога не сме имали по-добър повод — продължи Стив. — Аз лично бих ползвал „Таймс“ за наръчник. Бих отишъл в ООН и бих казал — хайде да се споразумеем. Ако страната ви се появи на първата страница на „Таймс“ заради нещо друго, освен туристическа дестинация, с вас е свършено. Трябваше да сме вдигнали бомбардировачите във въздуха преди пушекът да се разнесе.

— Пушекът още не се е разнесъл — тихо каза Реми.

— Точно това имам предвид! — Стив отпи голяма глътка и насочи гърлото на бутилката към Реми. — Виждаш ли? Точно за това говоря. Да не си губим времето да отделяме виновни от невинни. Да се оправят после.

Реми прочисти гърлото си — *да започна да живея живота си или да полудея* — и се наведе напред.

— Стив? Можеш ли да ми кажеш какво правя тук?

— Точно така! — Стив се облегна на дивана. — Ако не накараме онези задници да си платят... какво изобщо правим тук?

— Имам предвид... можеш ли да ми кажеш къде е Карла?

— Ами... Мисля, че е съгласна с мен, но нали ги знаеш какви са жените. Малко се размекват, когато се стигне до дърпането на спусъка.

— Имам предвид къде е *физически*, Стив. Ами Едгар?

Стив се разсмя.

— Това беше добро. Ама че си смешен, човече. Все го повтарям на хората. Страхотен си. Казвам им, ако бях на мястото на Карла, щях да остана с теб. Ти си хиляди пъти по-готин от мен. Можеш дори да твърдиш, че изглеждаш по-добре, макар че от класическа гледна точка сигурно ще ме приемат за по-красив. И по-млад. Това е ясно. И освен това изкарвам повече. — Той махна към къщата — по-висок съм... може би по-мъжествен, по-атлетичен... макар че ти като бивше ченге

сигурно можеш да ми наричаш задника, ако решиш... поне в онзи ден... да не би да отслабваш?

— Не съм сигурен.

— Кой номер панталони носиш?

— Не зная... трийсет и втори.

— А дължината?

Реми сведе поглед.

— Трийсет и три?

— Трийсет и две на трийсет и три? Сериозно? — Стив стана, повдигна ризата си и се потупа по шкембенцето. — Аз съм трийсет и пет на трийсет и четири. Нещата при нас загрубават, когато обиколката стане по-дълга от дължината от чатала. Без майтап, нали?

Реми отпи глътка кафе и затвори очи, питаше се дали не може да предизвика празнина, да отвори очи и да се намери на друго място. Гледа известно време танцуващите марионетки под клепачите си, следеше как се носят през ретината му. Когато отвори очи, Стив си беше все още пред него и го гледаше съсредоточено.

Чу стъпки по стълбите и едва не извика от облекчение, когато Карла се появи със стиснати устни. Едгар се мъкнеше зад нея. Карла носеше тесни плитки тийнейджърски джинси, голяма тениска с широко деколте и маратонки. Колкото повече остаряваше, толкова по-младежки дрехи носеше. Седнаха до Стив на дивана, срещу Реми.

— Съжалявам — каза Карла. — Беше се заиграл с една видеоигра.

Едгар носеше черен елек над сивата си тениска. Усмихна се търпеливо на майка си.

— Не е *видеоигра* — каза и погледна Реми. — Нарича се Империя. Мрежова симулация... нещо като алтернативен свят. С характерни герои, ориентиран към действия и противодействия. Точно като в реалния свят.

Да, помисли си Реми, реалният свят е ориентиран към действията и противодействията. Трябваше да го запомни.

Карла се усмихна.

— Искаш ли още кафе, Брайън?

— Не — каза Реми. — Но благодаря.

— Е... *ти* ли ще почнеш? — попита тя.

— Тъъ... нека да си ти.

На лицето на Карла се изписа раздражение. Стив дръпна ръката си от рамото ѝ, сякаш се беше опарил.

— Ще ида да си взема още една бира — каза той и намигна на Реми. — Ще ви оставя да се наговорите.

Карла пое дъх.

— Ами... явно... това е поредният важен въпрос, който баща ти оставя на мен... така че, Едгар... до нас достигна вестта... — Тя погледна отново Реми, сякаш за да се увери дали началото е добро.

Реми кимна. Изведнъж му призля. Що за вест бе достигнала до тях? Наркотици? Бременно момиче? Честно казано, предпочиташе наркотиците. Не беше готов да става дядо, да поеме отговорността за още някого. Внезапно се почувства виновен, че не се е безпокоил повече за момчето. Едгар бе едва деветгодишен, когато Реми разбра, че синът му е по-умен от него, и от този момент започнаха да се отдалечават един от друг, сякаш Едгар бе достигнал височината на баща си и бе продължил да расте в посоки, които си оставаха непостижими за Реми. И, честно казано, той просто бе престанал да се притеснява за него. Сякаш вече просто нямаше какво да направи за него. А сега... каквото и да беше, надяваше се да не е постоянно. Надяваше се, че проблемът има решение. Голям щастлив край. Или пълен шаш.

Но пък едва ли биха го привикали в Джерико заради нещо незначително.

— До нас достигна вестта, че... ами... — Карла затърси подходящите думи. — Брайън, сигурен ли си, че не искаш ти да се заемеш? В края на краищата, свързано е преди всичко с теб.

— Тъъ... не. Мисля, че е по-добре ти да го кажеш.

Карла се обърна към Едгар. Пое дъх и пак погледна Реми.

— Едгар. Скъпи. Учителката по физика се обади вчера... и... каза... — Сякаш се бе озовала в задънена улица и се мъчеше да перифразира думите си във въпрос. — Излиза, че си разправял на всички в училище, че баща ти е загинал в онзи ден, в... ами... в събитията от онзи ден.

Едгар кимна, сякаш майка му току-що бе поставила някаква математическа задача.

— Ммм — каза той. — Дааа. Имах усещането, че ще е точно заради това.

Реми се приведе напред, овладян от смесица от облекчение и нещо на няколко километра южно от облекчението.

— Ами... нали разбираш... баща ти не е мъртъв. Ето го пред теб.

Едгар погледна татко си, отметна косата от очите си и отново кимна.

— Дааа.

Карла погледна Реми за помощ. Той не ѝ предложи такава. Стив обаче се върна с бирата си, прекрачи страничната облегалка на дивана и седна.

— Едгар, защо разправяш наляво и надясно, че старецът ти е мъртъв?

— Ами... — Едгар пое дълбоко дъх. — Нека първо кажа, че оценявам загрижеността ви. — Усмихна се топло на Реми. — Разбира се, зная, че баща ми не е мъртъв. Не се заблуждавам и определено не *искам* да е мъртъв. — Наклони глава на една страна. — Не съм казвал на никого, че е мъртъв. Просто не поправих това впечатление.

Сви рамене, сякаш това обясняваше, всичко, но никой не каза нито дума. Едгар се изсмя нетърпеливо.

— Вижте. Ами ако за час по английски бях написал разказ за момче, изгубило баща си? Сега щяхме да говорим за отличната ми оценка, а не да ме гледате като побъркан. — Разсмя се отново, сякаш това бе всичко.

Реми не можеше да измисли нито думичка в отговор.

— Едгар, миличък — обади се Карла. — Не става дума за разказ. Оставил си съучениците ти да повярват на тази история. Класната ти каза, че си седял на чина си и си плакал. Че си излязъл по време на теста по физика и че изобщо не си влязъл по физкултура.

— Да...

— Е, не те разбирам.

Едгар сви рамене, сякаш това бе най-лесното нещо на света.

— Ако бях изгубил баща си, щеше ли наистина да очакваш, че ще се явя на теста? Или че съм играл фризби?

— Ами... не. Нямаше.

— Добре — каза Едгар, сякаш това решаваше проблема.

Карла се понамести в дивана и заговори с онзи нежен глас, който Реми помнеше от ужасните помирителни разговори преди скъсването им.

— Скъпи, това да не би да означава, че не виждаш баща си достатъчно често? За това ли става въпрос?

Едгар пак наклони глава.

— Заради това, че работи прекалено много ли, миличък? Че все го няма?

— Не.

— Тогава заради пиенето му? Да не се опитваш да кажеш на баща си, че начинът му на живот ще го убие? Да не би това да е някаква метафорична смърт? Това ли се опитваш да ни кажеш, скъпи?

Реми се зачуди докъде ли ще стигне този разпит. Може би беше свързан с онзи път, когато флиртуваше с една сервитьорка пред Карла. Или пък с факта, че не харесваше семейството ѝ? Навика им да хвърлят мръсните си дрехи до леглото?

Стив се наведе напред, за да помогне.

— Да не би да се мъчиш да впечатлиш мацките, Еди? За това ли става въпрос, приятел? Опитваш се да докопаш някой симпатичен задник, а?

— Не, Стив — търпеливо отвърна Едгар. — Не се опитвам да... докопвам задник.

На Реми му се прииска собственият му глас да можеше да е толкова безизразен, когато си има вземане-даване с новия съпруг на Карла, да говори така иронично, без в гласа му да се долавя ирония. Изведнъж гордостта от сина му го преизпълни и му хрумна, че ако *наистина* бе умрял, щеше да спести на Едгар този неловък разпит.

— Е, мисля, че заслужаваме обяснение — каза Карла. — Това е всичко.

Момчето се огледа за помощ. Когато Едгар бе малък, Реми обикновено намираще утеха в парчетата от самия себе си, които виждаше в разтревожения поглед на момчето, в жестовете и мимиките му, в нещата, от които се страхуваше. Но сега Едгар бе така самоуверен, че Реми едва си спомняше защо синът му изобщо се е нуждаел от закрилата, която му бе осигурявал някога. Едгар му бе чужд, непознат с дълга гъста коса, жилави ръце и отсечен свръхинтелектуален начин на говорене, който го караше да изглежда, сякаш чете.

— Добре — каза синът му. — Първо, след като се съгласявам да говоря за това искам да знаете, че не се извинявам. Това си е изцяло

моя работа. — Едгар пое дълбоко дъх и се загледа в килима. — Скръбта е нещо лично.

— Добре, Едгар, скъпи. Но за *какво* скърбиш? За развода ли? За неспособността на баща ти да се ангажира емоционално...

— Знаеш ли, мисля, че изяснихме това — прекъсна я Реми.

— Скръбя за мъртвия си баща! — Едгар започваше да губи търпение. — Не зная защо ви е толкова трудно да го разберете.

— Но... баща ти не е мъртъв, скъпи.

— *Зная*. — Едгар разтърка слепоочията си, сякаш разговорът с тези слабоумници му бе непосилен. — В онзи ден не загинаха ли бащи?

— Разбира се, че загинаха.

— И оставиха ли осиротели деца?

— Естествено.

— А аз имам ли баща?

— Да, разбира се.

Той разпери ръце, сякаш приключваше някакъв фокус.

— Тогава защо ви е толкова трудно да повярвате, че мога да скърбя за същото, за което и онези други деца? Предполагам, че предпочитате да се държа като всички останали и да скърбя *като цяло*. Е, съжалявам. Не съм устроен по този начин. Скръбенето като цяло е лъжа. Какво всъщност оплакват хората от Уайоминг? Загубата на сигурност? Някаква разбита илюзия, че прекараният в покупки и гледане на телевизия живот е изпълнен със смисъл? Празнотата на техните палмтопи, каравани и торбести джинси? Огледай се, мамо. Всеобщата скръб е мимолетна емоция, също като похотта. Уклон, просто някакъв слаб споделен момент в културата, като финалния епизод на някое популярно телевизионно предаване. Липсва ѝ тежест. На следващия ден се събуждаш и се чудиш за кога е насрочена следващата катастрофа. А *истинската* скръб... о, Господи! — Едгар наклони глава и загледа майка си. — Истинската скръб ти тежи толкова много, че не можеш да си представиш. Смъртта на баща... е най-дълбокото нещо, което съм изживявал. — Очите му като че ли започнаха да се пълнят със сълзи. — Трудно ти е да станеш от леглото. А вие искате да се явявам на тест! Да играя софтбоул! Шегувате ли се? Понякога едва успявам да си поема дъх. Не мога... да го преодолея. И не искам. Единственият начин да се разбере нещо подобно е да се

мине през него. Иначе остават само числата. Три хиляди? Четири хиляди? Как може да се скърби за число?

Гласът му се сниши до шепот.

— Така че... да... избрах да съсредоточа мъката си върху конкретен човек. Върху смъртта на баща ми. — Сви рамене и отново загледа килима. — И знаете ли, честно казано, очаквах малко повече подкрепа от ваша страна.

— Аз... — Карла погледна Стив, после Реми и отново се обърна към сина си. — Аз...

Реми стисна с всички сили очи, после ги отвори отново. „Още са тук“. С изключение на Стив, който бе усетил, че възможността за майтап се е изпарила, и се бе измъкнал.

Едгар не беше приключил.

— Задайте си следния въпрос — какво ме прави по-различен от някое хлапе, чийто баща наистина е загинал в онзи ден?

— Фактът, че съм жив? — обади се Реми. Дори за самия него гласът му сякаш прозвуча от съседната стая.

— Съгласен — каза Едгар, без да поглежда баща си в очите. — Добре, сега да вземем *онова* хлапе, което наистина е изгубило баща си, но успява да се справи по някакъв начин, като получава утеха от приятелката си, с пиене или с писане на стихове. Ще му кажете ли, че не скърби *достатъчно*? Ще кажете ли на едно нещастно хлапе да прави всичко възможно, за да се чувства *още по-зле* от смъртта на баща си?

— Не... — Карла поклати глава. — Не. Разбира се, че не.

— Тогава не ми казвайте, че не бива да съм съсипан от смъртта на *моя* баща просто защото не е мъртъв! Искам да кажа... по дяволите, мамо! Предвид всичко смятам, че се справям доста добре... Знаеш ли, че има деца, които всеки ден се качват на черешата? Продават дрога. Това ли искаш да правя?

— Не, разбира се, че не. — Карла се разплака; най-големият ѝ страх бе, че детето ѝ може да стане наркоман. — Не искаме. Нали, Брайън?

Реми гледаше право напред. Честно казано, би предпочел Едгар да си дръпне малко трева и да признае, че баща му е жив, но предпочете да премълчи.

— Съжалявам, скъпи — каза Карла. — Съжалявам, че се разведохме, и съжалявам за баща ти.

— Благодаря. — Едгар оправи черния си елек. — Благодаря. Това означава много за мен. Наистина.

Известно време всички гледаха върховете на обувките си, след което Карла протегна ръце. Едгар стана, отиде до нея и се прегърнаха. Заплакаха заедно. Реми ги гледаше от мястото си и откри, че може да си представи друг живот, в който никога не ги е срещал. Карла погледна към него и избърса очи.

— Е, Брайън. Предполагам, че моментът е подходящ да му кажеш *твоята* новина.

— Сигурно — каза Реми.

Карла постави длани върху бузите на Едгар.

— Скъпи, баща ти получи ново назначение в работата. И ще отсъства дълго. Всъщност много скоро ще замине. Зная, че моментът не е подходящ, щом си така разстроен от смъртта му, но той ще се върне. Обещава. Нали обещавах, Брайън?

— Да — каза Реми. — Обещавам.

Едгар го погледна и Реми се опита да свърже с нещо очите му, но изведнъж си спомни. Когато Едгар бе малък, не можеха да го изкарат от ваната. Прекарваше по цели часове в нея, легнал по гръб и загледан в тавана. Карла винаги добавяше топла вода, пръстите на ръцете и краката му ставаха като стафида, а когато го попита дали е готов, те поглеждаше с умоляващите си нетърпеливи очи, сякаш си прекалено тъп, за да проумееш сериозността на заниманията му в банята. Харесваше му, че вижда тези очи отново, че се взират в него от майчината прегръдка в другия край на стаята. Всъщност моментът бе толкова хубав, че сърце не му даде да попита Карла къде всъщност заминава.

През нощта Нулата бе осветена като сцена. Или операционна. Беше тихо — не точно мирно и спокойно, но поне човек можеше да мисли. За Реми работата изглеждаше не така театрална, загубата — лична, не така показна, колкото през деня, когато всички позираха пред фотоапаратите и телевизионните камери, когато мъката и гневът се превръщаха в конкуренти. През нощта хората оставаха сами с

пустотата си. Бригадите почти се отказваха от символичното си място и кофите им се трупаха на огромна купчина, а минималният персонал работеше тихо, без френетичната жилка на дневната смяна. Генераторите пухтяха, машините бръмчаха и хората се криеха в дългите сенки зад прожекторите. Реми предпочиташе нощта. Струваше му се... уместна. Освен това в тъмното имаше по-малко зяпачи. Светът се държеше по-добре, стоеше неподвижен.

Неколцина пожарникари седяха на ръба на една паднала стена и ядяха дажбите си от метални кутии; бяха свалили дихателните маски на вратовете си и клатеха крака във въздуха като деца, които ловят риба на кея. На десетина метра по-нататък един „маскиран“ строителен работник седеше на жълтия си железен кон — тежките му челюсти се бяха насочили надолу в очакване на разрешение да захрупа купчината. Под тях се чуваше тихото бръмчене на пуснатите на празни обороти камиони, тежко оборудване и преносими генератори, приглушени разговори на инженери и оксигенисти. Някой бе направил купчина от избити нитове в краката на Реми — приличаше на колекция топчета. Дали бе нарочно натрупана с някаква цел, или бе просто продукт на някой, който се е чудел какво да прави тук? Маса народ стоеше наоколо и *умираше* да свърши нещо. Каквото и да е. Може би самият той бе направил купчината. Не му се вярваше, но нитовете го изнервиха и пробудиха у него желание да се махне. Тръгна безцелно и се озова на една странична улица, загледан в редицата овъглени и смазани коли, събрани и натрупани една върху друга, с отчупени брони и странични огледала. От каплите висяха парчета изгоряла гума.

Тръгна покрай тях; внезапно ежедневните неща станаха загадъчни и подтикващи към размисъл като археологически находки. Чаши за кафе. Колонки за паркиране. Веднъж Едгар бе писал съчинение за Помпей и Реми се сети за свалените от интернет снимки, за гипсовите отливки на лица, чинии, супници и сандали, неочакваните артефакти от нечий живот, замръзнал заради отвратителния късмет. После вниманието му бе привлечено от нещо друго — сиво и познато, докато не се фокусира пред очите му — колан на самолетна седалка. Останките от самолетите отиваха в специално отбелязани контейнери, така че Реми взе колана и го добави към купчината части от двигатели и тапицерия на седалки. Наблизо кучкари хранеха две запъхтени немски овчарки, трета лежеше свита на кълбо върху една огъната

метална греда и дремеше. Кучетата погледнаха Реми, подушиха въздуха, решиха, че все още не е труп, и свалиха едновременно глави. Реми ги заобиколи отдалеч, можеше да решат да променят мнението си. От другата страна на Уест стрийт се озова в студена тъмна празна сграда с разнебитена фасада; мраморното фоайе бе покрито с пухкава сива пепел, счупени стъкла и хартия, както и с отпадъци от пожарникарите — маси и сгъваеми столове, матраци, бутилки от минерална вода и стълби. Лъчът на фенерчето му освети нещо в средата на помещението — обувка. Отиде до нея, наведе се да я разгледа, вдигна я — единайсети размер. Мокасина. Опита се да измисли сценарий, в който собственикът ѝ е все още жив, но въображението му се оказа безсилно. Остави обувката на мястото, където я бе намерил. Някои неща просто се оставяха там, където си ги намерил; фактът, че и други хора са минавали покрай същите предмети, създаваше нещо като ритуал.

Тръгна бавно по голямото стълбище, покрай купчините хартия, избутани по краищата като сняг покрай добре отъпкана площадка. Предполагаше се, че от ДД просто още не са разчистили тези бумажки, макар да му се струваше, че бе чул нещо за скрити камери, поставени така, че да уловят дали някой спасител или работник не наднича в документите. Стигна втория етаж и тръгна по тесния коридор, от който се откриваше гледка към Нулата. Помещението бе затрупано с прах и още хартия, отново избутана като сняг от двете страни, за да се направи място за минаване. Гледащите към Нулата прозорци бяха изпотрошени; от рамките стърчаха черни зъби. Загледа се през един назъбен отвор към добре осветената купчина. По краищата отломките бяха тъмни, черна бъркотия от неясни форми, но центърът блестеше; сякаш гледаше гимназиална среща по футбол в средата на кратер от бомба. Навсякъде висяха американски знамена — от кранове и булдозери, закрепени на порутени стени и през купетата на размазаните автомобили. Искрите на кислород на една висока метална рамка осветяваха земята отдолу. Някакъв тип в черно бавно се спускаше покрай една метална греда в почерняла стоманена пукнатина, докато не останаха да се виждат само раменете и главата му; не след дълго изчезнаха и те. Навсякъде клечаха хора, почиваха си или размишляваха. Групи строителни работници и огнеборци вървяха по улицата, навели закачулени глави и със скрити зад дихателни маски

лица. Подушваха въздуха и съседите си, след което продължаваха напред.

Бе уморен. Замота се по коридора, чудеше се дали няма да намери местенце, където да подремне. Стигна до магазин за дрехи, малък бутик. Дрехите бяха съвсем миниатюрни, малките джинси приличаха на бебешки дрешки, покрити със същия прахоляк, кръгла лавица с някога шарени пуловери с ръце два пъти по-дълги от телата, всички сега оцветени в един и същ оттенък на сивото. Изчисти от коричката прах и противопожарна пяна един етикет с цена. Деветдесет и два долара — не деветдесет или деветдесет и пет, а деветдесет и два. Опита се да си представи магазина през онази сутрин — някаква жена гледа цената и се мъчи да реши дали си заслужава да даде толкова пари за един пуловер. Деветдесет и две. Числото, твърдата му непрекословност, не му даваше мира. Дали жената е пуснала етикета и е побързала да излезе навън? Или е купила някой от пуловерите в очакване на настъпващата зима? В нормална ситуация никога не би се замислила за мястото, откъдето е купила дрехата, но сега винаги щеше да я свързва с онзи ден; сега пуловерът се бе превърнал в най-важната дреха в живота ѝ. А може би го бе купила предния ден и го бе облякла с надеждата онзи тип от Човешки ресурси най-сетне да я забележи. И е носила пуловер като този, когато е търчала приведена по забуленото от дим стълбище с куп непознати и неизвестни, храбреци и кутсузлии, набутани в едно и също тясно пространство, докато светът се е сгромолясвал отгоре им.

Пусна пуловера и излезе от магазина. Продължи по коридора до приемната на някаква счетоводна фирма. Прокара длан по едно прашно кожено канапе. Странична врата водеше към малка фитнес зала — три универсални гладиатора, крос тренажор и два велоергометра плюс изоставени сиви бутилки минерална вода. В ъгъла имаше телевизор; Реми си представи как счетоводителите си носят тук обяда и следят борсовата информация по Си Ен Би Ес, докато секретарките минават покрай тях с тесни полички и трика, за да потренират...

Излезе в коридора. Друг пръснат прозорец гледаше към Нулата. На пода под него имаше купчина хартия и отпадъци. Наведе се и измъкна работен бележник с размерите на мотелска библия. Избърса праха. Върху корицата със златни букви бе гравирано някакво име —

Дж. АДИЧ — следвано от адрес и телефонен номер. Отвори го. Всяка страница бе посветена на един-единствен ден — ангажиментите в горната част, бележките от срещите — в долната. Въпросният Адич бе имал срещи всеки ден — прекалено много. Сигурно бяха хиляди. Какво ли можеше да прави човек на толкова много събрания? Бележките в долната част бяха неразбираеми — предимно числа. Повечето от срещите като че ли се бяха провеждали в ресторанти и кафенета. Може би е бил снабдител на ресторанти, помисли си Реми. Прелисти дните, като нервно приближаваше края.

Когато стигна до въпросния ден, откри само две определени срещи — едната в четири следобед и една сутринта, записана с малки печатни букви: „Реми: Прозорците — 9:00. Рано“.

Побиха го тръпки. Задържа бележника в протегнатата си ръка, примигна и прочете отново. Естествено, че не можеше да е той. Трябваше да е някой друг Реми. Никога не бе чувал за човек на име Адич. Вярно, Реми не беше много често срещано име, но несъмнено го носеха и други. Просто съвпадение, помисли си той — странно наистина, но нали тъкмо такива са съвпаденията — *странни*. И въпреки това вътре в него се обаждаше някакво колебливо гласче — *В същия ден? Моето име?*

Погледна бележника. Думата *Рано* бе подчертана. Колко рано бе пристигнал Дж. Адич? Прекалено рано и се бе изпарил, а бележникът бе изхвърчал през прозореца, прелетял беше през улицата и се беше озовал в тази сграда. А какво се бе случило с другия Реми? Може би нямаше да е зле да провери списъка с изчезналите и да види дали не е умрял някой с фамилия като неговата.

И тогава чу гласовете. Някой викаше от улицата долу. Отначало си помисли, че викат на него, и виновно пусна бележника. После обаче осъзна, че гласовете идват отвън, вдигна го и го пъкна под дрехата си. Затича се в тръс по осеяния с боклуци коридор към мраморното стълбище и виковете.

На Уест стрийт няколко ченгета тъкмо задържаха трима пожарникари, които бяха дошли пияни откъм Хейтс и се бяха счепкали с един от строителните екипи. Беше се събрала тълпа. Младите огнеборци бяха по джинси и тениски, макар да бе студено; опънатите им жили изскачаха под кожата, сякаш всеки момент щяха да я пръснат. Всичките бяха мустакати или с катинарчета — и с изцъклени пиянски

очи. Един почервенял строителен бригадир със свалена дихателна маска стоеше зад ченгетата, сочеше ги с дебелия си пръст и настояваше димаджиите да бъдат арестувани; командващият ченгетата обаче държеше просто да ги разкарат.

— Аз ще ги поема — каза Реми и излезе от сенките.

На нощния шеф му трябваха няколко секунди, за да види кой и какъв е.

— Какво правите тук?

Реми замълча за момент. После каза:

— Бих могъл да попитам същото.

Това като че ли подейства. Без да се замислят много-много, пожарникарите се заклатушкаха зад него по Уест стрийт към колата му. Единият заспа веднага щом се качи. Другите двама зяпаха през противоположните прозорци. Бяха толкова млади, че за миг Реми си спомни за една нощ преди години — как прибира Едгар и две негови приятелчета от кино. Само... не, не беше правилно. Издиша в дланта си и изпита странно успокоение от миризмата на Нулата. Мина покрай светлините на центъра и пое на запад, докато не откри един булевард, който потече под него като черен поток със златни линии в средата, все по-бързо и по-бързо, жълтите таксита отбиваха от пътя му и затваряха движението зад него; наду фалшиво радостната сирена и реши да не обръща внимание на светофарите; колата почти се вдигаше на две колелета на завоите. Вдигна деветдесет и две мили, колкото бе цената на пуловера — просто така, — кривна, за да избегне нещо, което се оказа петънце в окото му, съживено от ярките улични светлини, и най-сетне отпусна газта. Напомпаните пожарникари зяпаха с увиснали ченета.

— Много яко караш — обади се единият.

— Благодаря.

Предложи им да ги откара по домовете им, но димаджиите предпочетоха да се върнат в командата си за закуска, така че ги остави там. Искаше да ги попита нещо, каквото и да е, но те слязоха от колата, без да кажат нито дума, разкършиха рамене и закрачиха към сградата на пожарната, украсена с картички и букети, с безброй кошници за пикник по стълбите и стени, покрити със снимки на усмихващи се мъртъвци. Бяха толкова малки. Реми ги гледаше как влизат вътре и за миг им завидя за братството им и за топлия им дом.

Новината дойде някъде преди обед — Шефът искал да се види с Реми утре. Двамата с Гутерак бяха във Фреш Килс: развеждаха двама щатски сенатори из обширното бунище. Пол попита Реми дали се притеснява от срещата.

— Не зная — честно отвърна той.

— Е, би трябвало — каза Пол през хартиената си маска. *Притесняваше* ли се? Опита се да си спомни. Понякога празниците бяха такива — не подозираше за губещото се време, само дето не можеше да се сети за една или друга подробност — как е научил, че Шефът иска да го види, как е стигнал до заключението, че работата е сериозна, дали знае нещо повече за срещата. Там, където трябваше да има информация, нямаше нищо. Телефонно обаждане? Това бе най-очевидният отговор, но Реми не си спомняше за никакви обаждания. Дори не беше сменил телефона си. Беше някъде сред всички онези щори и гадости. Може би съобщението бе пристигнало по пейджъра, който носеше на колана си? Или пък Шефът се бе обадил на Пол, за да уреди срещата. Той определено изглеждаше по-притеснен от него. Но защо пък да играе ролята на посредник?

Това бяха най-характерните празници — празноти не толкова в паметта му, колкото в нишката на събитията, в причините за някои неща. Откри, че е мокър, но не си спомняше да е валяло. Беше сит, но нямаше спомен да е ял. Предполагаше, че не е чак толкова важно *как* е разбрал, че Шефът иска да го види, с изключение на това, че би трябвало да може да си спомни дали е станало по телефона, или някой му е казал. Вместо това сякаш винаги бе знаел, че утре в три следобед има среща на четири очи и че Пол е изнервен от това.

— Не забравяй — изчаквай въпросите, обмисляй ги добре и отговаряй бавно. — Хартиената хирургическа маска заглушаваше гласа на Гутерак.

— Добре — отвърна Реми през собствената си маска.

Пол се обърна. Стояха на паважа в края на огромното бунище — истински лунен пейзаж от разбит бетон и изкривена стомана. Джобове метан клокочеха и бълваха под отпадъците; това бе градската история в боклук — филтри за кафе на Анди Уорхол, потници „Етел Мерман“, тютюн за дъвчене „Мики Мантъл“. Сякаш всеки порив на вятъра

вонеше по някакъв радикално нов начин, а сега се добавяха и новите хълмове от отпадъци. Над тях кръжаха чайки, разперили криле и яхнали вълните прах. Финият прах бе навсякъде, носеше се във въздуха и обагреше в червено слънцето, което тук като че ли бе по-високо, сякаш самото небе се отдръпваше с погнуса от вонята.

Реми гледаше как сенаторите в работните си ботуши спират и се здрависват с двама работници в космически костюми, които събираха с гребла и вили двуметрова купчина отпадъци в края на бунището. Мразеше начина, по който разнасяха въздуха с пълните с бетон и отпадъци шлепове. Миризмата не бе така остра като при Нулата и имаше за съперник метана, но прашната зона и вонята те откриваха и Реми си представяше как един ден всичко на този свят ще се сведе само до фин прах, който ще измести дори въздуха, така че не само ще го подушваш, но и ще го вдишваш и усещаш по кожата, в устата, чак до костите като мраз; целият свят щеше да потъне в прах — все по-фин и по-фин, докато не остане нищо, освен пълна липса на субстанция и смисъл.

Край брега чайките се издигаха на теченията метан и воня и се спускаха сред стрелите на товарните кранове на брега и шлеповете към боклукчийските камиони, следени от едри типове с анцузи и златни гривни, които чакаха за местата си. Разбитите отломки се разтоварваха от кранове и кораби и камионите се включваха в безкрайната върволица, за да изсипят товара си върху хълмовете на мястото, където сякаш бе катастрофирал цял въздушен флот, разделен на групи по дванадесет машини, под зоркото и невидимо наблюдение на предполагаемите служители от Службата за свобода и възстановяване. Реми трудно възприемаше самите купчини — преплетена стомана, отпадъци и бетон, и колкото и дълго да претърсваш сивата маса, няма да попаднеш на нищо нормално като телефон, компютър или лампа. Всичко това бе просто... изчезнало, предполагаше той, превърнато в прах и безкрайни тонове съвсем дребни частици, неразпознаваеми парченца чакъл, които ще бъдат смесени в големите бетонобъркачки на бъдещите строежи. Често виждаше как някой камион се отклонява към групата големи временни постройки наблизко, натоварен с набързо събрана хартия и *органичен материал*, превърнати в пъзел части от хора.

— Вчера намериха брадичка — каза Пол. — Няколко обезформени пръста, част от стъпало... а завчера попаднаха на цяла глава. Това е най-голямото парче засега, поне на това място.

— Пол...

— Глава — повтори Пол. — Можеш ли да си представиш, Брай? Виж ми главата. Можеш ли да си представиш как просто... изниква? Или пък твоята. Как сме я пропуснали? Можеш ли да си представиш главата ти да е някъде тук, погребана под всичко това, шибаната стомана отгоре и лайната на дъното? Какво ли би било изражението ти, как мислиш?

Реми се размърда неудобно.

Единият сенатор, дебелият, с напъханите в ботушите панталони, вървеше към тях. Беше се мъчил цяла сутрин и сега бе зачервен и останал без дъх. На два пъти се бе разплаквал и сега очите и носът му бяха сиви. Стигна до Пол и Реми и махна хирургическата си маска; очите му бяха червени и му се гадеше. Несъмнено беше повръщал.

— Не издържам.

— Да — каза Гутерак. — Напълно ви разбираме.

— Не очаквах, че ще е толкова...

— Ужасно — подсказа Гутерак.

— Да — каза сенаторът.

— Видяхте ли брадичката?

— Не — отвърна сенаторът.

— Завчера намериха глава. Най-голямото парче, което съм виждал.

— Наистина ли? — Сенаторът се огледа неспокойно.

— Въпреки това парчетата не са достатъчно — каза Гутерак. — Прекалено много хора все още се водят изчезнали. Дори не доближаваме броя им.

Сенаторът кимна и погледна назад към работниците с космическите костюми.

— Имам чувството, че искат да кажа нещо. А нямам представа какво. Никаква.

— Кажете им, че вършат добра работа — каза Пол.

Сенаторът кимна, пое си дъх няколко пъти и избърса потта от челото си.

— Благодаря — каза и отново си сложи маската. Реми и Гутерак го гледаха как се отдалечава, спъва се в нещо, полита напред и отскача назад, когато дланите му докосват отпадъците. Изправи се и започна да си проправя път през купчините стомана и чакъл.

— Иди си го начукай, дебелако — тихо, почти нежно каза Гутерак след него.

После между двамата отново се настани тишината. На моста Реми погледна назад, отвъд изтощените сенатори, към чезнеция зад тях остров. На бариерата при изхода Пол долепи пропускател към прозореца. Някъде бяха направени сметки, установени самоличности, дадени заповеди и не след дълго се озоваха от другата страна.

— Тия неща вече могат да ти четат и мислите, когато дойдеш на моста — каза Пол на сенаторите, макар Реми да имаше чувството, че говори на него. — Нови са. Свърхсекретни. Строго поверителни. Току-що ги сложиха.

Сенаторите се спогледаха.

— Засега обаче не работят особено добре. Има проблеми с екипите, доколкото научавам... Всичките шибани мисли на хората, които влизат и излизат от града... Не могат да се справят с тях, с всички лайнни неща, за които си мислят хората. Имат шест големи зали и вързани за жиците агенти следят какво си мислят хората на влизане и излизане от острова. Имат си преводачи, психиатри, карти и машини за еспресо, но въпреки това им идва прекалено много. Само изтощението... просто не се справят. И с всеки ден изостават все повече и повече.

— Пол — каза Реми.

— О, просто се ебавам със сенаторите — каза Гутерак. — Те знаят, че си правя майтап, нали, приятелчета? Нали? — Усмихна им се в огледалото за задно виждане толкова дълго, че Реми едва потисна желанието си да сграбчи волана. — Просто се ебавам с тях.

Оставиха сенаторите пред хотела им в центъра, но Пол не потегли веднага. Обърна се в седалката си към Реми и каза:

— Виж какво. За тази среща с шефа утре. Внимавай. Мисли за нея като за разговор с вътрешното контраразузнаване, посещение на психиатър или разбор на престрелка. Чаткаш ли? И, за бога, Брай, не казвай нищо за мен. За бога. Ако не те пита за мен, не казвай нито една шибана думичка. А ако те пита как я карам, кажи му — екстра. Нищо

повече. Не искам проблеми. Кажи му, че не си виждал никакво шантаво поведение, никакво споменаване за кошмари, никакви подобни неща. — Пол млъкна и обмисли думите си, сякаш дъвчеше последен залък от сандвич. Вдигна пръст. — Освен... нали знаеш... освен ако не мислят, че е шантаво, че нямам кошмари. Тогава им кажи, че съвсем съм се омазал... че не мога да спя... че непрекъснато рева. И, боже, аз ли наговорих кретениите оня ден?

— За некстелите ли? — попита Реми.

— Некстелите? Не. Заеби телефоните, Брайън. Имам предвид ония идиотии за щастието. Помниш ли? За онова, че времената са хубави? Погребенията и тъй нататък? Трябва да забравиш за тия лайна, ясно?

— Ясно — каза Реми.

— Нали?

— Да. Добре.

— Аз... просто се ебавах тогава. Просто исках да става майтап. Не мислех онова, което казвах. Дори не *зная* за какво съм говорил.

Примижа, сякаш е изял нещо кисело, и махна с ръка.

— Ясно — каза Реми. — Вече го забравих.

— Но това не означава, че съм *нещастен*. Ако искат да го знаят.

— Естествено.

— Просто съм екстра. Екстра. Но не и щастлив. Или най-малкото — не безпричинно щастлив. — Пол задъвка нокътя на палеца си, хвърли поглед през рамо и потегли.

Движението бе претоварено, колите непрекъснато тръгваха и спираха, такситата пулсираха като кръвни клетки. Гутерак бе прекалено разсеян, за да пуска сирената. Някакъв бял пътнически ван спря до тях, возещите се вътре долепиха лица към прозорците и започнаха да им махат и да вдигат палци, но Пол бе загубил тръпка дори към това и продължи да кара мълчаливо, без да обръща внимание на поздравите им.

Реми затвори очи и загледа лющещия се тапет по вътрешността на клепачите си. Ивиците фибри се спускаха надолу в желето. „Като супа...“ Понякога това му действаше успокояващо. Отвори очи и видя, че Гутерак пак дъвче нокътя на палеца си, докато прокарваше екскържъна през мудния трафик.

— Отпусни се — каза Реми. — Сигурен съм, че това няма нищо общо с теб, Пол. Няма за какво да се безпокоиш.

— Да. — Гутерак кимна неспокойно и погледна през прозореца към наредилите се по тротоарите хора, които бурно поздравяваха отиващите към Нулата коли. Измъкна пропуска от козирката си и го метна отзад. — Все още.

Спряха при входния пункт на Уест стрийт и същото ченге пристъпи напред.

— Здравсти, шефе. Как е?

— Адски тежко дежурство, пич.

— Проклети ненормални шибаняци.

— Аха. Точно така.

Реми се отпусна в седалката и подуши...

Димът се понесе през гората от прашна стомана.

— Хей. Добре ли си?

Мъжът пред Реми свали дихателната си маска. Бузите му бяха розови; очите отгоре бяха очертани със сажди. Носеше тежък комбинезон и дебели ръкавици като на оксигенист и му подаваше жълта двайсетлитрова кофа.

— О, извинявай. Реми извърна поглед от облака и хвана дръжката на кофата — тази бе лека, само няколко изкривени парчета алуминий, може би от някаква вентилационна шахта, сиви и безформени — и я предаде на двете ръце зад себе си, бяха на някакъв остарял пожарникар, който се мъчеше да не изостава. Кофите продължаваха да постъпват ритмично, както в игра от тип „познай какво следва“. Гледаш раменете на човека пред теб, за да видиш дали ще се напругне от товара, преди да го поемеш ти; ръкавиците на Реми се бяха изтъркали. По дланите му вече излизаха пришки.

Последваха още тежки кофи, след което — подаването спря и Реми използва момента да се огледа. Навсякъде имаше палатки; зачуди се кога са пристигнали — на всеки няколко минути идваха спасителни екипи от Охайо, Мисури, Мейн, доброволците сякаш изпълзяваха от пукнатини и цепнатини, разни хора го питаха дали иска шоколадов десерт, вода или чорапи. Имаше ужасно много чорапи. Някой да се е обаждал за чорапи? Самият той имаше ли нужда от чорапи?

Мъжете в редицата пристъпиха напред и се заоглеждаха като очакващи междучасие деца, мъчеха се да разберат защо подаването на кофи е спряло. Отломките хрущяха под ботушите им като мокър сняг. Реми се отдели от извиващата се редица хора да види какво става напред. И както му се случваше все по-често и по-често, *разбра*, макар да не го *помнеше* точно — кофите спираха поради една-единствена причина. Вместо товар по опашката бавно започна да се предава въпрос.

— Ченгета? Има ли ченгета? Има ли ченгета в редицата?

Пристъпи напред и вдигна ръка. Закрачи внимателно през парчетата, стъпваше предпазливо; огънатата стомана и алуминий поддаваха под краката му. Докато минаваше покрай останалите в редицата, мъжете му кимаха или го докосваха по гърба. Беше горещо. Дъхът му стържеше в маската. Странно усещане — унизяващо и ужасяващо — да те извикат пред останалите. В предната част редицата рязко се изкачваше нагоре и после се спускаше в някаква димяща цепнатина. На половината път до дъното ѝ един як оксигенист се беше настанил на почерняло парче стомана. Мъжът свали маската си и вдигна една кофа към Реми. Вътре имаше нещо сиво, навито и плоско и отначало Реми видя поглъщаща плъх змия, но миг по-късно осъзна какво е това пред очите му. Кобур. Покрит с прах колан и кобур. Полицейски колан и кобур.

— Засега не сме намерили нищо друго — каза оксигенистът. — Но си помислихме... някой може да... не зная... ще го вземете ли?

Реми се наведе над ръба на цепнатината и протегна ръка...

Шефът провеждаше ежедневната среща в залата за събрания в Джавиц и подготвяше хората за поредната серия пресконференции. Носеше спортни панталони, полицейско поло и сатенено сако. Преобличаше се по пет-шест пъти на ден. Всяка сутрин второстепенните шефове караха началник-щабовете си да правят справка с началник-щаба на шефа каква ще е последователността на костюмите. Всички държаха подръка най-малко едно покрито с прах яке; то по някакъв магически начин задължително ги спасяваше от допълнителни умувания.

Подобно на някаква звезда на пилон, Шефът стоеше на тясната страна на П-образната маса, покрита със странна синя покривка — сякаш се бяха събрали на празненство по случай пенсиониране или на нечия годишнина. Второстепенните шефове бяха подредени от двете му страни според важността на поста си — неговият саро ді сарі, Шефът — мерзавец, после Шефът на пожарникарите с унилите очи, на чистотата, настаняването и спешните служби, туризма и правните въпроси, както и двама шефове, които Реми никога не бе виждал. Спомни си срещите, на които бе присъствал като полицейски офицер за свръзка в градския съвет. Ролята им бе всеки месец да отчитат числа пред шефа и всеки път нагласяваха отчетите няколко минути преди това, като произволно завишаваха онези, които Шефът обичаше да са по-големи (прокурорските дела), и намаляваха онези, които предпочиташе да са по-ниски (жалбите против града). Шефът обичаше всички на тези срещи да са в полезрението му, за да може да ги гледа един след друг, без да му се налага да си мърда главата.

Реми сведе поглед. Все още бе покрит с прах, бе облечен с работния комбинезон и с ботушите. Неколцина души бърчеха носове, докато го гледаха. Промъкна се покрай стената с второстепенните шефове, сарос де регіме и началник-щабове, външния пръстен от момчета за всичко, кариеристи и подлоги, шофьори и гъзолизци, които седяха зад комисарите и директорите и им подаваха разни бумажки и наръчници, водеха бележки, разясняваха едно или друго и от време на време се обръщаха да говорят по мобилните си телефони, за да уредят обяд с някоя любовница или близък приятел. Зад Шефа имаше голяма карта на града, цялата набодена с карфици, както и една по-детайлна карта на Нулата. Таванът бе нисък и бял и сякаш смазваше помещението. В ъглите бяха разположени прожекторите на телевизиите; светлината им бе сякаш течна и заливаше ниското помещение.

Правеха ежедневното обобщение, преглеждаха списъка на жертвите и атмосферата в залата бе подходящо тиха и напрегната; помощникът четеше имената на загиналите и на онези, които едва-едва се държат — продажбите на нетрайни стоки са намалели с шестнадесет пункта; на трайните — с четиридесет и четири; предварителната продажба на билети — с петдесет и девет; на място — с осемдесет и един; приходите от ресторанти и хотели — надолу с

петдесет и два. При вестите за касапницата Шефът поклати глава — магазините не успяваха да изплатят наемите си, някои от любимите му ресторанти заплашваха да хлопнат кепенци. Погледна по онзи свой начин — загрижено и същевременно решително — и разтърка слепоочията си, докато слушаше числата.

— Не. Не, не, не. — Един снимачен екип записваше срещата за идните поколения или за нещо друго и Шефът се постара да им даде време за следващия кадър, преди да продължи. — Слушайте — каза накрая. — Ето за какво става въпрос. За *това*. Онези кучи синове мразят свободите ни. Мразят начина ни на живот. Мразят латиноамериканските ни барове и японските ресторанти, денонощните мексикански закусвални... Мразят самото ни... икономическо благосъстояние. Ние водим тази война с портфейлите и портмонетата си, като резервираме маси в ресторантите, ходим в Музея за модерно изкуство, като спираме за питие в „Плаза“, И ще отвърнем на удара. Ще отвърнем, та дори това да означава всеки американец да си скъса гъза!

Последваха аплодисменти и кимания, след което Шефът седна. Появиха се бележници с планове за деня, графици и схеми, показващи къде трябва да застане всеки по време на следващата пресконференция. Някой метна кутия с шапки в средата на масата и всички посегнаха към нея. Когато приключиха, на масата оставаха четири фуражки на пристанищните власти и докато Шефът четеше някакво обобщение, началник-щабът му вдигна ръце към сведените глави в стаята.

— Хайде, народе. Някой трябва да смени полицейската фуражка с пристанищна.

Направиха размяната, после някой спомена, че момчетата от „Джетс“ искали да дойдат и Шефът, моментално наостри уши.

— Всички ли?

— Да, сър.

— Какво, всичките двадесет и двама?

— Всъщност това са само състезателите. Целият отбор са петдесет.

Започнаха да обсъждат защо на един футболен отбор ще му трябват петдесет играчи и дали е честно да слагат здрави състезатели на скамейката на контузените, след което дискусиата се насочи към

това дали няма да успеят да се уредят с фланелки за децата си, а може би само с фланелките на звездите, или пък на целия отбор, както и кои всъщност са звездите на „Джетс“. После един помощник до стената промърмори, че ще е невъзможно да се заведат петдесет души до Нулата, без да се попречи на работата.

— Невъзможно? По дяволите, ако реша, ще пусна не само „Джетс“, но и „Шаркс“! — Шефът стовари юмрук върху масата и снимачният екип се засуети. — Да не съм чул втори път тази дума. Ясно ли е? Що за послание носи тя? Че е невъзможно да заведем някакъв си малък футболен отбор, където искаме? Че е невъзможно да си намерим добро къри в два след полунощ? Светът ни гледа и ако някой ми каже, че не мога да закарам „Джетс“ на сцената на националната трагедия... тогава майната му, друго оправдание не ми трябва.

Съставиха се планове за закарването на „Джетс“ до центъра, срещата приключи, светлините на снимачния екип угаснаха, предизвикателните погледи изчезнаха и различните шефове и шефчета заизлизаха от помещението, като се поздравяваха един друг за куража и съчувствието. Шефът погледна Реми и му кимна да остане. Обърна се и промърмори нещо на съветниците си и на двама комисари. После седна на мястото си, наведе глава и зачака залата да се опразни.

Когато всички излязоха, погледна Реми с пресилена усмивка. Здрависаха се и се настаниха в ъгъла на дългата съвещателна маса. Шефът го гледаше. Сложи крак върху крак и после отново седна нормално, явно чакаше нещо. Един от помощниците му — крехък младеж с кръгли очила — му донесе бежова папка с щампа СИГУРНОСТ на корицата. Шефът остави папката в скута си и изчака помощника да се махне. После се усмихна като куче пазач, в смисъл оголи зъби.

— Как си, Брайън?

Реми си спомни предупрежденията на Гутерак.

— Добре, сър. Идеално. Много добре. Превъзходно. Екстра.

— Чудесно.

Последва още зяпане. После Шефът отвори папката. Реми ясно виждаше, че вътре има един-единствен лист и че той явно е празен, но Шефът се преструваше, че прелиства някакви страници. Дори в един момент наплюнчи пръстите си.

Реми се размърда на мястото си, чудеше се какво ли уж пише на листа. Шефът шумолеше с хартията и лекичко пръхтеше.

— Един момент — каза той и прокара пръст по страницата. — Да, да. Точно така. Et cetera.

— Сър?

Шефът вдигна поглед.

— Първо, искам да ти благодаря, че се съ согласи на това. Когато чух какво търсят, за мен имаше само един избор. Твоето съчетание на вещина и готовност за саможертва, желанието да направиш каквото трябва... Но преди да приключим окончателно, исках да се срещнем лице в лице, в случай че си взел друго решение.

Реми се разсмя. Нямахше спомени да е вземал *каквото и да било* решение.

— Ами...

Шефът наклони глава.

— Честно казано... не съм сигурен за какво говорите.

— Какво искаш да кажеш?

— Не... не зная какво правим тук.

Лицето на Шефа пламна и той се наведе напред.

— Надявам се, че не поставяш под въпрос курса на страната?

— На страната ли? Не — побърза да каже Реми. — Не... не мисля.

— Добре. — Шефът сви устни. — Нищо друго не може да ме вбеси толкова. Точно това иска другата страна, Брайън. Искат да започнем да се питаме за действията си, преди дори да имаме възможността да ги извършим. Всеки въпрос, който си задаваме, е като любовно писмо до враговете ни.

— Не — запротестира Реми. — Не пращам никакви любовни писма...

Шефът сякаш едва сега си даде сметка, че вече не произнася реч пред камери.

— Естествено, че не пращаш. Ти си с нас. Ти, обикновеният човек. — Вдигна папката с единствения лист и завъртя очи към тавана. — Извинявай. Просто съм толкова... емоционален... когато си помисля как хората подлагат на съмнение решимостта ни, твърдото ни намерение да си върнем мястото в света, наследството ни, да съберем

всичко изгубено, да възстановим данните за нашите хора, за нашата търговия... е, Брайън, не е нужно да ти казвам всичко това.

На Реми донякъде му се искаше да е нужно, но кимна и каза:

— Да, не е.

— Именно затова те избрах — заради всеотдайността ти към страната и заради непоколебимата ти лична лоялност. Ти си в уникална позиция, Брайън, истински пионер, мост между два свята. Намесата между полицията и градската прокуратура бе трудна, но съм сигурен, че това те е научило как да живееш в два различни свята — на костюмите и на значките. В известен смисъл сега ще трябва да го направиш пак — да живееш в два свята.

— Добре — каза Реми.

Шефът се усмихна.

— Това исках да ти кажа, Брайън. Исках да се уверя, че знаеш моята искрена... и пълна... — Гласът му секна и той зяпна папката в скута си. После отново започна да говори с обичайния си кампаниен тон. — С божия помощ ще съберем всяка разписка, всяка квитанция, всяко проклето листче... иначе... е, мисля, че знаеш.

— Сър?

— *Те побеждават* — прошепна Шефът.

— Побеждават ли, сър?

— Те побеждават, Брайън. Те... — Шефът отново отвори празната папка. — Те побеждават. — Сложи си очилата и погледна празната страница. — Между другото, докладите ти за сержант Гутерак са много информативни.

— Доклади? — Реми потърка слепоочието си, мъчеше се да си спомни дали е казал нещо за Гутерак. Зачуди се как ли може да си спомни нещо, което не помни да е правил. — Пол е добър човек.

— Да, спор няма.

— Пол е направо чудесен, сър.

— Взети са мерки. — Шефът потърка уста. — Зная, че това е и лична услуга към мен, Брайън. Твоята всеотдайност и саможертва...

Потърка отново уста и отново се впусна в поредната версия на вдъхновяващата си реч, но скоро словото му сякаш се сведе до несвързани думи.

— ... Смелост... свобода... възстановяване... гъвкавост... вяра... разходи...

Поклати глава.

— И това, което правиш... е... очевидно е. — Шефът затвори папката и отново се съсредоточи. — Трябва ни обаче история. Ще я измислим покрай недъга. Какво искаш? Да си върнеш? Недъзите обичат да си връщат. Или предпочиташ да го направиш с очите си?

— С очите ми ли?

Реми инстинктивно затвори очи, за да провери нишките и петната, и когато ги отвори, видя...

Лицето, младо и гладко, лицето от призрачния бар го гледаше над същия тънък врат, израснал от тялото на същия онзи човек в същия черен костюм. Реми отново погледна съвършеното лице, подобно на празен лист под късата кестенява коса. Никога не бе виждал толкова гладка повърхност. Също като в призрачния бар, мъжът носеше неуточнен правителствен бадж, закрепен на джоба на гърдите — „Маркъм“.

Мъжът говореше.

— ... Разбира се, опитът ви на улицата и в управлението. Това е уникално назначение и на пръв поглед изглежда, че е извадено от първоначалния... мандат на Свобода и възстановяване. Има твърдения, че назначението е донякъде незаконно навлизане в сферата на дейност на бюрото или агенциите, което е и една от причините да го отделим. — Маркъм махна с ръка. — Както и да е, ще решим правните въпроси, след като гръмнем бомбата. Сега не е нито времето, нито мястото за обсъждане на тези неща. Не съм ли прав? А?

Намираха се в малка зала за събрания с черни кресла и голи стени. Таванът бе висок; Реми чуваше някакви механични звуци от другата страна на вратата.

Маркъм продължаваше да говори.

— Разбира се, на работата ви трябва да се гледа изключително предпазливо. Аз ще съм основният ви човек за свързка. Надявам се, че досега не сте разказали на никого за разговорите ви с нас.

— С...

— С нас — повтори Маркъм.

— Не съм. — Реми се разсмя нервно. — Е, мисля, че това не е проблем.

Половината от младото лице на Маркъм се усмихна.

— Добре.

— По дяволите, дори не зная кой сте.

Маркъм като че ли се сепна за миг, после се усмихна.

— Много добре. Браво. Бихте могли да се снимате в някой от учебните ни филми. — Задържа усмивката си още един миг, после сложи куфарчето си на масата и го отвори. — Добре тогава, искате ли да поговорим за това, за което сме се събрали?

Извади някаква снимка 20×25 и я плъзна по масата. На снимката имаше млада жена с кръгли бузи, тъмни очи и дълга черна коса. Готина. Седеше в някакъв ресторант-градина, облечена в лека вечерна рокля, и вдигаше чаша мартини към камерата.

— „Гибсън“ — каза Маркъм.

— Какво?

— Казахте мартини. Това не е мартини. „Гибсън“ е. Лукчетата вместо маслини. — Показалецът му с безупречно оформен маникюр посочи малката чаша.

Нима беше казал мартини на глас?

— Да, направихте го. Но ето, вижте, това е „Гибсън“. — Маркъм отново посочи чашата. — Могат да се различат лукчетата. Ето, тук се виждат по-добре.

Разрови се в куфарчето и намери друга снимка, показваща питието в едър план. Образът бе размазан, но наистина нямаше съмнение, че в чашата има две малки бели лукчета.

— Аз лично не обичам лукчетата, предпочитам маслините — каза Маркъм. — Никакво пимиенто. Честно казано... какво е това пимиенто? Плод? Зеленчук? Или бобово? Искам да кажа, хайде стига... — Говореше с тон на комик. — Нима подобно нещо се *среща* в природата?

— Мисля, че означава чушка — каза Реми.

— Зная. Искан да... — Маркъм очевидно бе разочарован от провалената шега. — Ох... — Махна снимката с лукчетата и посочи момичето. — Това е Марч Селиъс.

Реми погледна снимката. Мардж?

— Не. Марч. Пише се точно като месец март на английски.

Реми прехапа устна, за да не позволи от устата му да излизат още думи. Погледна отново направената в ресторанта снимка. Навсякъде се

виждаха папрати.

— Работеше за една фирма, уреждаща правните въпроси за вносители на различни стоки чрез международни договори, консорциуми и така нататък. Стажантка. Нали се сещате. — Маркъм избухна в смях, но възвърна сериозното си изражение толкова бързо, че Реми се зачуди дали не е имал поредната празнина. — Специалността ѝ е доставка, търговско право, тарифи и нефт. Знае идеално гръцки, но също така владее арабски и малко фарси. Работила е много за блискоизточни и средиземноморски компании — гръцки, италиански, саудитски, сирийски и ливански. Интелигентно момиче, само, пие умерено, либерално; през деветдесетте организираше благотворителни кампании за палестинци, протестираше против израелските окупатори, такива неща. Малко дивичка, обича чашката, но не сме я засичали с наркотици. Не се боеше от секса, но по онова време нямаше трийсет. Работеше за Ей Ди Ар почти две години. Офисите на фирмата бяха на най-горните етажи, така че, както можете да се досетите, компанията бе ударена доста здраво — двадесет и трима от служителите ѝ, всички, които са били на работа онази сутрин, се водят безследно изчезнали. Макар че... — Реми отново погледна снимката — броят на безследно изчезналите може да се сведе до двадесет и двама... ако някой махне госпожица Селиъс от официалния списък.

— Значи смятате... че не би трябвало... да е в официалния списък?

— Имаме основания да смятаме... — Маркъм отново замълча. — Имаме сведения... — Последва нова пауза. — Имаме известни доказателства, че... госпожица Селиъс може и да не е загинала в онзи ден. Всъщност може би е жива.

Реми зачака продължението, но на Маркъм като че ли му доставяше удоволствие да разкрива нещата едно по едно.

— Как така? — попита най-сетне Реми.

Маркъм сплете пръсти и постави показалци на устните си.

— Въз основа на възстановяването на документите и интервютата се появи теорията, че е възможно тя да е била предупредена и да е избягала малко преди...

Маркъм отново замълча. Реми се насили да заговори.

— Не разбирам.

Маркъм си сложи гумена ръкавица, бръкна в куфарчето си и извади затворено найлоново пликче, в което имаше някакво картонче. Сложи го на масата, после го дръпна назад.

— Разбира се, това е строго секретно — каза и отново побутна пликчето напред, сякаш в него се криеше някаква вълшебна тайна.

Реми посегна към пликчето. Вътре имаше малка картичка. Върху нея със синьо мастило бе написана рецепта за нещо на име морски език с ядки. Прочете го до последната съставка (*1 ч.л. морска сол*) и начина на приготвяне (*Накисва се в студено пресован зехтин*) чак до указанията (*Оставете за пет минути, гарнирайте с две резенчета портокал и сервирайте*). Зяпна рецептата, после отново погледна Маркъм. За няколко секунди се възцари пълна тишина.

— Рецепта — каза Реми.

— А! Явно някой е завършил колеж! — каза Маркъм. — И къде според вас намерихме тази рецепта?

— Ами... нямам представа.

— Знаете ли къде се намира Кристъл Бийч?

— Не.

Маркъм го изглежда подозрително, но продължи:

— Кристъл Бийч е в южната част на Онтарио, на Абино Бей, отгатак езеро Ери, недалеч от Бъфало. Чудесно местенце. Макар през зимата да е студено... студено като трезвена лесбийка на ергенски купон. Можете да си представите. — Отново изчака да последва смях, след което стана сериозен. — Намерихме рецептата... във вещите на една четиридесет и шест годишна домакиня, Линда Вендрън. Госпожа Вендрън твърди, че *в същия ден* е била на летище „Кенеди“, тръгвала си от посещение при сестра си и чакала полета до Бъфало, когато чула за атаките. Не разбирате ли накъде бия?

— Не.

— Когато летището затворило, госпожа Вендрън не успяла да отлети за Бъфало, така че се върнала в дома на сестра си. Накрая, чак след два дни, взела автобус. Много претъпкан автобус, както твърди. — Маркъм се наведе напред. — Въпросната госпожа твърди, че е намерила рецептата на мястото си в автобуса. Взела я, защото... *решила, че изглежда вкусно*. Помислила си, че съпругът ѝ ще хареса ястието: той *обича ядки*.

— А вие... не ѝ вярвате, така ли?

Маркъм изглеждаше засегнат.

— Вярваме й, разбира се. Е, за всеки случай я сложихме на детектора на лъжата. — Поклати глава. — Но защо някой ще лъже за ядките? Кой не обича ядки? Особено в рибна рецепта — крехко филенце. Ядките прибавят допълнителен чар, нещо хрупкаво. Плътност. Накиснати са в мед. Вероятно може да се замести с царевичен сироп. Но там изрично е записано мед. Щипка лют червен пипер. Морска сол. После печеш двайсет минути на слаб огън. Добавят се лукчета. Чудесна гозба за през лятото. Вкусна. Лека. Направихме я в лабораторията, просто за да сме сигурни, че е... нали разбирате... вкусна. — Маркъм се облегна назад. — Може би ще я сготвим пак. Ще ви се обадя.

Наведе се отново напред, пак докосна с показалец устните си.

— Въпросът обаче не е какъв е вкусът на рибата, нито дори какво вино трябва да сервираме с нея — мисля, че ще върви гевурцемайнер, а може би и шардоне. Въпросът, Брайън, е следният — кой е оставил рецептата в автобуса?

— Тя ли? — Реми вдигна снимката.

— Марч Селиъс. — Маркъм разпери ръце, сякаш правеше фокус. — Гръцка фамилия. Имигрантка второ поколение. По-голямата й сестра живее в града, занимава се с недвижими имоти. По-малкият й брат е в Канзас Сити при родителите й. Татко й държи гръцки ресторант.

Реми отново погледна рецептата.

— И какво ви кара да предполагате, че тази рецепта е на... — той погледна снимката — на Марч?

— Не можем да си позволим лукса да *предполагаме*, Брайън.

И бръкна в куфарчето за друга снимка. На нея пак беше Марч, държеше няколко червени балона, върху които със сребърни букви пишеше *Честит 26-и рожден ден*. Бръкна отново в куфарчето и извади едър план на един детайл и бижутерска лупа.

— Ето — каза и побутна снимката към Реми. — Разгледайте внимателно. Над рамото й.

Отначало му бе трудно да го различи, но после... да, нямаше място за съмнение. На преградата зад Марч Селиъс се мъдреше точно тази написана на ръка рецепта за морски език с ядки, която лежеше на масата между двамата.

— Господи, това е изумително — каза Реми.

— Благодаря.

— Имам предвид, откъде сте знаели да търсите... — Трудно му бе да свърже всичко това. — Как... Искам да кажа... това е просто хартийка. И всичко това за...

Маркъм стана много сериозен.

— Какво казвате, Брайън?

— Нищо... нищо не казвам. Просто съм изумен. Просто не разбирам откъде сте знаели да свържете... и сте свършили всичко това заради една... рецепта? — Реми отново погледна през бижутерската лупа. — Дори не сте знаели, че тя е свързана по някакъв начин с онзи ден... Искам да кажа... може да я е свалила от стената още преди месеци.

Маркъм отново посочи снимката с балоните.

— Двадесет и шестият ѝ рожден ден е бил шест дни преди атаката. Точно тогава е направена снимката, на рождения ѝ ден — шест дни преди предполагаемата ѝ смърт.

— Може би някой друг е взел рецептата след... Искам да кажа, хартията се разлетя *навсякъде*, нали?

Маркъм кимна, сякаш бе очаквал подобен отговор.

— По рецептата няма прах, Брайън. Абсолютно никакъв. Проверихме в лабораторията. Веднага след като сготвихме рибата. Това листче е било в куфарче или чанта. Не е излетяло от сградата. Било е взето преди това.

Реми отново погледна снимката в офиса. Момичето на нея бе похубаво, срамежливо и с широко отворени очи. Стори му се, че е влюбено в човека зад фотоапарата.

— Да, и ние мислим така — каза Маркъм.

Господи. Пак ли казваше на глас каквото мисли? Вдигна поглед, но Маркъм като че ли не го забелязваше. Постави двете снимки една до друга — усмихващата се Марч в ресторанта и усмихващата се Марч на бюрото.

— Снимките са направени с един и същ фотоапарат. Фотографът е ключът. Любовник. Може би таен. Намерим ли го, наполовина сме решили случая — каза Маркъм. — Смятам, че ако намерим фотоапарата, има голям шанс Марч Селиъс да се окаже жива. А също и

голям шанс заедно с нея да намерим някой, който би се оказал интересен за вас.

Реми го следваше бавно, сякаш мислите му се влачеха през тиня.

— За кого става въпрос?

Маркъм пак бръкна в куфарчето и извади още една снимка. Марч седеше на малка масичка на някакъв покрив заедно с красив млад мъж от Близкия изток с набола коса и брада; дълбоко разположените му очи сякаш се взираха през обектива.

— Снимката е направена на покрива на блока на Марч. Тя сготвила, а един съсед сервирал и направил снимката. Мъжът е Бишир Мадаин — продължи Маркъм. — Емигрант от Саудитска Арабия. От дванадесет години живее в Съединените щати. Работил е за голяма фирма вносител. Имал романтична връзка с госпожица Селиъс допреди около година и половина. Някой не го е виждал от сутринта на атаките. Възстановихме документация — телекси, имейли, поръчки по каталог, които биха могли да подсказат, че господин Мадаин е член на спяща клетка тук. Смятаме, че е възможно да е знаел предварително за атаките и че вероятно е решил да предупреди старата си приятелка.

— Но пак не разбирам как...

Маркъм плъзна по масата две страници протокол от разпит. Отгоре се къдреше щампата СИГУРНОСТ и съкращението ДД.

— Въпросната сутрин в 7:12 часа, малко след пристигането си, госпожица Селиъс се обадила в сервиза да оправят лазерния принтер на нейния етаж. В 7:48 часа, както се вижда от интервюто, техникът пристигнал. Винаги намирал госпожица Селиъс за... — Маркъм погледна бележките си — *огън мадама*. Онази сутрин пофлиртувал с госпожица Селиъс, която според твърденията му не била в пълно неведение относно намеренията му и не се отнасяла с безразличие към *свалките* му. Пичът *бачкал*, когато телефонът на Марч иззвънял. Тя изглеждала развълнувана от обаждането. Техникът тъкмо махал един заседнал лист от принтера. Вдигнал глава и видял Марч Селиъс да върви към асансьора, плачела. Самият той тръгнал няколко минути покъсно, слязъл долу и бил, доколкото знаем, последният човек, напуснал етажа преди... — устните на Маркъм оформиха думата бум и той сви рамене, сякаш това обясняваше всичко.

Реми се изненада, когато се чу да задава въпроси.

— Някой виждал ли я е да напуска сградата? Или след това? Има ли други доказателства, че е жива?

Маркъм изглеждаше поласкан.

— Точно заради такива въпроси се спряхме върху вас.

Реми погледна протокола и каза:

— Не зная. Имам предвид, не е ли възможно това обаждане да е нещо съвсем друго? Разправия с приятел? Може пък да не е отивала към асансьора. Може да е отишла до тоалетната. И тъй, с какво разполагате — с една рецепта и разгонен техник. И това би трябвало да докаже, че е била предупредена за атаката?

Маркъм посочи детайлното изображение на работното място на Марч Селиъс.

— Представете си стените на работното място на една млада жена. Целите в снимки и рецепти, анимационни герои и будистки коани. А сега да кажем, че е имала разправия с приятеля си, както казвате, и изтичва към тоалетната. Наистина ли би спряла да свали нещата от стените? Би ли прибрала рецепти и снимки? Какво би я накарало да ѝ хрумне, че вече няма да се върне?

Маркъм Отново разпери ръце и започна да събира бумагите си. Погледна Реми.

— Някакви въпроси, преди да започнете?

Реми не знаеше откъде да започне.

— Всичко това изглежда толкова... *повърхностно*. Може би причината е в мен, но... — Разтърка очи, мъчеше се за незначайно кой път да махне драскотините. — Имам голям проблем... със *свързването* на нещата.

Маркъм го изгледа дълго, след което кимна и го погледна така, сякаш щеше да заплаче.

— Зная. Трудно е. Понякога забравям през какъв ад сте минали. Не мога да си представя какво е било. Никой от нас не може. Трудно е. И не става по-лесно. Но точно затова поискахме вас. — Бръкна в куфарчето и извади картичката в пликчето. — Прочетете последния ред.

Реми се подчини. *Гарнирайте с две резенчета портокал и сервирайте.*

Маркъм му подаде друг едър план, този път от снимката на Марч и Бишир Мадаин на покрива. На подноса между двамата ясно се

виждаше нещо като риба, гарнирано с две портокалови резенчета. Маркъм вдигна вежди, сякаш бе предоставил още едно неопровержимо доказателство, и прибра снимката.

— Вижте, ще е трудно. Нямам намерение да ви баламосвам. Трябва обаче да открием Марч Селиъс. И ако се установи, че тя е наистина... *мъртва*... е, тогава всичко е наред. Но ако са окаже, че е жива, значи имаме проблем. Всъщност имаме огромен проблем — добави и затвори куфарчето.

— Това е просто формалност — с професионален тон каза високата жена, беше някъде към петдесетте, и го погледна над стилните рамки на очилата си. Седеше зад широко бюро до рошав мъж, който бършеше носа си с влажна кърпичка.

— Няма правилни отговори — каза мъжът. — Спокойно.

— Хронична болка в гърба? — попита жената.

— Какво? — не разбра Реми.

— Просто за протокола — каза високата жена. — Формалност. Трябва да сложим отметка.

— Хронична болка в гърба? — попита мъжът.

Реми се огледа. На стената зад него имаше плакат, на който бе нарисован мъж със забита в главата му метла и надпис „Трудовите злополуки не са шега работа“. Наведе се напред и каза:

— Гърбът ми е добре. Всъщност ако имам нужда от нещо, то е от някаква консултация. Разбирате ли, имам известен проблем с... фокусирането. Имам празнини. Изгубвам хода на нещата.

Те го зяпнаха.

— А очите ми... очите ми се разпадат. Макуларна дегенерация и отлепване на ретината. Виждам светлинки и петна.

Минаха няколко секунди. Реми се разсмя нервно.

— Синът ми разправя на всички, че съм мъртъв.

Продължаваха да го зяпат.

— И... пия много. Всеки ден. И... ъъ... — Реми разтърка очи. — Прострелях се в главата. Но си мисля, че е било случайно. Или... може би някаква шега.

Все така го зяпаха.

— Но... нали разбирате... добре съм.

Пак го зяпаха.

— Е... разбира се, ако не се броят празнините.

Мъжът задъвка химикалката си и погледна в папката, прокара пръст по някакъв списък. И каза:

— Хронична болка в гърба.

— Гледам доста телевизия, господин Реми — каза нервната жена със сребърния кичур в черната коса и хвърли поглед към телевизора в ъгъла на малкия апартамент.

Реми също погледна натам. На екрана някакъв мъж в комбинезон доближаваше парче дърво към струг. Звукът беше изключен.

— Не съм го спирала, откакто се случи онова нещо — продължи жената с кичура. — Няколко дни не откъснах поглед от новините. Дори го извъртях, за да мога да гледам от банята. Поръчвах храна по телефона и превключвах от канал на канал, гледах от различни ъгли, слушах говорителите и политиците. И после, просто ей така, преди няколко дни видях първото предаване, което не беше новини. В четири сутринта. — Жената дръпна от цигарата си. — За врачка. Нали я знаете, онази от Ямайка, която казва на хората какво ги чака в бъдеще? Всеки или ще си намери добра работа, или ще се влюби, нали така? Никой няма да се разболеє от рак или да падне в шахта. Никой няма да има ден като предишния, самотен и тъжен, да седи пред телевизора и да поръчва храна по телефона. Никой няма да изгори на осемдесетия етаж на някаква сграда. Само нови работи и супер гаджета. Сигурно е била онази част от мен, която все още продължава да се надява, че Марч ще се върне... но гледам врачката, която разправя, че ще ти каже бъдещето срещу петдесетачка, после показват разни хора, помирили се с майките си, влюбили се или получили повишение... и точно тогава си помислих, че никога вече няма да видя Марч, и викнах на телевизора: „Добре, кучко! Къде беше, по дяволите?“

Реми се размърда и погледна в малкия бележник в ръката си. Вътре със собствения му почерк бяха написани разхвърляни бележки — името *Ан Роджърс*, адрес в Горен Ийст Сайд, думите *съседка и семейни пари*. Огледа апартамента — семпъл, следвоенен. Жената бе кльощава, с дълга черна коса със сребристия кичур в нея и с развлечена пижама. Беше запалила едновременно две цигари — едната

стърчеше между дългите ѝ поддържани пръсти, а другата димеше в пепелника.

Под *Ан Роджърс* и *съседка* следваше къс списък съкратени въпроси, също с почерка на Реми. Погледна първия. *Онази сутрин?* И каза:

— Онази сутрин.

— Онази сутрин ли? — Ан Роджърс пое дълбоко дъх и въздъхна. — Онази сутрин двете с Марч излязохме на работа. Като всеки ден. Отидохме заедно до станцията на метрото. Беше... шест и половина. Взехме си по една поничка в кафенето на Лекс. Тя си поръча капучино. Аз не употребявам кофеин.

Остави цигарата в пепелника и взе другата.

Реми се взираше в бележника си. Трябваше ли да записва всичко това? Че Ан Роджърс не употребява кофеин? Че има сребърен кичур в...? Имаше чувството, че всяка подробност ще стане важна, ако я запише, че важността ѝ се определя от записките му.

— Запознахме се веднага, още щом се нанесе тук... някъде преди година. — Ан Роджърс прокара ръка през косата си. — Всеки ден се засичахме в коридора на тръгване за работа. Понякога вземахме заедно такси. Или пък вървахме заедно до метрото. И тя работеше в центъра, макар че пътуваше два пъти по-дълго от мен. Изумително е, наистина. Никога не сме си казвали — хей, хайде да се чакаме в едн-колко си часа. Просто така се случваше. Излизам от апартамента да си взема нещо за хапване и Марч излиза да яде в същия миг. Като се замислиш, наистина е изумително.

Реми се замисли.

— Сигурно.

Ан Роджърс сви рамене.

— Както и да е, в онзи ден хванахме метрото и седнахме една до друга. Говорехме си за времето и за уикенда, стигнахме до Юниън Скуеър и аз слязох. Това беше. Предполагам, че е продължила към центъра.

Вторият въпрос бе *Необичайно?*

— Да сте забелязали нещо необичайно през онзи ден?

— Хмм. Момент. А, да. Случи се нещо. Почти три хиляди души умряха. Да. Включително най-добрата ми приятелка. И оттогава не мога да изляза от шибания си апартамент и да изключа шибания

телевизор. Но иначе не, бих казала, че беше като всеки друг шибан ден.

— Не, извинете, аз... — Реми погледна надолу. — Имам предвид... сутринта. Забелязахте ли нещо необичайно онази сутрин? *Преди това?* Да е казвала нещо преди...

— О, извинете. Хмм. Момент. А, да. Каза, че имала лошото предчувствие, че ще умре в огнен ад.

Реми се размърда на стола.

— Вижте, не исках да ви разстройвам, госпожице Роджърс.

Ан Роджърс се взираше в него. Абсолютно безизразно.

Реми отново погледна бележките си. Въпрос номер три — *Виждала ли се е с някого?* Пое дъх.

— Знаете ли дала се е виждала с някого?

— Виждала?

— В смисъл интимна връзка.

— С кого се чукаше ли? Това ли ме питате, господин Реми? С кого се чукаше Марч ли? Това ли питате?

— Вижте, госпожице Роджърс, аз...

— Искате да знаете кой ебеше съседката ми ли?

— Ами...

— Тогава защо не попита направо, извратеняк шибан?

— Ами... нали попитах.

— Не, не попита. Попита ме дали се е виждала с някого. Аз се виждам с теб в този момент, но не се чукаме. Или се? Гот ли ти е в момента?

— Вижте, аз...

— Какво искаш да ти кажа? С кого се *виждаше* или с кого се чукаше?

— Всъщност... второто.

— Второто? Какъв ти е проблемът? Кажи го. Кажи го, лайно такова! Кажи: „Извинете, госпожице Роджърс, с кого се чукаше съседката ви?“

— С кого се чукаше съседката ви?

— Боже мой! Не е твоя работа, извратеняк шибан.

Реми се обърка.

— Вижте, не зная как стигнахме до...

— Какво те кара да мислиш, че може да знам такива неща? Бяхме съседки. Мога да ти кажа, че не се чукаше с мен. Това върши ли ти работа? Искаш ли пълен списък на хората, които не са ме чукали? Това ли искаш? Да взимам ли лист и да започвам?

Реми се изкашля и каза:

— Вижте, май нещо не се разбираме. Няма причина да...

— Няма причина да, какво? Няма причина да се разстройвам ли? Ти да не си идиот бе? Да не си си изгубил шибания акъл? Не видя ли какво стана?

Реми се опита да изкръшка. Погледна следващия въпрос. *Онази ноц.*

— Онази ноц... да сте чули или видели нещо... или някого в апартамента й?

— Еби, еби, еби! Наври ми го до ташаците! Еби ме по-яко! Ето. Доволен ли сте, господин Реми? Надърви ли се, кретен такъв?

Следващ въпрос. *Бишир.*

— Познавате ли мъж на име Бишир Мадаин?

Тя му махна, сякаш е някакво досадно насекомо.

— Еби, еби, еби! Не се прибра! Еби, еби, еби! Доволен ли си, извратеняко? Еби, еби, еби!

Реми затвори бележника си.

— Може би ще е по-добре да опитаме някой друг път, госпожице Роджърс.

Тя впери поглед в него за няколко секунди, после се обърна към телевизора. Взе дистанционното и се разнесе гласът на водещия.

— ... *абразивните материали ще свършат работа, макар че традиционната шкурка е все още...*

Реми тръгна към вратата, но спря.

— Защо живееше чак тук?

Ан Роджърс раздвижи палец по дистанционното, едва успяваше да скрие отвращението си.

— Какво искаш от мен? Да не се опитваш да ме накараш да призная нещо?

— Не — каза Реми. — Просто се питам... — *Какво се питаше?* — Марч работеше във финансовия квартал...

— Да. Зная. Нали затова умря, шибан извратен боклук такъв!

Реми пропусна думите й покрай ушите си.

— И е живяла чак тук? В тази сграда? Със заплатата на стажантка? Просто няма смисъл. Можела е да си намери, толкова голям апартамент при реката на три пъти по-ниска цена. Откъде е имала тези пари?

Внезапно изражението на Ан Роджърс стана много спокойно. Очите ѝ се присвиха.

— Не ми харесва какво намеквате — каза тя.

Реми разпери ръце.

— Какво намеквам?

— Не намеквате ли нещо?

— Нямам представа, честна дума — каза Реми.

Ан Роджърс вдигна ръка и метна дистанционното към...

Мъжът на вратата приближаваше четиридесетте, с тлъсто туловище между раменете и колената и посивяваща едноседмична четина. Скъпа прическа. Носеше черни спортни панталони и черна тениска. Беше бос.

— Да?

Реми свали ръка от звънеца и се огледа. Хубава къща на два етажа, сиво-синя, със свежа правоъгълна полянка отпред и детско колело, подпряно на една тойота „Лексус“ на мястото за паркиране. Погледна към улицата. Къщите бяха еднакви като планина домино, с американски знамена над верандата.

— Какво обичате? — попита мъжът.

— Ами... — Значката на Реми бе в ръката, с която звънеше, така че я показва на мъжа с надеждата, че единият от двамата ще се сети как да продължи. — Ъъъ, извинете, но... вие... къде се намирам?

Мъжът го зяпна.

— Енгълуд Клифс.

— О, да.

— Е, какво има?

Реми погледна надолу. В другата му ръка бе бележникът, който бе намерил край Нулата. Работният бележник на Дж. Адич. Аха.

— Как се казвате?

Мъжът леко се дръпна.

— Тони Адич. Защо?

— Ами... Намерих това. — Реми вдигна дебелия черен бележник. — Радвам се, че сте добре. Не знаех дали...

Адич зяпна бележника, сякаш гледаше призрак.

— Доста записани срещи има — отбеляза Реми.

Мъжът не каза нищо.

Реми се опита да изглежда безгрижно, сякаш бяха разменили някаква шега, докато чакат метрото.

— Странно. Когато го намерих, си помислих... какво всъщност правим на всички тези срещи? Аз самият ходех на много срещи, а сега... нямам представа за какво говорехме. Опита се да се разсмее — просто двама души, разговарящи за това как важни неща изведнъж могат да станат тривиални, но крайният резултат бе плосък и нескопосан.

Мъжът продължаваше да се взира в бележника.

— На баща ми е — каза той. — Джералд Адич. Как се е озовал у вас?

— О, господи — каза Реми. — Баща ви дали...

— Не. В момента го няма.

— Но той...

— Добре е. На някакво празненство за възрастни е. Мисля, че ще ходят в някакво казино. — Тони Адич взе бележника и го прегледа. Поклати глава.

— През шейсетте работеше в градската управа. Сега е пенсионер. Страда от деменция.

— Ясно — каза Реми. — Но нали разбирате, намерих го при...

— Да, благодаря ви — каза Тони Адич и затвори вратата под носа му.

Реми остана на верандата. Огледа отново квартала. Дали да почука пак? Да попита кой е онзи Реми, когото е познавал баща му? Изведнъж му се прииска да бе задържал...

Откъм хоризонта пълзеше сив, изпълнен с пушек тежък сумрак. Реми стоеше пред „Феймъс Рей“ на Шесто авеню и се мъчеше да реши дали е гладен... и видя снимка на Марч Селиъс с телефонен номер под нея. Витрината пред него се използваше като импровизирана дъска за обяви, покрита с отчаяни листовки; цялата фасада на магазина бе

скрита от снимки на изчезнали, подредени в груби редове като макет на гимназиален годишник. Тази снимка бе различна от онези, които бе виждал преди, но жената несъмнено бе Марч. Усмиваше се любезно в някаква дневна; може би изглеждаше по-млада. Реми застана пред витрината и погледна през стъклото към плоските фотографии. Марч Селиъс бе сред всички останали, подобно на членовете на някакво изгубено време, чиито изображения са завинаги уловени тук. Всяка снимка бе залепена или отпечатана на лист хартия с описание на изчезналия и телефонни номера. Някои от бележките бяха молби за милост, сякаш изчезналите бяха отвлечени и имаше шанс да бъдат освободени, ако похитителите открият, че жертвите им също имат деца или че току-що са превъзмогнали раково заболяване; други бяха още по-прочувствени, с множество възкликателни знаци и описание на достойнствата на хората, трудолюбието им, любовта към семейството и точността — сякаш всичко това по някакъв начин можеше да помогне за идентифицирането им. Краищата на листата бяха започнали да се навиват. Подобни стени имаше на всяка втора пресечка. Изникваха в паркове и болници, училища и спирки на метрото — навсякъде, където хората се сецаха да залепят снимки. Веднага щом се появеше една, хората се втурваха от апартаментите и домовете си, за да запълнят цялата стена. Не можеше да има само една-единствена фотография на изчезнал; не биваше да остава абсолютно никакво свободно пространство на стената. А като оцелял, ти трябва да спреш и да гледаш снимките, тъй като именно това се иска от теб. Разбира се, те не бяха в неизвестност; вече бяха мъртви. Всички знаеха, че са мъртви. На тези стени не можеха да се намерят историите на хора, намерени живи (и спокойни — мечтата за поразените от амнезия, забутани някъде из крайградските болници), но въпреки това Реми спря и погледна. И докато стените правеха това тихо преминаване от изчезнали към мъртви, той ги гледаше по различен начин, мислено обръщаше листата и спираше на познатите — искрица разпознаване и надежда, — докато не се сецаше, че преди малко е видял същото лице на Уошингтън Скуеър или при Сент Винсът; накрая започваше да се пита дали не ги е познавал всички, всеки един от тези хора, и когато се отдалечаваше от стените, понякога виждаше същите лица върху минаващите тела, в погледите на

непознатите — погледи, изпълнени с мъка и объркване, невярващи и с чувство за предателство.

Забеляваше и разликите на стените; просто не можеха да се пропуснат. Навремето бе чел, че Америка е безкласово общество, но стените с изчезналите и мъртвите опровергаваха това. Стените представляваха свидетелство за класи и макар всички снимки да бяха разбъркани, Реми можеше мислено да ги раздели на три групи. Първата — банкери, юристи, брокери, директори и техните помощници, предимно бели, неколцина присадени чернокожи, повечето с костюми, смокинги или рокли, или снимани по време на сватби, дипломиране или на фирмени коледни празненства. Някои от най-младите като Марч носеха неофициално облекло — със семейството, или по-често някъде навън, излезли на излет в някакъв каньон или на карибски плаж. Тези хора винаги се усмихваха от следсмъртните си снимки — не точно защото бяха щастливи, а сякаш защото в един момент им е било казано, че няма от какво да се оплакват.

Втората класа се състоеше предимно от пожарникари, малко ченгета — почти всички мъже или младежи, повечето с мустаци, на стари ксерокопирани снимки, с униформи, на официални портрети, с рунтави бакенбарди или войнишки прически. Рядко се усмихваха, а на лицата им бе изписана строгост и всеотдайност. Бяха готови. Ако бяха показани на импровизирани снимки, лицата им неизменно бяха уморени, сякаш фотографите винаги бяха прекалено близо... прекалено горди. Всички тези хора гледаха по начина, по който бе виждал да гледат хора, загинали прекалено млади — сякаш са знаели, — поглед, който казваше, че това просто е повече от онова, за което са се пазарили, че са искали само живот, в който да могат да припечелват по нещо и да живеят нормално. Изглеждаха добри хора — бели, черни, латиноамериканци; всички имаха вида на хора, току-що пристигнали някъде. Реми си представяше мислите в балончета над главите им: „За децата ще е по-лесно“.

И накрая бе последният слой, работниците, които са били почти невидими преди това, лица в метрото или на автобусната спирка — черни, латиноамериканци, имигранти, имена с прекалено много съгласни или гласни, типове, работещи в ресторанти и кафенета, пощи и охранителни фирми. Лицата им бяха мрачни като на

престъпници — снимки от служебни карти, зърнести семейни портрети или запечатани от полароидни апарати моменти на принудително отпускане. Всички изглеждаха изтощени, сякаш са претърпявали катастрофи и преди онзи ден, подобно на оцелели при потоп хора, намерили спасение в клоните на някое дърво. Често изчезналите дори не заемаха централно място в снимката — можеше да се види как другите хора са били изрязани, докато не е останал само нещастникът в костюм втора ръка, застанал в някое лоби със скръстени отпред ръце. Кървящо търпение.

Така бе потънал в лицата, че не бе усетил появата на човека до себе си — блискоизточен тип към шейсетте, висок горе-долу колкото него, облечен в чудесно вълнено палто, със съвсем къса коса, кръгли очила и няколкодневна четина на грубото си лице.

— Да ви кажа ли какво съм смятал винаги? — попита той с едва забележим акцент; по говора му личеше, че носи протези.

— Добре — каза Реми.

Мъжът обърна гръб на стената.

— Винаги съм смятал, че има два вида хора — едни, за които всеки ден е битка за издигане, и други, за които всеки ден е битка за приспособяване. Няма други видове. Няма значение расата, религията или професията — или се опитваш да се издигнеш, или да се нагодиш. Това е единствената война — между издигащите се и нагажданите. Това е всичко.

Реми отново погледна снимките. Нима този човек искаше да каже, че общата смърт на всички тези хора е *демократизиране*? Не го виждаше по този начин, не можеше да си представи как накрая се обединяват, как търсят помощ един от друг по горящите коридори, взаимно се успокояват, докато горещината расте и земята ги свлича надолу. Беше видял прекалено много хора да падат сами и много лесно можеше да си представи как останалите плачат сами, свиват се сами и горят сами; изобщо са сами — както неизменно си отиваме от този свят, независимо по какъв начин е минал животът ни. Погледна собствените си ръце, с мазолите по дланите и пръстите и сивата мръсотия под ноктите.

— Липсва ни комунизмът — каза мъжът. — Не като форма на управление или икономика — ясно е, че там се провали, тъй като бе пропит от корупция и неефективност, като всяка подобна система.

Липсва ни идеалът, детският оптимизъм. Без него светът потъва в цинизъм. Понякога си мисля, че ни трябва друга посока, политически или икономически път към морала и великодушието. На младини смятах, че вярата ми е път през бруталния модерен свят, но, честно казано, вече не съм сигурен. Може би всички трябва да преминем през това, а?

Човекът посочи снимките.

— Знаете ли, че Исус се споменава деветдесет и три пъти в Корана?

— Не — каза Реми. — Не знаех.

— Никой не го знае — каза мъжът.

После пхна в ръцете на Реми един жълт плик.

— Мисля, че това е, което търсите — каза и си тръгна.

Тъмна в краищата и ослепителна в центъра, малката зелена точка висеше на неопределено разстояние от него и се плъзгаше напред-назад по ограничения хоризонт.

— Кажу, Брайън. Какво виждаш сега?

Брадичката и челото на Реми бяха притиснати в някаква гладка прохладна пластмаса. Зелената светлина се премести отново.

— Брайън? Сега виждаш ли линиите? Петната и пръчките?

— Да — отвърна Реми. — Линии. И нещо като вериги. Роят се.

— Добре. Погледни нагоре, ако обичаш.

Погледна нагоре.

— А сега надолу.

Надолу.

— Добре. Чудесно. Вече можеш да се облегнеш.

Реми се облегна в стола — който имаше възглавница за главата. Светлините се запалиха и очите му пламнаха, когато парчетата вътре се втурнаха да търсят убежище. Офталмологът с безумен поглед д-р Хълд носеше на главата си малко фенерче, приличаше на миниатюрна миньорска каска.

— Искан ми се да имах по-добри новини за теб. Положението ти обаче определено се е влошило. И то много. — Докторът го изгледа маниакално с изцъклените си под гъстите черни вежди очи. Надраска нещо в бележника си. — Определено не искам да летиш. Промяната в

атмосферното налягане може да се отрази лошо на ретината ти. Мислиш ли, че шофирането ще е прекалено голям товар за теб?

— Не — отвърна Реми. — Аз съм си як.

— Е, ако наистина трябва да предприемеш това пътуване, най-добре ще е да го направиш с кола. Поне засега... докато не стабилизираме налягането.

— Добре — каза Реми. Значи просто щеше да се наложи да кара. — Тъъ... доктор Хълд. Дали... случайно... Случайно да съм споменававал къде отивам?

Д-р Хълд не вдигна поглед от бележника си.

— Канзас Сити.

— Точно така, Канзас Сити — повтори Реми. Разсмя се, сякаш искаше да представи всичко това като шега, но докторът не му обърна внимание и заговори, без да се откъсва от бележника си.

— Как ти се отразява лечението? Имаш ли нужда от нова рецепта?

— Не зная.

Докторът го погледна с безумните си очи.

— Брайън, взимаш ли хапчетата, които ти предписах?

— Честно казано, напоследък имам проблем със запомнянето на някои неща. Имам... празнини. Все по-често... Възможно ли е да са страничен ефект от лекарствата?

Д-р Хълд махна миньорското фенерче.

— Какви празнини?

— Ами понякога...

Собственото му лице се взираше в него от огледалото на банята — оредяваща кестенява коса, рехавя брада над изпъкналата челюст, кървави жилки в лявото око, далечна, едва доловима усмивка. Естествено всичко това бе покрито с петна като някакъв стар филм. Погледна надолу. Беше гол. Беше започнал да отслабва и стегнатите му мускули се издуваха под кожата. И бе наполовина възбуден.

— Добра половина — тихо каза той и се изненада от собствения си дрезгав глас.

Господи, пак ли се беше напил? Издиша в дланта си и надуши сладникава миризма. Бренди? Порто? Не пиеше порто. Наистина ли

беше пил порто? Представи си сладникавото прохладно питие и изведнъж му се прииска да пийне една чаша. Може пък наистина да беше пил порто. Или може би трябваше да започне. Огледа се. Това не бе неговата баня. Добре. Подът бе покрит с малки редуващи се плочки; имаше мивка, аптечка и тоалетна. Всичко бе много чисто. Добре. Добре. На една поличка зад тоалетната чиния имаше свещички. Свещички. Намираше се в банята на жена. Е, няма лошо. Щом се намираше гол в непозната баня, по-добре...

— Всичко наред ли е?

Женски глас... младежки, може би малко неуверен, но... приятен.

Реми впери поглед във вратата.

— Да. Сега идвам.

Опита се да си припомни името на момичето. „Амелия? Олга? Мария?“ Господи, можеше да е какво ли не. „Бетси? Фил? Ротунда?“

Огледа се трескаво, отвори аптечката и затърси рецепти. Нямаше. В едно чекмедже намери две аптекарски шишенца. Прочете името на етикетите. Ейприл Крафт. „Ейприл. Крафт. Ейприл. Крафт. Ейприл. Крафт“. С Ейприл Крафт ли беше? Ами ако Ейприл Крафт беше съквартирантката, а не тази?

— Тъъ... имаш ли съквартирантка?

Тя се разсмя от другата страна — тъжен далечен звук, затихна бързо.

Посегна към дръжката на вратата, но една тревожна мисъл го накара да замръзне. Беше ли правил секс вече? Не пикаеше ли обикновено *след* секса? Погледна полуерекцията си. От кой вид половина беше — *преди* или *след*! Ако вече го бе правил и се опиташе отново, можеше да не се справи. Можеше да изглежда... как точно? Храбър, заради положеното усилие? Или като глупак, който просто не може да сложи край? А ако още не бяха правили секс... Внезапно отново се сети за шишенцата. Отвори чекмеджето. Първото бе за целекса, предписана за „безпокойство и депресия“, второто — за пеницилин. Хората вземаха пеницилин за какво ли не. Нямаше причина да се предполага най-лошото. Беше ли използвал презерватив? Или се канеше да използва? Имаше ли презерватив? Ерекцията му изчезна.

— Побързай, моля... преди да съм размислила — каза тя. Ясно, значи е *преди*. Може би търсеше презерватив. Тя се позасмя малко, но в гласа ѝ имаше нещо, което го накара да спре и да си помисли, че това не е просто нещо казано от нея, а колебливо съчетание, че моментът може да се изплъзне, както се изплъзваха толкова много други — изгубили контекст и значение и леко падащи на земята.

— Добре — каза той и посегна към...

Скоч. Долови вкуса в устата и почувства тежката чаша в ръката си. Пусна питието да се стече в гърлото му. Беше прекрасно. Затвори очи и се загледа как петната се зареяха като листа в езерце. Когато вкусът избледня, отвори очи.

— Еха! Страхотно е.

Седеше в стая с дъбова ламперия на кожен диван срещу някакъв представителен тип под петдесетте. Типът беше с костюм и поразителна риза — небесносиня с ослепително бяла яка и бели маншети, със златни копчета, които едва се показваха от сакото. Косата му бе грижливо сресана и извита на яката. Държеше копия на снимките на Марч Селиъс и гледаше кръвнишки.

— Виж какво, приятел — каза мъжът и Реми долови лек тексаски акцент. — И преди са ме изнудвали. Така че действай здраво. Вземи ми питието. Опитай се да ме заплашиш. Арестувай ме, ако искаш. Няма обаче да отговоря на нито един въпрос, докато не ми кажеш как намери името ми.

Реми изобщо нямаше представа и каза:

— Боя се, че не мога да го направя.

Изгледаха се продължително, след което Реми вдигна чашата.

— Мога ли да се надявам на още малко от това?

Мъжът потърка челюстта си с показалеца на дясната си ръка, после го вдигна.

Реми се огледа. Намираха се в някакъв клуб с богата тъмна ламперия на стената зад него, над нея се виждаше някакъв мрачен пейзаж и табела, върху която бяха гравирани имената на клубните членове. Двама мъже в екипи за тенис седяха през две маси от тях и ги наблюдаваха внимателно. Реми и този безупречно облечен тип седяха

един срещу друг на кожени дивани в центъра на помещението от двете страни на богато украсена махагонова маса.

Приблужи се един сервитьор и попита възпитано:

— Да извикам ли охраната, господин Елър?

— Не е нужно, Карлос. Всъщност можеш да донесеш още един скоч на господин Реми.

— А за вас?

— Не, благодаря.

Елър огледа богато обзаведеното помещение и изсъска:

— Добре. Познавах Марч... Да. Естествено.

Остави на масата снимката „Марч пие Гибсън“.

— И сте прав. аз направих тази снимка. — После остави другата, на Марч в офиса. — Тази обаче не е моя. Не зная кой я е правил. Предполагам, че и двете са с нейния фотоапарат. Мъкнеше го навсякъде. И вечно го даваше на разни хора, за да я снимат. Казваше, че записва живота си, в случай че забрави нещо.

Споменът накара Елър да изгуби глас за момент. Разтърка челюстта си и продължи:

— Срецнахме се преди година. Току-що се бях преместил тук от Хюстън. Компанията ми има малко бизнес в Судан, петролни фючърси. Имахме известни... трудности с Хартум и наехме фирмата на Марч да ни помогне. Докато адвокатите вършеха черната работа, Марч ни даде някои културни съвети — как да заиграваме с определени семейства, чии гуши да напълним... Когато финализирахме първата част на сделката, я поканих на вечеря да отпразнуваме случая. — Той сви рамене и се огледа. — И да, господин Реми, малко след това ние се... чукахме, както се изразихте. Е, отговорих на въпроса ви. А сега бих желал вие да отговорите на моя. Как ме открихте?

Реми си помисли за идващото уиски. Искаше да разтегли срещата поне докато не го изпие.

— Не знаете ли?

Елър наклони глава.

— Не вярвам някой от приятелите й да е знаел. Мисля, че не е казала дори на сестра си. Притесняваше се, че излиза с женен мъж... Може би някой от работата? Или от блока й?

— Топло — протакеше Реми. След няколко секунди питието му пристигна и той взе чашата с цвят на карамел. — Наистина е много добро — каза на сервитьора. — Каква марка е?

— „Оубън“. Двадесет и две годишно.

— Страхотно. Наистина страхотно.

— Наемът за апартамента. — Елър се плесна по челото. Погледна чашата на Реми и се обърна към келнера. — Карлос. Можеш ли да донесеш на господин Реми цяла бутилка? Пиши я на моя сметка.

— Разбира се, господин Елър — отвърна Карлос и се отдалечи.

Реми задържа питието в устата си, наслаждаваше му се.

— Извинете избухването ми, господин Реми. Сега разбирам, че е било много тактично от ваша страна да се свържете с мен в този клуб, вместо в офиса или в дома ми, където това би могло... да се изтълкува погрешно. Наистина разумна постъпка.

— Благодаря — каза Реми и гаврътна уискито.

— Ще ви помогна с каквото мога... — Елър почука с пръст снимката на Марч с вечерната рокля. — Прав сте — това са олимпийските „Четири сезона“ в Сиатъл. Откъде разбрахте?

Реми сви рамене.

— Разбирам. — Елър кимна с нещо като възхищение. — Е... миналата пролет бях на една конференция там. Взех Марч с мен. Искях да разговаряме извън града. Беше доста чувствителна по отношение на брака ми. Каза ми, че откакто се преместила в града, все попадала на женени мъже. С изключение на онзи неин краткотраен приятел... май се казваше Базил или нещо подобно. Арабски студент, истински женкар. Тъкмо бяха скъсали. Беше доста огорчена — предполагам, че търсеше нещо различно. Както и да е, явно успях... ъъ... успях да я накарам да си помисли, че съм разведен. Именно при онова пътуване, когато направих снимката, ѝ обясних, че технически погледнато не съм разведен. — Елър се прокашля. — Че с жена ми продължаваме да живеем заедно.

Зачака отговор.

— Технически — повтори Реми.

— Да. — Елър прехапа устна. — Както и да е, Марч избяга. Не я видях няколко часа. Обикаляла Сиатъл. Когато се върна, видях, че е плакала. Физиономията ѝ обаче беше решителна. Много решителна.

Марч можеше да е решителна. Бе от онези хора, които реагират бурно, когато ги наранят. А тя бе наранена, и то как.

Реми си помисли, че Елър се чувства едва ли не горд от този факт, и извърна поглед.

— Започна с това, че ѝ е писнало да се чувства жертва във всяка връзка, след което просто изреди всичко, което искаше от мен — бам, бам, бам. Апартамент. Мобилен телефон. Кола. Издръжка. Пари за дрехи. Каза, че ако ще става любовница, иска да бъде компенсирана като такава. — Елър се загледа в нещо над рамото на Реми. — Честно, господин Реми. Това избухване бе най-хубавото нещо, което можеше да се случи. И за двамата ни. Може да ви прозвучи... студено. Но аз съм бизнесмен. Това ми е работата. Така разбирам нещата. Преговори. Сделки. Предпочитам да се придържам към нещата, които мога да контролирам. И погледнато по този начин, сделката бе... — Сведе поглед и за първи път изглеждаше като човек, който е изгубил някого. — Идеална.

Сред всички тези безполезни детайли в ума на Реми рязко изпъкна една дума.

— Кола? Значи сте ѝ купили кола?

— Дадох ѝ кола.

— Но тя е отивала на работа с метрото.

— Трябваше да съм малко дискретен по отношение на колата — смутено рече Елър. — Моята фирма... я осигури. Беше кола на компанията. Дадох ѝ я във връзка с работата, която вършеше за нас. Марч я паркираше в гаража под офиса си. Използвахме я през уикендите, за да ходим до Кънектикът.

В този момент сервитьорът се върна с висока тясна бутилка и я постави на масата между тях. Уискито. Елър впери поглед в Реми в очакване на въпрос, но очите на Реми останаха заковани в питието. Елър прочисти гърлото си и запълни празнината.

— Около три седмици преди... — потърка устата си, — преди да загине, Марч ненадейно каза, че всичко е свършило. Както можете да се досетите, не бях особено щастлив. Попитах дали няма някой друг... и когато тя се поколеба, разбрах. Попитах я дали е старият ѝ приятел, но тя отвърна, че няма никого. Че било просто... време.

Реми кимна.

— Зная какво си мислите. — Елър взе снимката и я погледна. — Дали чувствам някакво... облекчение, че Марч умря в онзи ден? Защото не ми се налага да затаявам дъх всеки път, когато телефонът у дома звънне? Или да се озъртам, когато отивам в апартамента ѝ? Бях много огорчен от скъсването, няма да лъжа. Но и много държах на нея, господин Реми. Наистина. Имаше моменти, в които си мислех, че я обичам.

Реми не каза нищо.

— Сигурен съм, че не ми вярвате.

— Защо да не ви вярвам?

Елър изправи врат.

— Не ми пука, господин Реми. Хайде, подигравайте ми се. Марч знае какво изпитвах към нея. Спя спокойно. И...

Закашля се и сякаш бе на път да се пречупи, но бързо се овладя.

— Онзи ден... гледах телевизия и не бях на себе си. Опитах се да я намеря на мобилния телефон, но не успях да се свържа. Звънях в апартамента ѝ, в болниците... Вечерта отидох у тях. Имам ключ. Просто седях и си мислех за нея, и... — Гласът му заглъхна и той разтърка челюст и сведе поглед, сякаш едва сега започваше да осъзнава мащабите на действията си. Вдигна очи. — Събрах всичко, което би могло да насочи към мен. Едно списание, върху което бе написано името ми. Самобръсначката и дезодоранта от банята. Бутилка вино. Взех всичко това... и си тръгнах. — Отново се загледа в точката над рамото на Реми, сякаш четеше аутокою. После пак погледна Реми в очите, вече овладял се, леденостуден. — Казахте, че отивате при семейството ѝ в Канзас Сити?

— Нима?

— Едва ли им е разказала всичко за мен, но ако го е направила... можете ли да им кажете, че наистина съжалявам от цялото си сърце... за всичко?

— Разбира се.

— Нещо от това ще ви бъде ли от полза? — попита Елър.

Реми погледна уискито.

— Да.

Станаха. Елър оправи палтото си и погледна някакво петно на земята.

— Последният път, когато разговаряхме... бе две седмици преди това. Беше неделя. Попита ме как я карам. Майлс... синът ми... отиваше на мач. Споменах ѝ го, а тя каза: „Надявам се да прекара страхотно“. Без никаква ирония. Марч щеше да стане превъзходна майка, стига да имаше тази възможност. — Въздъхна. — Господин Реми, ако знаете, че за последен път разговаряте с някого, какво бихте му казали?

Реми посегна към бутилката...

— Все си мисля, че забравихме нещо — каза Гутерак от другата страна на линията. Говореше като пиян.

— Какво искаш да кажеш? — Реми нагласи слушалката на ухото си. Той също говореше като пиян. — Какво сме забравили?

— Не само ние. Всички. Просто продължаваме нататък и... сякаш всички забравяме да направим нещо важно. Сякаш сме оставили котлона включен и сме отишли на пътешествие.

Реми не знаеше какво да каже. Погледна си часовника. Три след полунощ. Бе сам, напълно облечен, лежеше в леглото в някаква хотелска стая, която му бе напълно непозната. Носеше костюма, с който ходеше на погребения. Бръкна в джоба си и намери обява за погребение. С рисунка на гора и стих от Лука: „Отче, да щеше да отклониш от мене тая чаша! Но нека бъде не моята воля, а твоята“. Отдолу се четеше името Доналд Майкъл Морон. О, господи! Не и Дони. Заедно бяха в академията. Знаеше ли за Дони преди това? Беше пиян и му се пиеше още, но нямаше нищо за пиене. Устата му бе като кадифе, топла. Отвори минибара.

— Какво забравяме, Пол? — Отвори едно миниатюрно шишенце тъмен ром и го изгълта.

— Хората — каза Пол, сякаш бе очевидно. — Забравяме хората. Искам да кажа... къде са те? Сякаш са в някаква гигантска стая някъде, седят, подпират се на стените и... само ако успеем да открием вратата и я отворим, всички ще са там вътре и ще ни зяпат. И ще си мислят, *какво ви забави толкова много, по дяволите?*

— Господи, Пол...

— Понякога ми се иска да бяхме в някой бар онази сутрин и да гледаме цялата история по Си Ен Ен. Разбираш ли ме? Завиждам на

хората, които са гледали по телевизията. Видели са всичко. Питат ме какво е било и, честно казано, не зная какво да им отговоря. Понякога си мисля, че телевизионните зрители са видели повече от нас. Сякаш колкото по-далеч си от това, толкова по-смислено ти изглежда. По дяволите, още си мисля, че нямам никаква представа какво всъщност стана. Колкото и пъти да разказвам историята, тя продължава да ми изглежда безсмислена. Разбираш ли?

Реми искаше да каже нещо важно, но бе унесен от пиячката и празнините вече като че ли ставаха все по-чести. Вкопчи се в рамката на леглото, сякаш за да не изпадне от момента, докато не си спомни какво се е въртяло в главата му.

— Винаги е едно и също — каза Гутерак. — Когато са много, се скъсват да изразяват уважението си, да хвалят храбростта ми, какъв шибан герой съм, благодарят ми за саможертвата, но в мига, когато някой остане насаме с мен или изпият една-две чашки, започват да ме гледат шантаво и да питат какво се е чувало, когато телата падали на тротоара. Теб да са те питали такива неща?

Реми не можеше да отговори. Попита:

— Какво им казваш?

— Казвам им да плеснат с ръце колкото сила имат — толкова силно, че наистина да ги заболи. Те пляскат и аз им казвам — не. По-силно. Те пляскат отново и аз им казвам — не, наистина силно, мамка му! И те пляскат с такава сила, че чак се мръщят, а аз — не, *наистина* силно! И когато дланите им почервенеят и ги заболят, те казват — е, значи това се е чувало? А аз отвръщам — не. Изобщо не звучеше така.

— Пол, да си се замислял, че може би имаш нужда от помощ? Може би от малко почивка?

— Какво? Да се пиша инвалид заради гърба като теб ли?

Не можеше да определи дали Гутерак не му се подиграва. Знаеше, че гърбът му си е наред. Нали така?

— Не мисля, че съм инвалид заради гърба си, Пол — каза той. — Мисля, че работя върху нещо.

Гутерак се изсмя.

— Е, в такъв случай май ще трябва да отменя празненството по случай оттеглянето ти.

— Кълна се, Пол. Работя. По един случай.

— Така ли? Значи са натоварили слепеца с болния гръб с някакво голямо и свръхсекретно назначение, така ли?

— Гърбът ми е наред.

Пол отново се изсмя.

— И какво правиш на тази секретна мисия?

— Ходя по разни места... Разговарям с хора.

На Гутерак като че ли започваше да му писва да се майтапи.

— Така ли? И после какво?

Реми прибра погребалната обява в джоба си и разгъна другия лист, който намери там. Беше листовката от стената на Феймъс Рей, със снимката на Марч Селиъс и телефонния номер под нея. Остави я на леглото.

— Не зная — каза в слушалката. — Като че ли... дните просто прелитат край мен.

— Да — каза Пол. — Е, познато ми е това чувство.

Панталонът му се закачи за нещо остро. Беше тъмно и се налагаше да опипа стената на тесния павиран тунел, докато не попадна на крачола си, закачен за назъбения край на някаква тръба. Освободи го, като междуременно удари лакътя си в стената, и продължи да пълзи към светлината. Носеше дихателна маска и звукът от собственото му дишане отекваше в ушите му. Ръцете му бяха побелели от прах. Чуваше се звук като от зъболекарска машина. Двама други мъже пълзяха в тесния тунел пред него; подметките на туристическите обувки на по-близкия бяха на двайсетина стъпки пред него. Последва ги към струящата жълта светлина, която се люлееше напред в някакво по-широко пространство, докато двамата пред него не паднаха един след друг през отвора в някаква къса бяла пещера или — не, разпозна го дори и в сегашното му състояние... в подземен гараж, явно в Оранжевото ниво.

Изпълзя до отвора на тунела и се загледа навън. Бетонните колони край едната стена бяха поддали и покривът бе хлътнал, бе размазвал сребристи мерцедеси и черни БМВ-та и ги беше обвил с покривало фин прах. Някои от колите бяха с отворени врати, сякаш хората бяха излезли от тях и просто ги бяха зарязали. На земята до един автомобил имаше чанта за компактдискове и Реми си представи

спасител, който си търси да слуша нещо по пътя си надолу. Подът на гаража бе мокър и в праха се виждаха следи от малките ручейчета, които бяха текли по цепнатините, образували се при срутването. Проводници със сервизни лампи бяха окачени като празнични гирлянди между оцелелите колони, голите крушки осветяваха усойното подземие, пращинките сияеха като светулки и хвърляха страховити сенки във всички посоки.

Изсули се от тунела и се озова на бетонния под. Двамата пред него вече ставаха и се изтупваха; лъчите на фенерите им създаваха стълбове прах и светлина. Единият бе Маркъм — човекът от Департамента по документацията, който му бе възложил да открие Марч Селиъс. Другия не го познаваше — по-възрастен, с комбинезон и работно яке. Непознатият свали маската си и Реми и Маркъм направиха същото. Гладкото лице на Маркъм се намръщи и той кихна.

Реми пое дъх и се задави от праха. Тук миризмата на Нулата бе още по-силна и не можеше да не се запита дали със спускането си надолу не са приближили някакво горещо мокро ядро; представи си цяла река от миризма, може би охранявана от забулен лодкар или файтонджия. Маркъм извади някакви планове от задния си джоб и отиде до останките на един мерцедес. Предната част на автомобила бе недокосната, ако не се броеше прахта, но купето бе смазано от рухналия бетон. Маркъм разгъна плановете, извади фенерче, включи го и го захапа със зъби.

Реми не помръдна и Маркъм извади фенерчето от устата си, направи му знак да се приближи и каза:

— Брайън. Моля те. Нямаме много време.

Реми отиде до него. Маркъм отново захапа фенерчето и приглади измачкания план. На него се виждаха нивата на подземния паркинг, предадени в изглед отгоре и отстрани, заедно с канализацията, стълбищата и асансьорните шахти и връзката на гаража с коридорите, водещи към спирката на метрото. Мъжът със сивия комбинезон посочи с чертожния си молив една дълга тънка линия на страницата, а после и срутилия се паркинг пред тях.

— Добре. Ние сме тук. — Посочи едно място на плана. — В североизточния ъгъл. Тук има шест подземни нива, изпълващи почти всичките шестнайсет акра — паркинг, търговска част, обществен транспорт, климатични инсталации, асансьори и друга машинария —

истински кошер. Около шейсет процента от всичко това е било унищожено.

Прокара молива по дължината на един тунел.

— Според думите ви жената вероятно е паркирала колата си в тази част на гаража. Както ви казах... тя е блокирана, ако не и напълно срутила се. Може и да успеем да следваме тунела до линията към Ню Джърси, стига тя все още да е там. И да става за преминаване. Но оттук е пътят към мястото, на което искате да идете, а както сами виждате, той е блокиран. Ако минем оттук... — той прокара молива по чертежа, — ще попаднем на огън. Тук пък — на вода. Да не говорим, че вероятно целият район е заразен с фреон.

— Ама че избор — каза Маркъм, фенерчето му падна на земята и светлината френетично затърси спасителен изход в стените, преди да се скрие под един „Лексус“. — Огън, вода или отрова. Изгори, удави се или се задуши в собствената си повърня. Ако ми се наложи, лично аз бих избрал удавянето. А ти, Брайън? Приличаш ми на огнен тип... сякаш искаш да си отидеш колкото се може по-славно.

Реми вдигна фенерчето от земята, изгаси го и му го подаде.

Мъжът в комбинезона заговори на Реми, сякаш той бе шефът.

— Както ви казах горе, можем да стигнем най-много до това място. Може би и по-нататък, но след като се справят с огъня и изпомпат някои от долните нива. Но дори и тогава се съмнявам. — Посочи смазаните коли. — Можете да опитате най-долното ниво, В-6, след което да се помъчите да се качите нагоре, но, както казах, това е на двайсет метра под земята и участъкът или гори, или е под водата. Можем да отидем в северна посока, но там има опасност да се натъкнем на газ от старите фреонові резервоари.

Маркъм погледна сериозно Реми.

— Какво мислиш?

— А *ти* какво мислиш? — попита Реми.

Мъжът с комбинезона ги прекъсна.

— Вижте, оценявам, че това е важно. Искам да знаете, че ако имаше начин да го направим, бих... Но мисля, че вие двамата сте най-важните хора тук долу, поне колкото се отнася до мен. Искам да кажа, чух какво говореха за всички онези документи по телевизията. Но това е игла в... купа сено. — Той се огледа. — И то доста плашеща купа сено.

Реми огледа гаража. Рухналият ъгъл го безпокоеше. Какво имаше отгоре? Колко нагоре продължаваха отломките? До купчината ли? До Копията? Наблизо поток черна вода си течеше през разнебитения под и изчезваше в една цепнатина в стената. Откъде идваше тази вода? Май това бяха истинските въпроси, които трябваше да задават.

Маркъм вдигна ръце.

— Добре, Брайън. Ти трябва да решиш в този случай. Какво да направим? Да се върнем или да тръгнем по канала?

— Не... — Реми изненада и себе си, като се разсмя. — Не мога да кажа.

Мъжът с комбинезона погледна Маркъм, който въздъхна неодобрително, хвана Реми за лакътя и го дръпна настрана. Говореше съвсем тихо.

— Какво ти става днес, Брайън?

Реми се чу как отново се смее като безумец.

— Изобщо нямам представа какво правим тук.

Маркъм впери поглед в него, после кимна.

— Да, сигурно си прав. По дяволите, ако можем да стигнем, до етажа, където фирмата ѝ е паркирала колите си...

Отиде до мерцедеса и сгъна плана.

— Колата на Марч ли търсим? — попита Реми.

— Да, погледнато по този начин, наистина изглежда луда работа. — Маркъм се обърна към водача им. — Брайън смята, че е по-добре да се върнем.

Мъжът с комбинезона въздъхна.

— Разбрах. — Хвърли поглед през рамо към фаровете на потрошените коли, надничаци от срутения таван. — Не обичам да слизам тук.

Маркъм гледаше безизразно Реми. После каза:

— Не се безпокой, Брайън. И без това този опит нямаше особени изгледи за успех. Правилно постъпи.

Маркъм и мъжът с комбинезона си сложиха дихателните маски и отидоха до отвора, през който бяха допълзели тук. Реми погледна отново прашните стъкла, взираци се неразгадаемо в него. После си сложи маската и ги последва обратно в...

— Една събота посред нощ свалям някаква келнерка и съм на път да ѝ го начукам в гъза, когато шибаният ми пейджър полудява и си мисля, мамка му, жената е подушила, че не съм на работа този уикенд. Проверявам и кой мислиш, че било? Брайън. Шибаният Реми, ето кой.

Макинтайър си пое дъх, момчетата избухнаха в смях и Реми използва момента, за да се огледа. Беше се събрала близо половината от старата команда, шестима от хората на Шефа и още петима от полицейското управление — общо дванадесет души, в това число Реми и Гутерак, който седеше от дясната му страна и се смееше така, че не му стигаше дъх да каже нещо духовито.

— Нали? Нали? Та Реми беше бодигардче оная нощ — и не е нужно да издавам към кой шеф бяхме зачислени. Ще кажа само, че горкият Реми спеше в колата пред апартамента на някаква курва в Алфabet Сити, докато шефът оре, нали разбирате. — Момчетата се разсмяха разбиращо. — И точно тогава шибаният шеф се появява бос с разкопчани гащи и по потник — помниш ли? Помниш ли, Брай? Тъп дебел шибаняк, прекалено вбесен, че да ползва телефона, иска му се да каже на някой очи в очи да тръгва да търси поредната мръсница с пакет, нали? Съвсем е откачил, иска да докопа всеки травестит на шибаната улица. Ама че нощ! А онова магаре е толкова влюбено в собствената си власт и измислените си статистики, че наистина вярва, че това може да се направи, нали? Сякаш е просто някакво шибано число в графика — осемстотин или нещо подобно. Чудесно тогава, викам на Реми, обади се на патрула. А този гений тук — Макинтайър посочи Реми — казва, че шефът иска ние да го направим. И аз викам, ние ли? А Реми отговаря, да, ние. Веднага. А аз буквално наполовина съм го начукал на сервитьорката, разбирате ли? И казвам по телефона — веднага ли, Брайън? А той отговаря — веднага, Били. И аз — всичките ли, Брайън? Всички курви? А този невъзмутим шибаняк тук, задникът му със задник, мисли за момент и казва — ами... май всички курви с курове, Били.

Момчетата заблъскаха по масата и се запревиваха от смях. Пискливият смях на Кейри се извиси над врявата.

— А аз викам, как ще разберем кои са с курове, мамка му? И тоя кучи син...

Ново радостно квичене от страна на Кейри спря за миг разказа на Макинтайър и помещението се изпълни с пиянски смях — дълбоки

немузикални крясъци и резове като загряващ духов оркестър. Реми погледна към приятелите си и през тях, през сламките и петната в очите си към банкетната зала на италианския ресторант и към запазената маса, покрита с овални подноси, пръснати оглозгани кокали, изоставени купчини макарони, скилидки чесън и зелен фасул, празни бирени кутии, бутилки вино и чаши. За момент се разтревожи от апетита им и се запита дали изобщо могат да се заситят, но после го споходи една по-важна мисъл. Коя точно чаша бе неговата?

— Това! Страхотно! Копеле! Иха! — Макинтайър отново посочи Реми. — Казва, ами доколкото съм чувал, може да се познае по ръцете. А аз — *какво* можеш да познаеш по шибаните ръце? А и не забравяйте, че докато говоря с Реми, оправям оная сервитьорка. И точно тогава спираме за момент и двамата поглеждаме ръцете ѝ. А Реми ми казва, можеш да познаеш по ръцете, че е жена. Гледам аз ръчищата на сервитьорката и викам: Господи, Брайн, ако можем да се доближим достатъчно, че да ѝ видим ръцете, спокойно бихме могли и да ги опипаме за пакети.

— Аааа! — Гутерак нададе нещо, което бе по-скоро писък, отколкото смях, и тупна Реми по гърба.

— И така цялата нощ двамата с шибания Реми обикаляме, гледаме ръцете на курвите и, бога ми, *всички* ни приличаха на пичове, нали? И изпитах смесени чувства. Първо, започнах да се паникьосвам... ако шибаният шеф иска курви травестити, значи по-добре да намерим няколко мацета с хуйове, нали така? А от друга страна, почвам адски да се надървям, докато обикалям, гледам курвите и ми се иска не само да зяпам, ами и да ги пробвам. И точно тогава Брайн се сеца за онзи шибан доминикански боклук, дето го арестувал колко, пет-шест пъти, нали, Брай? Шибанякът въртял групичка травестити... как му беше името, мамка му... Кико... Кико...

— Рамирес! — обади се някой.

— Точно така! Точно така! — викна Макинтайър.

— Тоя шибан боклук Кико Рамирес, тоя проклет доминикански сводник живееше на Сто петдесет и трета край Бродуей. Отиваме там, измъкваме го от леглото на братовчедка му, смъкваме го долу и му викам — виж какво, лайно смотано, знаеш едни неща, дето ни трябват, нали се сецаш... много важно разследване, от първостепенна важност... играеш по свирката и си спестяваш два месеца, ясно ли е?

Оня вика, к'во ви трябва, пичове, а аз му казвам — искам да ни намериш пет курви с пакети. Онова лайно смотано ни зяпва, все едно сме някакви шибани извратеняци, представяте ли си? И Брайън вика, не е за нас, Кико, а е за шефа.

Смехът се надигна отново.

— А оня боклук Кико явно знае за кой шеф става въпрос, защото кима, сякаш сме си поръчали пица. Просто свива рамене, чеше си малкия мустак и все едно вика, виж к'во, мой човек, за мен е все тая. Въпрос на вкус. Сещате ли се? Сякаш е шибан ветеран и е виждал какво ли не. Цялата помия на света.

Всички пак се разсмяха.

— Така и тримата се напъхваме в шибаната кола. Брайън и аз сме отпред, а Кико се наместил отзад, сякаш сме му шофьори. В един момент пичът си пали цигара, представяте ли си. Обръщам се и му викам, пич, я по-кратко. Опушваш колата на шефа и ще трябва да те очистиш като парцал, ясно? И значи тръгваме по Бродуей, обикаляме Дюс, а онзи лайнар Кико зяпа през прозореца като шибан четиригодишен хлапак на парад, проверява всички курви и вика: Не, тая е женска. Оная е женска. И оная също. Накрая се обръщам и му викам, Кико, ще те застрелям в шибаната мутра, ако не ми намериш курва с хуй, мамка му!

Смехът избухна толкова силно, че Реми чак се притесни да не би някой да получи сърдечен пристъп.

— А Кико... шибаният загубеняк Кико просто зяпа през прозореца и на всеки няколко минути вика — не, тая е женска. Не, тая е женска. А ние с Реми си гледаме проклетите часовници и си мислим, че шефът ще ни го набута на закуска, сещате се. И накрая Кико се залепва на прозореца и вика, май ей тая. Да, май е мъжка. Спираме, приближаваме я и той казва, не, и тая е женска. И тук вече ми писва и му викам, мамка ти, Кико! Откъде разбираш, че не е мъж, да ти го начукам? А мазният педал посочва курвата и вика, по ръцете се познава бе, пич.

Помещението потъна в рев и гърлени стонове, застаряващите мъже се тресяха като в предсмъртна агония от смях и дори Реми откри, че се усмихва, без да си спомня историята, макар да му се искаше; помисли си, че няма кой знае какво значение, че може би най-добрите

спомени са онези, които не помниш. Смехът постепенно се уталожил и момчетата изтриха сълзите си.

— Реч! Реч! — извика някой.

Останалите подеха възгласа.

— Реч! — завика Реми, преди да си даде сметка, че именно от него се очаква да говори.

Пом-шефът Кейри вдигна лявата си ръка.

— Чакайте. Чакайте. Преди да позволим на Реми да каже нещо, за което всички ще съжаляваме, имам нещо за вас, духачи такива. — Кейри се наведе. — Специално за случая. Нещо специално. — Изправи се с раница в ръце и я тупна на масата. — Поздрави от шефовете.

Отвори я и започна да вади часовници, кутийките бяха без капаци, сякаш бяха на изложение, приличаха на малки отворени ковчези. Започна да ги раздава. Един по един момчетата ги сложиха на дебелиите си космати китки с възгласи от рода: „Еее, шефе“ и „А стига бе“.

— Мамка му, шефе. Това е прекалено много.

Кейри махна с ръка.

— Не е и половината на онова, което заслужавате, момчета. Вие сте най-добрият шибан екип в града. Сериозно го казвам. И останалите шефове са на същото мнение.

Реми погледна кутийката в ръката си. Беше от тъмно дърво с корона с остри върхове в центъра и думата „Ролекс“, отпечатана със златни букви.

— Хайде. Сложи го — каза Кейри.

Реми впери поглед в тъмното лице на златния часовник и примигна от блясъка на скъпоценните камъни. Избърса тънкия слой фин прах от стъклото.

— Това е ограничена партида „Джент Омега“. Часовникът на шибания Джеймс Бонд. Този на Реми е със златна плочка — каза Кейри.

Всички момчета бяха запретнали ръкави и държаха китките си вдигнати. Гутерак приближи ръката си до Реми.

— Виж бе, Брай! Отива ми, нали? Мамка му, да си помислял някога, че ще нося шибан „Ролекс“?

Под часовника на Реми имаше сгънат плик. Отвори го. Вътре имаше малка бележка, подписана от Шефа: „За новите възможности. И

старата преданост“.

— Реч! — отново завикаха всички и Гутерак избута Реми да стане.

Той все още държеше часовника. Погледна го и се потърка по брадичката.

— Аз... не зная какво всъщност да кажа. Честно, не съм съвсем сигурен какво ми се случва. Нито защо.

Някои от момчетата се разсмяха. Други кимнаха, сякаш бе ударил в десетката, сякаш бе събудил спомени за безкрайната пустота от последните седмици.

Прокара пръсти по късата си коса.

— Искам да кажа... разбирам, че напускам. Пенсионирам ли се? Това е заради инвалидността ми, така ли?

Смехът се засили.

— В смисъл... не съм тръгнал към гроба, нали? Заради очите ли е?

Пом-шефът Кейри отново изцвили. Момчетата се превиваха от смях и се тупаха по гърбовете.

Реми сведе поглед към масата.

— Някой може ли да ми каже коя чаша е моята?

Това изглеждаше идеален край за речта му.

Вълни от смях се понесоха из помещението. Гутерак стана и го прегърна.

— Страхотно. Класически Реми. Обичам те, човече.

Останалите приближаваха един по един, поздравяваха го, прегръщаха го, казваха му да се отпусне, да погледне оптимистично на нещата и да не се притеснява и скоро Реми вече не можеше да си представи какво значение има какво точно става с него. Това бе важното — тези момчета, които бяха рискували живота си, тези, които го обичаха толкова много. И каквото и да бе нужно, за да се стигне до този случай... е, щеше да стане, независимо дали знаеше за него, или не.

— Дано си даваш сметка какъв късметлия си — каза Макинтайър.

— Отиваме в стриптийз клуба на приятелката на Копли, ще дойдеш ли? — попита Кейри.

— Не — каза Реми.

Макинтайър отново го прегърна.

— Ще ми липсваш, задник такъв.

Накрая Реми остана сам; гледаше как момчетата се запътват на групи по двама-трима към изхода. Гутерак му махна и тръгна с останалите. След като всички си отидоха. Реми внимателно прибра часовника в кутийката му.

Понякога празнините бяха като монтирани един върху друг кадри от филм, в които Реми се мъчеше да си поеме дъх; друг път сякаш се рееше или дори се замотаваше в моменти, които бяха приключили за всички останали. Може би трябваше да вземе нещо от подобни моменти? Извади часовника от кутийката и го загледа, почти очакваше да види как секундарникът замръзва на място в очакване той да бъде запратен в следващия момент. Стрелката обаче се плъзгаше грациозно по циферблата, отброяваше миг след миг... Прибра часовника, излезе от банкетната зала и тръгна по облицования с ламперия коридор към кухнята. Надникна през кръглия прозорец на летящата врата и видя някакъв стар пуерториканец с хартиена престилка, трудеше се над грамадната купчина чинии, тенджери и тигани. Отвори вратата, плъзна кутийката с часовника по пода и затвори. Погледна отново през прозореца. Старецът се навеждаше да вдигне часовника.

Продължи по коридора, мина през празния ресторант и излезе навън. Разпозна силуета на сградите от другата страна на реката. Огромната часовникова кула зад него се издигаше като дракон. Помисли си за циферблата. На часовниците нямаше нула. Всичко се повтаряше отново и отново. Без почивка. Без колебания. Без начало. Просто до следващото число. Студеното небе се разчистваше, облаците се разпръскваха между червеникавокафявите камъни. Стоеше на тротоара и гледаше към града, към изгорения връх на острова и ярката дупка в небето.

Въздухът бе прохладен и сух. Над главата му бръмчаха грамадни вентилатори. Реми стоеше в някакъв огромен самолетен хангар с бележка в ръка, явно от консултанта по информационни технологии Лара Кейн до Травис Фанинг от отдел кадри към „Андерсън Дуган Рипет“, фирмата на Марч Селиъс:

Отг.: доклад за състоянието: Защитна стена, Акробат, Наблюдение.

Копие: Дънкан, Уолъс, *Селиъс*.

УТМІ работи съгласно заседанието от 8–4 и отделните инвентарни списъци на хардуер, софтуер, инструменти, макинтоши и ПС-та, обновления и принтери. За права на достъп за MGT групата вижте потвърждаващите имейли и записи...

Реми вдигна поглед. Хангарът бе пълен с хора, картотеки и маси с изгоряла и мръсна хартия. Временни флуоресцентни лампи висяха на три метра над пода по цялата дължина на хангара; самото пространство беше напълно заето от масите и картотеките, подредени в дълги, сякаш безкрайни редици. Доколкото можеше да види, всички маси бяха затрупани с хартия — бележки, формуляри, оставки и наказания, сякаш целият свят можеше да бъде призован от документите, които бе оставил след себе си. До всяка маса имаше картотека. От тавана висяха големи постери с написани върху тях букви. Реми погледна нагоре. На този над него пишеше АМ — АZ. Постерите висяха през трийсетина метра и на всеки вероятно се падаха по десет маси и шкафове. В дъното на хангара едва различаваше друга група букви — СО — СУ. Колко ли бяха общо хангарите, запита се. Пет? Осем? На всяка станция работеха по няколко души; някои се ровеха в купищата хартия на масите, други подреждаха папките. Всички бяха с бели хартиени дрехи, маски и бели ръкавици.

— Явно се интересувате и от непълните части — каза младата жена на масата пред Реми. Маската ѝ бе свалена около шията.

— Части — повтори Реми. Гласовете им изглеждаха едновременно далечни и силни в подобния на пещера хангар, изпълнен с тихото бръмчене на толкова много други гласове.

Тя му подаде друг пращен лист, този път изгорен по краищата като идеално изпечена бяла ружа. Беше от счетоводна книга с няколко колони числа, макар че горният ред бе изгорял и не можеше да се разбере какво означават числата.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Компенсация	71	26	44	6
Осигуровки	11	11	12	11
Пътни и забавл.	9	92	14	71
Общо за служителите	91	129	70	88
ИТ (виж прил. на Селиъс)	463	903	138	314
Комуникации	21	34	42	12

Приблужи листа до лицето си. Миришеше като Нулата. Беше покрит с вездесъщия, едва ли не течен прах. Погледна жената на масата. Беше висока и слаба, с очила. Косата ѝ бе вързана отзад. Изглеждаше уморена. Наведе се напред.

— Опитвам се да обясня миризмата на хората и не успявам — сподели тя.

Усмихна се топло и му подаде друг лист. Вътрешен фирмен меморандум на тема „Статистика за капитализацията на ценни книжа към 7-01“. Копието бе адресирано към близо четиридесет души, сред които се четеше и „Селиъс“. Бележката в началото гласеше „Всички пазарни стойности са в милиони“. Следваше общият капитал:

	бр. книжа	средно претеглено	процент
АТ малка капитализ.	107	2009	49.4
АМ средна капитализ.	65	6795	6.7
Значителна капитализ.	62	67698	0.9

Вдигна поглед от листа и го подаде на красивата жена. Привлекателна...

— Това е интересно — каза тя и бързо му подаде друг лист — товарителница от венецуелски кораб — „Морски рак“. Като консигнатори се сочеха две компании, едната от които бе „Андерсън Дуган Рипет“. По-голямата част от документа си остана неразбираема за него. В края на листа бе отбелязано брутно тегло на кораба — 136.153.320 кг., както и:

Брой и вид товари, състоящи се от 06 контейнера от по 40', заемащи полици: Дясно отделение, 5087.117.334

Ляво отделение, 5087.117.235. (подпис: Селиъс, Марч, за „Андерсън Дуган Рипет“).

Реми върна листа.

— Знаете ли, това май е достатъчно.

— Разбира се, ще ви ги изпратим, както и всичко друго, което намерим — каза тя. — Шон каза, че просто сте искали да видите как се работи.

— О, добре. — Реми се огледа, после се наведе и заговори тихо: — Имам ли нещо общо с всичко това?

Тя кимна.

— Зная. Доста информация има за обработка.

Реми огледа хангара и прочисти гърлото си под тихото бръмчене на многобройните гласове. Потърка устата си.

— Колко общо са хангарите като този?

Ъгълчето на устата ѝ леко се вдигна в нещо като суха усмивка.

— Изпитвате ли ме, господин Реми?

— Не — каза той.

Жената се изправи.

— Доколкото разбрах, сутринта сте били в Резюмета и обяснителни писма, нали?

— Нима?

— Зная какво имате предвид. Елате, има едно друго място.

Нагласи си маската и тръгна. След кратко колебание Реми я последва. Всяка маса бе затрупана с планини изгоряла и прашна хартия — визитни картички, графики, списъци и фирмени канцеларски материали. Всички работници носеха бели хартиени гащеризони и ръкавици. Повечето си бяха сложили и хирургически маски. Някои го поглеждаха, но повечето бяха насочили вниманието си към хартията. Реми и жената стигнаха до една врата.

Над нея имаше плакат колкото билборд с цитат от Шефа: „Представете си физиономиите на враговете ни, когато разберат, че сме събрали и възстановили всяко листче!“ Навсякъде имаше подобни вдъхновяващи постери и лозунги с цитати на Шефа и президента. Под този имаше и един по-малък предупредителен знак от Службата за свобода и възстановяване: „Неоторизираното изнасяне на документи

може да доведе до преследване за предателство според Закона за военно положение“.

Жената спря пред камерата над вратата — вероятно детектор за метали или нещо като скенерите, използвани в магазините за дрехи. Разпери ръце. Вратата избръмча и тя мина през нея. Реми също разпери ръце и бе пуснат да мине.

Озоваха се в дълъг тъмен алуминиев тунел, подобен на сглобени надлъжно една зад друга военни бараки. Тунелът направи завой под прав ъгъл и свърши с врата с надпис M.P.D. До нея имаше звънец и малък бял интерком. Един по-малък лозунг предаваше думите на президента: „Враговете ни са ненавистници, които мразят начина ни на живот и организация! Ще се изправим срещу тях!“ Жената застана пред вратата, но не докосна звънеца. Обърна се към Реми, който се взираше в нея.

— Господин Реми?

— Да.

— Знаете, че нямам право на достъп по-нататък, нали?

— О — каза той и отново погледна вратата. — Ами аз?

Тя се разсмя и го докосна по ръката.

— Ама че сте смешен.

— Благодаря — каза той.

Тя се обърна и тръгна по тъмния тунел.

Реми я гледаше да види дали няма да погледне през рамо, но тя не погледна. Той се обърна към вратата и натисна звънеца.

Вратата избръмча и ключалката изщрака. Реми изчака само... секунда и посегна към дръжката. Отвори и влезе...

— Сън. На такова ми прилича, на нещо като бълнуване.

Спомняше си, че бе чул същия глас от банята — гласа на неуверената жена. Лежеше през гърдите му, с гръб към лицето му, така че можеше да види единствено вихрушката от тъмна коса в топлото гнездо от одеяла и чаршафи на легло, което не познаваше — явно нейното. Усещаше краката си уморени. Взираше се в тъмната грива и усещаше вибрирането на собствения си корем, когато тя говореше, но не можеше да види лицето ѝ.

— Нали ме разбираш? — попита тя. — Сънищата, които сънуваш, когато си болен... или си в полусъзнание, нито заспал, нито буден...

Реми се понадигна с надеждата да види лицето ѝ, но различаваше единствено кичури тъмна коса. Гласът ѝ бе нисък и колкото го чуваше, толкова и го усещаше.

— Не си сигурен кое е истинско и кое не... истинският свят нахлува в сънищата ти; но не можеш да се ориентираш... напълно... нито в него, нито в измисления. Телефонът звъни, а ти го гледаш и се чудиш дали трябва да отговориш, или това е сън и няма смисъл да се тревожиш дори ако телефонът изведнъж се превърне в котка.

Реми огледа спалнята. Имаше две тоалетни шкафчета. Нейното бе с огледало; от другата страна на леглото имаше друго, по-мъжко на вид, *Неговото* — с няколко шишета одеколон. Не бе неговият одеколон. Имаше и снимка в рамка, захлупена по очи. „Сигурно проснатият по очи върху шкафчето е неговият собственик“, помисли си.

— Чуват се и заглъхват гласове. Хора се реят над леглото ти. Отваряш очи, виждаш силуетите на истински хора и това също се превръща в сън — тези ореоли, тези призрачни фигури. Не можеш да определиш дали онова, което казват, е истина. Или част от съня. Не можеш да се събудиш и не можеш да заспиш. Физически си в онова... междинно място, движиш се в реалния свят, докато умът ти е сън.

Реми усети дланта ѝ върху бедрото си и затвори очи.

— Ейприл? — опита той — тихо, едва ли не умоляващо.

Известно време тя не реагира и той се разтревожи, че е оплескал нещата.

— Да? — каза най-после тя. — Какво има, Брайън?

Изпита такова облекчение, че наистина е Ейприл и че знае името му, че не можеше да измисли какво да каже.

— Колко е часът?

— Осем и половина — отговори тя. — Защо? Трябва да ходиш някъде ли?

— Не зная. — Нямахме абсолютно никаква представа защо попита за часа — може би просто за да има някакъв детайл, в който да се вкопчи. Осем и половина. Погледна проснатото през гърдите му тяло. Искаше му се да може да види лицето ѝ. Докосна кръста ѝ,

пръстите му пробягаха по гръбнака ѝ. Кожата ѝ бе гладка и влажна. Почувства се замаян... и осъзна, че я обича, макар да не можеше да си спомни лицето ѝ и да нямаше представа коя всъщност е тя.

— Чел ли си някога научните статии в „Таймс“? — продължи тя. — Винаги ме карат да се чувствам ужасно самотна. Точно на това ми напомня чувството. Винаги има съобщения за някакъв нов експеримент с ускорител или за някаква нова частица, която си хвърчала из пространството от раждането на вселената, без да обяснят откъде всъщност са го разбрали. Откриват нови звезди, галактиките упражнявали въздействие върху други тела, говорят за разни ефекти, които могат да се определят само математически — и всичко това няма никакъв смисъл. И сега е нещо такова — сякаш всички сме станали теоретични, изкривяваме светлина или въздействаме гравитационно, но никога нищо не докосваме.

Страшно му се искаше да се съгласи с нея, но нямаше представа за какво говори. Очите му горяха, петната се издигаха като пепел от огън.

— Ейприл... всичко започва да ми се губи — прошепна той.

Тя го потупа по корема.

— Зная.

— Става все по-лошо.

— Зная. Каза ми.

— О. Добре. — Поне някой знаеше. Протегна ръка и усети топлината на гърба ѝ. — Добре.

— Може би всички сме като хора в сънища — каза тя. — Знаем, че нещо не е наред, но не можем да се отърсим от илюзията. И може би бихме могли да се спасим един друг, но вместо това просто се разминаваме, изкривяваме се взаимно, движим се заедно през собствените ни сънища като несвързани грижи.

Реми погали...

Мъжът бе около петдесетте, висок, слаб и изискан, със скъпа прическа и скоби на зъбите. Носеше риза за голф и панталони с цвят каки — типично за човек, който здравата се е помъчил да изглежда небрежно.

— И тъй? — попита той. Седеше срещу Реми. Намираха се на маса в „Старбъкс“. Реми чуваше излизащото на пяна мляко някъде отзад.

— Дейв? Двойно карамелено макиато за Дейв? — каза човекът на бара.

Явно мъжът се казваше Дейв, защото стана и си взе макиатото. Върна се, седна и отпи глътка.

— Макиато означава марка. Би трябвало само да *маркират* латето с еспreso. Никога не го правят свястно. — Скобите на зъбите му се покриха с пара. Мъжът разпери ръце, сякаш очакваше Реми да каже нещо. — И тъй?

— И тъй — каза Реми.

— Какво желаете?

— *Вие* какво желаете?

Дейв наклони глава и го погледна като учител, току-що сгацил спящ ученик.

— Какво... мога да направя за вас, Реми?

— Предполагам, че зависи — каза Реми. — От това какво сте в състояние да направите за мен.

Дейв изглеждаше едновременно объркан и заинтригуван.

— Предполагам, че онова, което съм в състояние да направя за вас... зависи от това какво можете да ми предложите.

— А ако нямам какво да ви предложа?

Лицето му почервения.

— Тогава сте пълен идиот, защото именно вие поискахте тази среща.

Точно от това се боеше. Отпи глътка от латето пред себе си. С канела.

— Добре. — Извади си бележника. — Бихте могли като начало да ми кажете какво знаете за Марч Селиъс.

— Аз какво знам ли? — Мъжът се изсмя през нос и очите му отново се присвиха, загледаха застрашително и на Реми му мина през ума, че това може и да не се окаже някое от стандартните му интервюта. — Наистина си ви бива, Реми. Искате да ви разкажа какво зная за Марч Селиъс ли? Добре. Ще ви разкажа. Зная, че аз поисках всички свързани с тази жена документи, и зная, че проклетите ви дресъори от ДД видяха в това възможност да ни го начукат. Затова,

вместо да си сътрудничат с агенцията — с една истинска следствена служба, — отхвърлиха искането ни и решиха да започнат свое собствено разследване. И зная също, че всички те са просто шайка хартиени плъхове и затова се нуждаеха от наемник — от вас, — който да свърши цялата работа.

Реми отпи нова глътка от разбитата на пяна напитка, а слабият мъж със скобите продължи:

— Зная, че използват това *разследване*, за да оправдаят нечуваното си нахлуване в територията на агенцията. И зная също, че аргументират действията си единствено с идеята, че някаква си шавлива *стажантка* е може би жива, което е смешно.

— Нима? — попита Реми малко по-подозрително, отколкото му се искаше.

Дейв присви очи.

— А нима не?

— Не зная — каза Реми.

Дейв впери поглед в него.

— Какво знаете вие, Реми? Знаете ли нещо?

— Вероятно не.

Дейв отново наклони глава.

— Какво ви е предложението, Реми?

— Какво ви кара да си мислите, че предлагам нещо?

Мъжът се облегна назад и потърка квадратната си брадичка. По начина, по който прокара пръсти по нея, Реми си помисли, че сигурно навремето е носил брада.

Накрая Дейв се усмихна.

— По-добре не се бъркайте с мен, Реми.

— Не го правя — увери го Реми.

Дейв се огледа.

— Добре, значи с вас ще поддържаме връзка извън официалните канали, нали? Ще покажем малко... професионална любезност? Това ли казвате?

— Не зная какво казвам.

Мъжът отново го прецени с поглед. После отпи голяма глътка от латето си.

— Добре. Ще ви отпусна малко въже. Но ако вие, аматьори такива, ни се изпречите на пътя в разследването, ще ви обеса. — Стана

и взе напитката си. — Нали се разбрахме?

Реми отпи от чашата си и каза:

— Не особено.

Мъжът вече се отдалечаваше.

„ИЗЧЕЗНАЛ, НО... — Вечер на ученическото творчество“ — пишеше на ксерокопираната на зелена хартия програма; под думите имаше самотен пожарникарски шлем. Реми закъсня, седна на крайния стол на последния ред и загледа как сламките в очите му се роят на слабите светлини на сцената. Видя Карла и Стив на предните редове; Стив я бе прегърнал. Някаква жена се наведе и каза нещо на Карла, тя кимна и изви гордо устни.

Завесата рязко се вдигна сред стържене на въжета и макари. Сцената бе празна, ако не се броеше единственият лъч на прожектор, осветяващ поставен на стойка микрофон. Първо се появи плаха девойка с тъмни джинси, пристъпваше от крак на крак на всеки няколко секунди. Изпълни монолог, в който описваше как била на училище в онзи ден, изчакала майка ѝ да я прибере, гледала всичко по телевизията, а късно вечерта научила, че чичо ѝ не се върнал от работа и го водели за мъртъв. Обичала го много. Бил търговец на облигации и гей, единственият гей в рода, и тя го смятала за най-готиния от роднините си. Накрая описа яденето, което сготвил веднъж — паста с гъби шийтаке и сушени на слънце домати. Закле се, че всяка година на тази дата ще яде паста с гъби шийтаке и сушени на слънце домати. Монологът ѝ завърши с думите:

— Въпреки че мразя гъби.

Аплодисментите бяха силни и продължителни, след което на сцената излязоха две слаби момчета и изпълниха рап парче в памет на загинал пожарникар, завършил училището им преди десет години („... виж-те ги по те-левизора, от-разяват ге-роизъма...“).

После дойде ред на Едгар. Гръмките аплодисменти свариха Реми неподготвен. Хората се занадигаха, за да виждат по-добре.

— Баща му — прошепна на съпруга си жената до него и кимна тъжно. И тогава синът му се появи с разрошената си черна коса и развлечена бяла риза. Изглеждаше добре, макар и малко кльощав, но беше странно да го вижда на сцената, под суровата светлина. Сякаш бе

станал едновременно по-дребен, по-голям и бе много, много далеч. Седна на малката маса в лявата част на сцената и нареди шахматната дъска; която Реми му бе подарил навремето. Отиде до стойката, свали микрофона и се върна при масата. Дълго се взира в дъската, без да казва нищо.

— Татко ме научи да играя — каза Едгар и премести една пешка, Реми го побиха тръпки, когато го видя да играе шах самичък. — Показа ми как се движат всички фигури.

Премести коня, за да пази пешката, макар да играеше сам със себе си.

— Отначало имах проблеми с коня. Питах го, два напред и един настрани, или един настрани и два напред? Няма значение, отвърна татко. В крайна сметка попадаш все на същото място.

Разнесе се приглушен смях. Едгар изговаряше репликите на баща си с престорен по-дълбок глас и между всяка реплика уж изчакваше хода на противника си, след което се навеждаше над дъската. Фигурите на баща му обаче не се местеха.

— В крайна сметка попадаш все на същото място — повтори Едгар.

Премести друга пешка.

— Татко винаги ме оставяше да победея. Момче, пак ме би, така казваше. А когато бях на девет години, се случи най-странното нещо; сякаш дъската се отвори пред мен и можех да виждам във всички посоки едновременно. Вдигнах очи и разбрах, че той не може да вижда дъската по този начин. И че никога не е можел. Тогава го победих. Искам да кажа, наистина го победих. Бих го съвсем честно. Мисля, че беше пил. Татко попейваше. След това той спечели една игра, а после ме пусна да бия. Но онази вечер видях страха в лицето му. Беше се уплашил, че съм го победил честно. Че е изгубил от деветгодишния си син.

Едгар изнесе другия кон.

— Баща ми беше полицаи, но винаги е искал да е нещо повече, затова посещаваше вечерни курсове по право. Отпадна. Известно време работеше като офицер за свръзка между полицията и градската управа. Веднъж го попитах какво значи офицер за свръзка и той ми обясни, че това е човекът, който стоял между нещата. Точно така си го представях. Като някой, който стига само наполовина до местата, към

които иска да отиде. Веднъж ми каза, че винаги му се е искало да види Западния бряг, но така и не стигна по-далеч от Чикаго. Мислех си, щом това му е мечтата, какво толкова му пречи да стигне до Западния бряг? Не е като да пътува до Тибет, нали?

Отново се разнесе приглушен смях и Реми едва потисна желанието си да стане и да защити начина си на живот. Мислиш си, че винаги ще има време да отидеш някъде, а се оказва, че времето все не ти стига. Остана на мястото си.

— Такъв беше баща ми — продължи Едгар. — И след като го бих на шах, дълго виждах у него само това — незавършената половина от живота му. Може би такъв е животът на възрастните — достигаш някаква възраст и животът ти започва да се определя повече от нещата, които не правиш, отколкото от онези, които правиш.

Загледа се в дъската. Фигурите от отсрещната страна продължаваха да си стоят по местата. Накрая стана.

— В нощта, когато баща ми не се прибра, стоях при прозореца в стаята си и се питах какво ще се случи с всички проведени разговори и чувства, които изпитваме — онези, за които говорим, както и другите, за които мълчим. Дали всичко това просто се... изпарява? Ако единият от участниците в разговора е все още тук, продължава ли да съществува самият разговор? Или е изчезнал в момента на изчезването на другия? Често се говори за безусловната любов на родителите към детето, но това не е точно така. Всъщност нещата стоят другояче. Родителите *избират* да имат деца. Нито едно дете не е избрало да има родители. Тях просто ги има, когато един ден се събудиш. И не можеш просто да правиш секс и да се сдобиеш с други родители, ако тези двамата не стават.

Този път смехът бе по-силен. Едгар бе невероятен. Той също се разсмя и се отърси от цялото това съсредоточаване в пъпа си, сякаш бяха мислите на момче.

— Винаги ми се е струвало, че татко ми има нещо важно на езика си, нещо, което всеки момент ще ми каже. Помислих си за това в нощта, когато не се върна. За това как винаги мисли за нещата, които искаме да сме казали. Не зная какво бих казал на баща си. Зная обаче какво *не* бих му казал — татко, дори когато не съм те обичал... никога не съм искал ти да престанеш да обичаш мен.

Пъхна за момент ръце в джобовете си, после ги извади и се върна при масата.

— Никога не съм му го казвал, но след като станах на девет, можех да го бия на шах всеки път, когато си пожелаея. Оставях го да ми позволява да побеждавам.

Посегна към една фигура и лъчът на прожектора угасна.

Седеше на предната дясна седалка в колата без отличителни знаци и наблюдаваше през малък бинокъл входа на някакъв ресторант. Задната врата бе боядисана в черно, прозорецът — покрит с железни решетки, а до него бяха натрупани празни щайги и кофи за боклук. Свали бинокъла и погледна наляво. Зад волана седеше Маркъм и четеше „Нешънъл Джиографик“.

— Има ли нещо? — попита той. Беше с изискан бежов костюм.

Реми погледна надолу. Самият той също беше с костюм — нов, тъмносин. Отново вдигна бинокъла към очите си.

— Не мисля.

Маркъм обърна една страница.

— Брайън, знаеш ли колко време прекарва еленът с кошутите?

— Не.

— Опитай да познаеш.

— Не зная.

— Зная, че не знаеш. Затова искам да познаеш. Ако знаеше, нямаше да познаваш, а щеше да ми кажеш. А какъв е смисълът от това?

— Тъъ... цял живот?

— Не. Само един ден. Можеш ли да повярваш? Един ден. Цял животински вид, неспособен на по-продължителна връзка от една нощ. Не е ли свършено? Имам предвид, ако беше елен?

Реми пусна бинокъла в скута си.

— Не зная.

— Не мислиш ли, че еленът е секси? Като за животно?

— Ами... не бих казал — отвърна Реми.

— Аз пък казвам. Не... не точно за мен, нали разбираш. Не казвам, че ми се иска да правя секс с кошута. Но като ги видиш как изглеждат с тези големи задници и дълги крака... донякъде са като

хора. И с тези готини муцунки. Господи, бих оправил кошута. Естествено, ако бях елен. Знаеш ли какво? Не бих могъл да кажа същото за всяко животно. Ако бях хипопотам? Не. Или пък миеща мечка или нещо подобно? Бих предпочел да си умра девствен. Котка? Как ли пък не. Ви трябвало повече да ме привличат горилите или другите примати, но просто не мога да си го представя — ако изключим онези малките маймунки. Но кошута... Не зная, намирам я донякъде за възбуждаща... идеята как елените ги изчукват веднъж в годината и после просто изчезват в гората.

Реми отново вдигна бинокъла. Някакъв мъж се отдалечаваше от задната врата, с гръб към тях. Носеше найлоново пликче и вървеше към една паркирана кола.

— Търсим ли някого?

— Той ли е? — Маркъм грабна бинокъла от ръцете на Реми. — Да. Той е. Това е нашето приятелче. Да вървим.

И метна списанието на задната седалка.

— Не забравяй куфарчето.

Реми грабна намиращото се в краката му куфарче и двамата изскочиха от колата и забързаха по уличката.

— Искаш ли аз да говоря? — попита Маркъм.

— Май така ще е най-добре.

Маркъм ускори крачка.

— Извинете. Махуд?

Намиращият се на двадесетина крачки от тях Махуд се обърна и отстъпи от аудито. Беше пълен и плешив, със смътен близкоизточен вид. С блуза и над нея дълъг анорак.

— Махуд. Аз съм господин Маркъм, а това е господин Реми. — Маркъм показа значката си; мъжът я взе, разгледа я и му я върна.

— Как сте, Махуд?

— Не много добре, както можете да си представите — каза той. — Преди сума ти време съобщих за вандализма срещу ресторанта ми и цял ден ви чаках да се появите.

— Да — каза Маркъм. — Нас натовариха. Разбирате, че подобни случаи колкото щеш. Някои са доста сериозни. Налага се да наблягаме на онези с употребено насилие. Семейства, деца... такива работи... затънали сме до гуша.

— Семейства. Ох. — Махуд погледна Реми. Очите му бяха тъмни и неразгадаеми. — Нямах представа, че е имало насилие. Е, вижте. Да ви покажа ли писмото? У мен е. Тъкмо се канех да го отнеса в полицията.

Бръкна в плика и извади някаква бележка. На нея с червени печатни букви пишеше: ВЪРВИ СИ У ВАС, ЕБАЧО НА КАМИЛИ. ЗНАЕМ КЪДЕ ЖИВЕЕШ. Към бележката с телбод бе прикрепен, сбръчкан розов триъгълник. С опърлена четинка.

— Това свинско ухо ли е? — попита Маркъм.

— Идеята на някой смотаняк за майтап, нали? Дай на мюсюлманина свинско ухо. — Махуд се намръщи горчиво. — Дори не мога да го гледам, толкова се вбесявам. Синът ми е в американската армия. Моят син!

Очите му се напълниха със сълзи.

Реми впери поглед в бележката. Призля му. Тези печатни букви, това „И“. Господи... познаваше този почерк.

— Да. — Маркъм бе извадил бележник от задния си джоб. — Доколкото разбрах, хвърлили са камък в прозореца, нали?

— Да. Бележката и свинското ухо бяха залепени със скоч. Прозорецът ще ми струва четиристотин долара. Четиристотин долара! И не се покриват от застраховката ми.

— Да, доста гадно.

— Даже сложих табела „Аз съм пакистанец, а не арабин!“, но знаете ли какво си мисля? Мисля си, че не трябваше да го правя. Мисля, че в тази страна не би трябвало да обяснявам, че не съм терорист. Мисля, че всичко това си е само моя работа и ничия друга.

Почти се беше запенил. Избърса си устата.

— Да, наистина неприятно, Махуд. Иска ми се да можех да направя нещо, но случаите на тормоз са толкова много и... ако трябва да съм откровен... трудно ще е да раздухаме вашия случай... само заради един камък. — Маркъм прибра бележника в джоба си. — Всъщност трябва да се заемаме най-вече със случаите, в които има реално насилие. Както вероятно се досещате. Зная, че не е голямо успокоение. — Погледна Реми. — Ако наранят някого, ще дойдем веднага.

— Това е нечувано — каза Махуд. — И аз съм гражданин на тази държава.

— Да. Да, прав сте. Имам предвид... единственото, което мога да направя, е да напиша доклад и да кажа една добра дума за вас. А след това... мамка му, съжалявам. — Маркъм се обърна към Реми. — Освен ако нямаш някоя друга идея, партньоре?

Реми продължаваше да се взира в бележката и се мъчеше да разбере как...

Маркъм се обърна да си ходи, но не бе направил и една крачка, и пак се обърна.

— Вижте, Махуд. Може би ще успея да поставя вашия случай пред началниците си. Да видя дали не мога да им насоча вниманието към вас.

— Можете ли да го направите?

— Да, може би, ако... ако ни помогнете в едно друго разследване. Тогавя може да се заемем по-сериозно с тормоза срещу вас. — Пак погледна Реми. — Какво мислиш, Брайън? Смяташ ли, че ще проработи?

Реми го изгледа неразбиращо.

— Да — реагира Маркъм, сякаш Реми се бе съгласил с него. — Брайън, нали носиш онези снимки? Може би Махуд може да ни помогне с тях.

Реми погледна куфарчето в ръката си. Отвори го. Вътре имаше три листа с по шест снимки на лист, всички на хора от Близкия изток. Подаде ги на Маркъм и избърса потта от лицето си.

— Опитваме се да открием някои чужденци, за които нямаме данни — небрежно каза Маркъм. — Някои приятелчета, които май не са били особено добри гости в страната. Ние... показваме тези снимки на собственици на ресторанти, таксиметрови фирми, нали се сещате... в случай че някой разпознае свой работник или клиент. Махуд, ако разпознаете някой от тях, може би ще успеем да привлечем малко повече внимание към вашия случай. Да осигурим малко повече спокойствие за семейството ви.

Махуд погледна Реми, после отново Маркъм.

— Не разбирам...

Маркъм сви рамене.

— Просто погледнете снимките.

Махуд разгледа първия лист и каза:

— Не. Не познавам никого.

Взе втория. След миг вдигна очи. Лицето му се зачерви.

— Това е Бишир! Малкият брат на снаха ми.

— Какво? — Маркъм погледна Реми, после отново се обърна към Махуд. — Наистина ли? Кой по-точно? Този ли? Този хубавец ли имате предвид?

Но Махуд не им показва за кого става дума. Отново ги изгледа.

— Казах на другите агенти, които идваха в ресторанта, че не съм го виждал повече от година. Жена ми им каза същото. Четири пъти го повтаряхме пред агентите. Защо продължавате да се интересувате дали зная къде е Бишир?

— А знаете ли?

Маркъм стана сериозен.

— Не! Не зная. Вече ви казах!

Маркъм се усмихна.

— Вижте, станала е просто малко объркване. Не е кой знае какво. Нямаме представа, че вече са ви показвали снимките, Махуд, иначе нямаше да ви губим времето. Не си мислете, че се опитваме да *тормозим хората*. — И се разсмя напрегнато и пискливо.

Махуд отстъпи крачка назад.

— Защо ме спряхте тук, вместо да влезете през главния вход на ресторанта? Или не искате да ви виждат?

— Какво? — Маркъм пъкна ръце в джобовете си. — Стига, Махуд. Не ставайте параноик. Зная, че сте добър гражданин.

— Да — каза Махуд.

— И че бихте направили всичко, за да помогнете на страната си.

— Разбира се.

— Е, погледнете го по този начин. Сега е вашият шанс.

— Кой сте вие?

— Вижте, няма причина да се разстройвате. Единственото, което искаме, е да ни помогнете да намерим Бишир. — Маркъм погледна Реми, после отново се обърна към Махуд. Гласът му бе напълно безизразен и съвсем тих. — Тогавата може би ще успеем да защитим семейството ви.

— Аз не... — Махуд се запъна. Направи крачка назад. — Моля ви! Може би е в Маями... там живеят двама братя, които той... познаваше. Асан и... Камал. Когато ги чух за последно, единият от тях беше в Маями.

— Добре — каза Маркъм и му подаде бележника си. — Добре. Напишете имената им. Дори няма да споменавам, че сте ми ги дали вие. Нали?

Махуд пишеше в бележника, без да каже нищо.

— Искам да видите още една снимка — каза Маркъм. Протегна ръка към Реми, който погледна в куфарчето и видя още една разпечатка, която бе пропуснал. Извади я. Беше снимката на Марч Селиъс с Бишир. Подаде я на Маркъм и той я размаха пред лицето на пакистанеца. — Помните ли я, Махуд? Приятелката на Бишир, Марч. Помните ли я?

Махуд се вгледа.

— Да. Мисля, че имаха връзка преди около две години. Бишир има... много приятелки. Непрекъснато ги сменя.

— Знаете ли защо са скъсали?

Махуд изглеждаше притеснен.

— Не се занимавам с клюки...

— Знаете ли дали продължава да поддържа връзка с нея?

— Не. Нямам представа. Вижте, казах ви... Бишир не ни се е обаждал повече от година. Съжалявам. — Каза го на Реми и той извърна поглед. — Не мога да ви помогна да го намерите. Или да намерите нея. Съжалявам.

Маркъм прибра снимката на Марч Селиъс.

— Добре. Ще проверим. Наистина съм ви признателен за помощта. Надявам се, че няма да имате нищо против, ако ви потърсим отново за помощ, нали, Махуд? Имам предвид... за закрила на семейството ви.

— Кой сте вие? — отново попита Махуд.

— О... още един въпрос — каза Маркъм. — Направи ми впечатление едно особено ястие в менюто ви. Морски език с ядки. Това средиземноморска кухня ли е?

— Кухнята ни е разнообразна. Предлагаме дори тайландска юфка и пици.

— Ясно. — Погледът на Маркъм сякаш пробиваше дупки в него. — Разнообразна. Е, ще трябва някой ден да минем да я опитаме.

Махуд се обърна и побърза да се отдалечи. Реми и Маркъм го изпратиха с очи, после тръгнаха към колата.

— По дяволите, добър си — каза Маркъм и се засмя леко. — Как само стоеше мълчаливо... тръпки да те побият. Нямо ченге, лошо ченге, а?

Реми седна в колата, мъчеше се да си поеме дъх, да си спомни... Гадеше му се.

— Виж, май вече не мога да продължавам.

Маркъм го изгледа. Уличката бе притихнала, шумът на града се чуваше някъде в далечината.

— Добре — каза. — Следващия път аз ще се правя на гаден, а ти ще говориш.

Стоеше на тротоара пред апартамента си и гледаше как снежинките се спускат от небето. Всяка бе сякаш осветена отвътре, всяка бе като студена тайна. Хрумна му, че може би снеговалежът е само в очите му. И макар че бързо отхвърли тази мисъл, тя му се струваше страховито възможна — снегът да вали само в ретината му. Затвори очи, но петната бяха различни — познатата рееца се тъкан, нагоре-надолу, рееца се гравитация; отвори очи и отново видя снежинките. Докосна шевовете на главата си, скрити от наболата коса. Тъкмо се канеше да влезе, когато една лимузина се отдели от движението и спря пред блока. Без да изключва двигателя. Задният прозорец се смъкна с тихо бръмчене. Реми приближи, промъкна се между две спрени коли и видя кръглото лице на Шефа да се рее в тъмното. Наведе се да погледне в купето и очите му бързо свикнаха със слабата светлина. Шефът носеше смокинг, а срещу него седеше дебелият полицейски шеф — неговият смокинг бе стиснал здраво врата му, сякаш змия поглъщаше глиган. Говореше нещо, но млъкна, когато Шефът вдигна ръка. В колата имаше още двама мъже, по един от всяка страна — млади типове с малки кръгли очила и касетофони в ръце.

— Здравсти, Брайън — каза Шефът. — Съжалявам, че закъснях.

Прозорецът запълзя нагоре и Реми отстъпи, когато вратата се отвори.

Шефът слезе, следван от единия от младоците с кръглите очила.

— Да се поразходим — каза и затръшна вратата. Тръгнаха по тротоара. Лимузината запълзя след тях като старо куче, младокът с

касетофона вървеше по петите им.

Реми го погледна. Шефът също хвърли поглед през рамо, сви рамене и каза:

— Анонимен писател.

Анонимникът все едно не ги чу.

Шефът погледна Реми.

— Е, Брайън, защо не ми разкажеш за какво става дума?

Мразеше тези моменти.

— Аз ли... се обадох?

Шефът се разсмя.

— Туш. Виж... съжалявам, че се забавих толкова много. Първия път, когато се обади, си помислих, че трябва да говоря пред съвета, да видя какво... какво можем да направим един за друг, докато технически още съм център на внимание. Ето ме. Какво си намислил?

— Не зная. — Реми отново се обърна към анонимника и той пак не отвърна на погледа му. — Не съм сигурен... за онова, върху което трябва да работя...

— Чакай. — Шефът го сграбчи за ръката и вдигна пръст, сякаш не искаше да чуе останалото. Кимна на анонимника и той изключи касетофона и отстъпи няколко крачки. После се обърна към Реми. — Е, вече те слушам.

— Просто... — Реми сви рамене. — Трудно ми е... да следя събитията. И може би съм... — Хвърли поглед през рамо към анонимника, той стоеше с ръце в джобовете. После се наведе към Шефа. — Може би съм направил някои... наистина лоши неща.

Шефът насочи пръст в лицето му.

— Виж, Брайън, не искам да се съмняваш нито за миг. Зная със сигурност, че не си направил нищо, което не е било абсолютно необходимо. Всъщност, чух... неофициално... много добри отзиви... от върха. Нали разбираш? — Устните му оформиха дума, която можеше да е *Пентагона*. — Твоята находчивост и всеотдайност, Брайън; ти нанасяш удар срещу... наистина геройски... истинско лидерство... показваш, че няма... не мога да започна да...

Реми разтърка слепоочията си.

— Чакай малко. Май зная какво те тормози — каза Шефът.

— Нима?

— Разбира се. Имаш чувството, че си сам.

— Да.

— Да не мислиш, че и аз не се чувствам така? — Той махна с ръка към града. — Ние поемаме страха им. А те си мислят, че не могат без нас, така ли? Без нас? Мислят, че всеки може да се заеме с това? След всичко, което направих за тези уплашени дребни *шибаняци*?

Изплю последната дума и се закашля.

— Не... — Шефът хвърли поглед към Реми и като че ли осъзна, че е изместил темата на разговора върху себе си. — Те са ни длъжници, Брайън. Онова, което открихме онзи ден... е наистина ценно. Може да натрупа цели състояния. Да печели избори. Войни. Това нещо... може да преобрази света. И те са ни длъжници за това.

Шефът погледна притихналите сгради.

— Междувременно какво означава всичко това? Това те питат, нали?

Реми не беше сигурен.

— Може би.

Шефът се обърна към лимузината и тя спря до него. Приличаше на живо същество — хлъзгав дълъг черен гуцер, охраняващ Шефа. Той отвори вратата и направи знак на призрачния си спътник, който се намести на мястото, си навреме, за да хване края на разказвания от полицейския шеф виц за „... три тайландски курви и бутилка оризово вино“. Шефът послуша за момент, после се обърна към Реми и каза тихо:

— Виж какво. Трябва да вярваш в онова, което вършиш. Ще ти кажа две прости думи, които ще ти помогнат да продължиш. Две думи, които ще ти дадат известна представа накъде води всичко това, какво ще спаси теб и мен, какво ще спаси цялата страна. И това не е пластмасата.

Реми зачака двете думи.

— Затвори си очите — каза Шефът.

— Какво?

— Затвори си шибаните очи, Брайън.

Реми се поколеба, но затвори очи и видя нещо като снимка — черен екран с падащи снежинки и клечки, приличаха на пълзящи бактерии под микроскоп. Хартия, падаща на фона на чернота.

Шефът каза двете думи.

— Частен. Сектор.

Известно време Реми остана със затворени очи в очакване на още нещо. Чу как вратата на колата се затваря. Отвори очи. Лимузината бавно потегляше. Стоповете ѝ примигнаха на ъгъла и червените им очи му хвърлиха последен поглед, после колата зави и той...

Седеше самичък край магистралата в покрайнините на града в новия екскуржън и се взираше в огромния билборд. Двигателят бе спрял. Колите прелитаха край него. Огледа се. Сигурно бе имало буря. Земята край пътя бе мокра, по настилката се виждаха нападали листа. Небето бе тъмно и поресто като пемза; все още се усещаше миризмата на дъжд. Огледа се във всички посоки, но не разпозна отсечката от магистралата. Явно се намиреше в околностите на някое градче или голям град — редица дървета го отделяха от някакви къщи и малък търговски център. Погледна си часовника. Два. Навън бе светло. Два следобед. Погледна отново билборда — рекламираше една от услугите в търговския център. Горната част бе изписана с курсив: *Чисти интериори*. Долната половина представляваше табло със сменящи се букви. На него пишеше *Бог да благослови Америка. Нови мебели всеки ден*.

В скута му имаше отворена пинта ирландско уиски. Ръцете му трепереха. Отпи и отново погледна билборда. *Бог да благослови... Нови мебели*. Взира се, докато думите не започнаха да заплашват, че ще придобият някакъв смисъл, след което запали екскуржъна и потегли. Мина още две отбивки, които не разпозна, след което престана да има значение къде се намира. Просто продължи да кара.

— Искате ли да го чуete отново? — Гласът на мъжа се пречупи, успокои се, след което отново затрепери. Той прочисти гърлото си. — Извинете.

Носеше тъмносини панталони и бяла тениска; дрехите му бяха покрити с брашно, ръцете му бяха мускулести. Беше към петдесетте, с просто и приятно лице, мургав, с къдрава черна коса; очите му бяха зачервени и в тях блестяха сълзи. Реми седеше на покритото с постелка канапе за двама, а мъжът стоеше пред него в малкия хол.

Около тях имаше семейни снимки — млади хора и деца, възрастни и сцени от почивки. На някои от тях разпозна Марч Селиъс. Мъжът пред него — явно беше баща ѝ — държеше телефонен секретар, сякаш бе някаква свята реликва.

Реми погледна бележника си. Беше записал *Просто исках да го знаете*. Думите бяха подчертани. После имаше *Двадесет минути преди* и *Сбогуване*?

— Съжалявам — каза Реми. — Може би само още веднъж.

Бащата на Марч кимна, събра кураж и потрепери, когато натисна черното копче на секретаря. Гласът на млада жена изпълни стаята.

— Здравсти, мамо, здравей, тате.

Някъде зад Реми изхлипа жена.

— Марч съм. Сигурно вече сте тръгнали на работа. Тъъ... Аз... Просто исках да поговорим. Имах... — Марч Селиъс въздъхна. Личеше, че е разтревожена. — Добре, няма нищо. Просто исках да ви кажа, че ви обичам и двамата и... и просто исках да го знаете. Е... чао.

В последните ѝ думи се долавяше тъга. После един механичен глас каза:

— Вторник. Шест и петдесет и осем сутринта.

— Благодаря — каза Реми.

По бузите на господин Селиъс се стичаха сълзи. Изтри ги, сякаш бяха комари, които можеше да убие.

— Винаги отиваше рано на работа, защото работеше с Европа и Близкия изток. Когато се е обадила, е била сигурна, че сме тръгнали към ресторанта. Понякога си мисля, че е искала да ни каже нещо, но не и ние да ѝ говорим. Не ни се позволяваше да задаваме въпроси за личния ѝ живот.

— Обаждането е било в шест и петдесет и осем?

— Да. В седем... онази сутрин...

Шест и петдесет и осем онази сутрин. Четиридесет минути преди това. Само няколко минути след онова обаждане, което толкова я развълнувало според техника. Минути преди да напусне бюрото си.

Майката на Марч Селиъс, висока и привлекателна жена с широко лице и прошарена черна коса, влезе в стаята с чаша кафе. Именно нея бе чул да плаче в кухнята. Очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Заповядайте.

Остави кафето пред него. Масата бе покрита с албуми, ученически годишници и писма.

— Благодаря — отвърна Реми.

Вдигна чашата и в този миг жената се отпусна в обятията на съпруга си.

Двамата стояха прегърнати, раменете на жената се тресяха. Мъжът ѝ също плачеше, но се мъчеше да го прави беззвучно. Реми се чувстваше неловко. Не можеше да си тръгне, тъй като домакините бяха при вратата, а той — на диванчето.

— Извинете ни за момент — успя да каже господин Селиъс.

— Разбира се — каза Реми.

Двамата излязоха и Реми разтърка очи. Прибра бележника в джоба си и огледа стаята. Взе един албум. В него имаше семейна снимка — родителите, Марч, малко момче и друго момиче — по-голяма сестра явно, по-слаба и по-светла версия на Марч, красива, и някак позната. Може би я бе разпитвал и бе забравил? Или усещането се дължеше просто на приликата ѝ с Марч? Прелисти страниците и попадна на сватбените снимки на по-голямата сестра. Марч бе шаферка; брат им, който имаше същите тъмни коси и вежди, също. Отново погледна младоженката.

Марч...

Гърлото му пресъхна. „Ейприл?“

Впери поглед в снимката. Възможно бе, макар да не си спомняше лицето в момента, а само тила на момичето, с което бе — Ейприл? Ейприл Крафт.

Стана и се огледа. Навсякъде имаше снимки на двете сестри, но на нито една не се виждаше тилът... официални снимки пред натруфени столове и изкуствени пещери, импровизирани снимки на двете момичета в пижами на Коледа. Марч. Ейприл. През март и април ли са били родени? Дали това бе някакъв имигрантски номер, та имената им да звучат американски? А как се казваше брат им — Джун? Седна отново и разтърка слепоочия. Защо бе спал със сестрата на Марч Селиъс — защото го бе искал, или за да изкопчи информация? Наистина ли се интересуваше от нея, или... не искаше да мисли за алтернативата. Гърлото му бе солено и пресъхнало.

Господин Селиъс се върна.

— Извинете съпругата ми. Това я състари с двайсет години, господин Реми. Ужасно време за семейството ни.

— Да. — Реми се престори, че е вгълбен в бележника си. — Другата ви дъщеря...

— Ейприл... предполагам, че за нея това бе най-тежко. Да изгуби и двамата...

Реми го гледаше.

— За съжаление с Ейприл... — Господин Селиъс се намръщи. — Не разговаряме. Не сме разговаряли от години. Тя напусна първа и аз казах някои неща... Мислех си, че това ще я накара да разбере... но тя продължава да не ми говори. Не дойде дори на погребението на Марч. — Господин Селиъс сви рамене. — Може би й е дошло прекалено много, да изгуби Марч и Дерек в един и същи ден.

— Дерек... съпругът й?

— Да. Бяха разделени, когато се случи. Работеше в същата сграда, в която и Марч. Беше хоноруван юрист на друга фирма.

— Дерек... Крафт?

— Точно така.

— Как са се запознали?

Господин Селиъс като че ли не намери за странно, че Реми сменя темата и говори за другата му дъщеря.

— Марч ги запозна. Нейната фирма използвала фирмата на Дерек за някои договори и сигурно си е помислила, че и Ейприл би могла да се възползва. — Господин Селиъс въздъхна. — Бях бесен. Смятах Дерек за прекалено нахакан по отношение на жените. Честно казано, не одобрявах брака им. Той бе по-стар и прекалено... бърз. Всичко около него бе прекалено бързо. Разберете ме, не исках дъщерите ми да се местят в града, особено Ейприл. За Марч не се притеснявах чак толкова. Макар да бе по-малка, тя винаги изглеждаше... по-надеждна. За Ейприл обаче винаги съм се притеснявал. Не исках да се занимава с търговия на недвижими имоти. Просто не ставаше за това. Тя има ума на поет, прекалено е чувствителна и... усещаща. Прекалено много се доверява.

Реми усети зъбите си като шкурка.

— Исках Ейприл да си намери здраво стъпил на земята мъж, а не онзи хлъзгав юрист с неговата припряност. Затова отказах да платя за

сватбата и... Ейприл бе бясна и заяви, че никога не е очаквала от мен да плащам за сватбата. Казах ѝ, че позори семейството.

Прикри устата си с ръка, но успя да се овладее.

— Женен ли сте, господин Реми?

— Разведен.

— Имате ли дъщери?

— Син.

„... Който смята, че съм мъртъв“, едва не добави.

Господин Селиъс кимна и погледна снимката на собствения си син.

— Синовете са отплатата на дявола, нали?

— Вашият син...

— Огъстъс. Гъс.

— Да — каза Реми. Наистина пак месец. — Къде е сега?

— Той е... — Замълча, сякаш му бе трудно да го признае.

В затвора? В някоя секта?

— На забавление — каза господин Селиъс. — Живее в Лос Анджелис.

— О. Извинете.

Господин Селиъс сви рамене.

— Да. Но момичетата. Ах, момичетата. — Очите на възрастния мъж се насълзиха под черните мигли. — Сигурно съм бил суров и строг баща за тях, господин Реми. Макар че Марч все още ми говореше, никога не си и помисляше да ми разказва за живота си. И двете смятаха, че... не одобрявам живота им. Че съм прекалено старомоден. И предполагам, че съм бил именно такъв. Исках за тях... каквото са искали жените от векове. Брак и деца... Исках да работят в семейния ресторант, да останат тук, в Канзас Сити. За да мога да ги защитавам. — Той се наведе напред. — Когато бе на осем, Марч имаше кошмари. Всяка нощ... сънуваше, че пада. Почваше да пици, а аз тичах до леглото ѝ, прегръщах я и ѝ казвах, че всичко е наред. Това постъпка на лош баща ли е, господин Реми? Да ви прилича на действията на суров и строг човек?

— Не.

Господин Селиъс вдигна очи и избърса устата си.

— Отчаяно искам да разбера какво се е случило с нея в онзи ден. Гледам телевизия, доколкото мога, но винаги се извърщам. Представям

си я свита под някакво бюро, как плаче... или пада... както когато бе малка. Всеки път, когато показват онези падащи хора...

Сълзите бликнаха по четината по кръглите му бузи. Гласът му се пречупи.

— Просто искам да *знам* какво се е случило. Може би ще е прекалено тежко, но пък може би ще намеря и малко... покой. — Гласът му трепереше и се колебаеше, сякаш избутваше всяка дума през маска. — А така... Господин Реми, не мога да си простя, че не съм бил там.

— Не бихте могли да направите нищо — кротко рече Реми.

— Щях да я уловя — изплака той. — Щях.

Реми остави господин Селиъс да се овладее, после стана.

— Благодаря ви за отделеното време. — Погледна към сватбената снимка в отворения албум. Докато обличаше палтото си, погледна снимката, която бе прикрепена с кламер към бележника му Бишир Мадаин. — Познавате ли този човек?

Господин Селиъс погледна снимката.

— Не. Как се казва?

Реми сви рамене.

— Бишир Мадаин. Познавал е дъщеря ви.

Господин Селиъс впери поглед в снимката.

— Никога не съм чувал за него. — Въздъхна. — Но, както казах, тя не споделяше подобни подробности с мен.

— Добре. — Реми понечи да прибере снимката, но господин Селиъс протегна ръка и го спря. Загледа се отново и сълзите се появиха за пореден път.

Накрая го пусна и избърса очите си.

— И един последен въпрос — каза Реми. — Споменахте, че Ейприл била разделена със съпруга си, когато той...

— Да — каза господин Селиъс. — От няколко месеца, доколкото ми е известно.

— Знаете ли какво се е случило помежду им?

— Зная само каквото ми каза Марч... че Дерек не бил подходящ за нея.

— А тя... тъгуваше ли?

— Моля ви. — Мъжът сви устни. — Той беше неин съпруг, господин Реми.

— Разбира се. Извинете. — Реми подаде чашата на господин Селиъс и излезе.

Звукът на уискито бе онова, за което жадуваше понякога. Накланяш наполовина пълната бутилка, като например това дванайсетгодишно „Джеймсън“, и мехурчетата тихо бълбукат, докато бягат нагоре по гърлото към по-широката част на бутилката. И с всяко накланяне бълбукането става все по-дълбоко. Повтори звука отново и отново и топлината се разля по гърдите и подмишниците му.

Намираше се в долнопробна хотелска стаичка — две двойни легла и телевизор на подвижна поставка. Филмите на НВО за месеца бяха изписани на една картичка на нощното шкафче. Някой гледаше порно в съседната стая или на долния етаж; чуваше думкане, синтезирана музика и равномерно като тракането на метроном пъшкане. Повтори отново звука на уискито, получи малко по-малко топлина този път и тръгна към вратата. Намираше се на втория етаж на мотел, построен в П-образна форма около паркинг с камиони, каравани и два четвъртити седана. Сламките и петната се бяха поуक्रотили. Бе нощ, но имаше пълнолуние и Реми виждаше отгатык паркинга обширно, оставено на угар поле, което сякаш се простираше до безкрая.

Без да оставя бутилката, тръгна покрай парапета, спусна се по застланото стълбище и излезе на паркинга. Магистралата минаваше зад мотела и отворената част на П-то гледаше към равнината. Пресече паркинга и застана пред полето. Мотелът зад гърба му се очертаваше самотно на фона на небето като изхвърлен на сушата кораб. Няколко камиона минаха с ръмжене по магистралата, но точно пред него имаше само лилаво като лавандула небе и горящата дупка на пълната луна. Над хоризонта се стелеше одеяло от сиво-бели облаци — съвършена права линия на нивото на очите, подобно на пода на сцена. Цветовете преливаха от черно през виолетово и аленочервено до тази сиво-бяла линия. Никога не бе виждал подобно нещо, но въпреки това не откриваше нищо особено в гледката. Просто поредица успоредни линии — линията на прерията, линията на хоризонта и линията на облациите — просто линии и горещата яма на луната. Просто линии,

петната в очите му и бълбукането на мехурчетата в гърлото на бутилката.

Когато отвори очи, до него стоеше някакъв мъж. Стори му се, че го познава, макар да не беше съвсем сигурен. Към шейсетте, на вид от Близкия изток, с малки кръгли очила и чудесно сиво вълнено палто. Къса сива коса и няколкодневна четина. Четината и палтото така не си подхождаха, че му бе трудно да ги възприеме на един и същи човек. Двамата стояха един до друг на ръба на полето и гледаха залеза.

— Колко много страни има в тази страна каза мъжът. — Държави, пръскащи се на други държави, граничещи с планински масиви и могъщи реки. Понякога си мисля, че хората тук смятат, че когато някоя страна ги разочарова, ще могат просто да поемат на запад и да си намерят някоя друга. И тогава оставаш без свободно място.

Реми отново го огледа. Носеше джинси с изцапани колене и черна тениска, а над нея, колкото и шантаво да изглеждаше, бе това великолепно вълнено палто. Страшно познато му изглеждаше.

— Познавам ви — каза Реми.

— Нима? — Мъжът го погледна в очите.

— Не ви ли познавам? — попита Реми.

— Как бих могъл да ви отговоря? По-скоро бих могъл да кажа дали аз ви познавам, но обратното би било доста самонадеяно.

Реми не можеше да измисли какво да каже. И дори това му се струваше познато.

— Тогава може би ще можете да ми кажете дали се намирам на изток, или на запад от Канзас Сити.

Мъжът кимна.

— Да. Там сте.

Реми отпи още една глътка. И изведнъж му просветна.

— Не. Чакайте. Спомням си. В града. Пред „Феймъс Рей“. Дадохте ми плик.

— Не — каза мъжът. — Не съм.

— Дадохте ми.

— Какво имаше в плика? — попита мъжът.

— Ами... не зная.

— Значи ми казвате, че съм ви дал плик. И не можете да ми кажете какво е имало в него? Доста неубедителна история.

— Да, всъщност. — Реми отново се загледа в хоризонта.

— Изглеждате разтревожен.

— Да. Така е. — Засмя се. — Вече всичко започва да ми се губи. Дори и собственият ми живот.

— Разбира се — каза мъжът.

— Озовавам се в разни ситуации. Не зная как съм стигнал дотам или какво правя. Не зная какво ще се случи, докато не се случи. Правя неща, които не разбирам, и ми се иска да не съм ги правил.

— Може би всички виждат живота по този начин — каза мъжът.

Реми отпи голяма глътка уиски.

— А такъв ли е?

— Не зная. Какво ви кара да смятате, че сте особен случай?

Реми отново го огледа.

— И сте сигурен, че не съм ви виждал в града, така ли?

— Как мога да зная какво сте видели или не сте видели? Как мога да зная какво съществува в обектива на собствените ви очи? В онзи град живеят милиони. Трябва ли да ви казвам, че никога не съм бил един от тях? Че никога не съм минавал пред очите ви? Как мога да зная какво сте видели? Никой човек няма достъп до виждането на друг човек.

— Полудявам — каза Реми.

Мъжът отново погледна към хоризонта. После почука с пръст по бутилката в ръката на Реми.

— Казват, че *това* кара хората да полудяват.

— Кой го казва?

— Не зная. Мъдрите. Трезвите. Хората, които казват разни неща.

Реми му подаде бутилката.

— Веднъж едва не се самоубих. — Изненада се, когато се чу да се изповядва пред непознатия.

Мъжът отпи една глътка.

— Кога?

— Наскоро. — Реми докосна наболата коса върху шевовете.

— Как? — Мъжът отпи отново и му върна бутилката.

— Прострелях се в главата. — Реми се засмя. — Не е ли странно? Току-що ви казах, че съм се опитал да се самоубия, а вие попитахте *кога* и *как*, но не и *защо*?

— Защо?

— Ами... — Реми се загледа в земята, оцветена в пурпурно от лъчите на залязващото слънце. — Всъщност не зная. Отначало предполагах, че е било злополука. Но сега започвам да си мисля... — погледна мъжа, после отново сведе поглед към бутилката в ръката си, — че съм се страхувал от това какво бих направил, ако не бях постъпил така.

— Да — тихо каза мъжът. Отново се загледаха в залеза. После мъжът бръкна в джоба на палтото си и подаде на Реми друг жълт плик, след което закрачи през паркинга към единия седан и се качи в него, без да поглежда назад.

Реми знаеше, че ако чака достатъчно дълго, няма да е нужно да отваря плика и каквото трябваше да се случва, щеше да се случи. Тази мисъл би трябвало да го накара да се почувства свободен. Може би дори нямаше значение дали щеше просто да захвърли плика. Само че изпита любопитство и го отвори. Вътре имаше лист с името „Асан ал-Хафар“ — познато му беше, поне първото — и адрес на апартамент в жилищен блок на място, наречено Островът на съкровищата. Вдигна очи, но колата на мъжа бе изчезнала и следващата му мисъл бе...

Плъзгаше се, вкопчваше се, с ръце и пръсти, с вихрушка от сламки зад клепачите. Събуди се задъхан в застоялия въздух, обхванат от клаустрофобия, вързан с колан, допрял лице до някакъв студен кръгъл прозорец.

Огледа се. Намираще се в тъмен самолет. Седеше до прозореца, сам в редицата, в предната част на самолета. Надигна се и се огледа. Нямахше много пътници и всички те като че ли спяха, свити върху миниатюрни бели възглавнички, или държаха малки сиви одеяла, подобно на малки деца с плюшени играчки. Никой не помръдваше. Бе чувал истории за полети, при които вентилационната система излиза от строя, всички губят съзнание и самолетът се разбива. Честно казано, не би имал нищо против; просто щеше да продължи да спи. Погледна си часовника. 2:12. Навън бе тъмно, значи бе 2:12 през нощта. Коя часова зона? Имаше ли значение всъщност? Беше ли нагласил часовника си в Канзас Сити? Или показваше времето по Източния бряг?

Претърси се и най-сетне намери бордната карта, сгъната и напъхана в джоба на панталона му. „Маями“. Отиваше към Маями. На гърба на картата бе написал „Маркъм“ и номер на мобилен телефон. Загледа се в номера, после смачка картата и я напъха в джоба на седалката пред себе си.

Красива стюардеса с корейски черти дойде с чаша кафе и седна на мястото от другата страна на пътеката.

— Не зная дали трябваше да ви събуждам... дали групата ви изобщо би трябвало да спи, или не — прошепна тя. — Но изглеждахте толкова уморен, че не ми даваше сърце да ви безпокоя.

Реми взе кафето. За каква група ставаше въпрос?

Стюардесата стисна ръката му.

— Благодаря — каза Реми. — Знаете ли... май не би трябвало да летя. Заради очите ми.

Тя се разсмя учтиво, сякаш това бе някаква несполучлива шега. После стана и се отдалечи приведена, сякаш вървеше под хеликоптер. След като остана сам, Реми се потупа и откри в джоба на якето си пластмасова карта. Извади я и не се изненада особено, когато видя своя снимка, под която се четяха буквите НАОС^[1] и генерал-лейтенант от ВВС. Прибра я, облегна се и погледна през прозореца.

Мразеше миризмата на океана и начина, по който дълбае не само в носа ти, но и в устата и ушите ти, в цялата ти глава. Беше като миризмата на Нулата, задушаваша всичко и вездесъща. Носиш си я вкъщи и щом веднъж си я усетил, сякаш никога няма да те остави. Затвори очи и почувства друсането, докато се носеха през лекото вълнение; брегът се виждаше като стесняваща се лента зад тях. Слънцето залязваше също там и Реми долови хладния порив на морския вятър, който показваше, че пътуват към нощта. Усети как горещината се излъчва от кожата му, сякаш се бе нагривала през целия ден и сега щеше да изстине. Намираще се в откритата кабина на дълъг десетина метра катер и седеше срещу Маркъм, който носеше някаква нелепа морска униформа и смешна шапка, и двете украсени със златна котва. Душеше въздуха като стар морски вълк, задържал се години наред на сушата. Единственият друг в катера бе човекът, който го управляваше — слаб латиноамериканец с кльоцави рамене, облечен в

черно яке и джинси; димът от дебалата му пура се разнасяше от него като сутрешна мъгла. До кормилото имаше компютърен дисплей, който показваше местоположението им на географска карта. Латиноамериканецът правеше справки с екрана, после се обърна и им се ухили широко.

— Готово! Вече сме в международни води, приятели! — извика. — Tres Cubanos, por favor!

Бръкна под седалката си, извади три дебел пури и подаде две на пътниците си.

Реми отказа, но Маркъм с радост се възползва от предложението.

— Мога ли да взема и твоята? — извика той през грохота на мотора и поривите на вятъра.

Реми кимна, затвори очи и остави вятъра да го блъска в лицето. Предполагаше се, че си го е заслужил, каквото и да бе това наказание. Димът от пурите се разнесе в соления въздух.

— Хей! — извика той на Маркъм. — Наистина ли съм генерал-лейтенант от военновъздушните сили?

Маркъм и латиноамериканецът избухнаха в смях.

— Разбираш ли какво имах предвид? — обърна се Маркъм към латиноамериканеца и той енергично кимна. — Абсолютен професионалист. Във всеки момент може да те закопае с някаква подобна изцепка.

Онзи поклати възхитено глава.

— С какво се занимавахте, преди да стане всичко това?

— Реми беше ченге — каза Маркъм. Погледна да види дали Реми слуша и добави тихо: — Аз пък бях главен готвач в един курорт в Айдахо.

— А стига бе — слиса се латиноамериканецът.

Реми отново затвори очи, остана дълго така и когато ги отвори, бе станало значително по-тъмно; слънцето бе потънало зад тънката, едва забележима брегова линия. Запита се дали е минало достатъчно време, или...

Един по-голям съд — малък кораб — се олюляваше на вълните пред катера. Може би бе стара рибарска гемия или кораб, използван за консервиране, с ръждясал корпус, покрит тук-там с раковини; профилът му растеше, докато го приближаваха. Ватерлинията бе отбелязана с червена като кетчуп ивица.

Изравниха се с него и на слабата светлина Реми видя как през мастиленочерния борд се спуска въжена стълба. Латиноамериканецът изключи двигателя и катерът се долепи до може би осем пъти по-високия кораб; разнесе се звук, сякаш съдовете се целуваха.

— Благодаря, Чък — каза Маркъм. — Веднага се връщаме. Чакай ни тук.

Метна на гърба си малка раница, хвана въжената стълба и тръгна нагоре. Реми също сграбчи мократа стълба и го последва, прехвърли се през борда на празната палуба — беше дълга около двадесет и пет метра, с двуетажна кабина и стълби, водещи към трюма. Горе нямаше никого, макар че от мястото си Реми виждаше мостика: до кормилото бе оставена чаша кафе.

Тръгнаха към кабината. Палубата леко се олюляваше под краката им. Реми погледна към тясното стълбище, водещо към осветен от голи крушки коридор. Преди да стъпи на първото стъпало, Маркъм се обърна.

— Добре. Готови ли сме? — И без да изчака отговор, хвана перилата и заслиза надолу. Миг по-късно Реми го последва.

Коридорът бе прекалено тесен, за да застанат един до друг, така че Реми вървеше зад Маркъм. Движеха се по дължината на кораба, минаваха покрай затворените заоблени врати на каютите. Не можеше да определи миризмата, или по-скоро да отдели смесицата различни миризми — на пот, сол, цигарен дим и силно кафе. Накрая Маркъм спря пред една, бяла метална врата, натисна дръжката и влезе. Реми го последва. Озоваха се в дълго тясно помещение с олющена боя по стените и тавана, осветено от силна гола крушка в центъра. Нямаше никакви мебели, само един хоризонтален метален прът, подобен на парапет в зала за репетиции — минаваше по ширината на помещението на около метър и половина от пода. Реми ахна.

Върху пръта като трофей бе провесен някакъв мъж. Ръцете му бяха вързани на гърба и праметнати през метала, така че висеше на подмишниците си; краката му се поклащаха на няколко сантиметра над пода. Не носеше нищо, освен тесни червени гащета и един червен чорап. В помещението бе студено и влажно и гъстите косми на гърдите му бяха мокри и сплъстени. Под краката му имаше кофа с вода. Раменете и ключиците на мъжа се издигаха много над главата му, която бе клюмнала безжизнено и от рошавата черна коса капеха капки. На

отсрещната стена се бяха облегли двама млади мъже с отегчени физиономии, с джинси и блузи, късо подстригани, смееха се на някаква шега.

— Здравсти, момчета. Почивка ли си правите?

— Решихме да ви го запазим. Още малко и щеше да стане пътник. — Единият от яките типове пристъпи напред, извади канче от кофата и плисна вода в лицето на мъжа. Главата му бавно се вдигна. Реми видя счепените му бузи, чело и устни и предположи, че водата е солена. Човекът се огледа трескаво и очите му се спряха върху Реми, който се принуди да забие поглед в пода. Маркъм кимна и двамата биячи излязоха. Реми и Маркъм останаха сами с младия близкоизточен тип. Реми чу стъпките на двамата в коридора и след това по стълбите нагоре към палубата.

Маркъм пристъпи към мъжа.

— Здравсти, Асан. Аз съм Дулитъл. — Посочи Реми. — А това е Попинс. Знаеш ли защо си тук?

Асан се взираше в тях, без да отговори.

— Защото името ти се появи на едни чекове, Асан. На едни доста тлъсти чекове.

— Брат ми ме помоли да напиша онези неща. Преди години. Казах на другите... — започна Асан.

— На *другите* ли? Онези другите са гола вода, Асан. Не могат да затворят сделката. Бил ли си в Америка достатъчно дълго, за да научиш какво се случва, когато продавач на използвани автомобили се обръща към управителя да затвори сделката? Е, това сме ние. Ние сме по затварянето. И тъй, какво ще ми попречи да те разкарам от паркинга, а?

— Какво? — Асан го изгледа шашнато.

— Какво ще ми попречи да те спипам и да те метна през борда?

Асан поклати глава.

— Видя ли ги онези другите, Асан? Те са просто чираци. Ние сме партньорите във фирмата. Те са начинаещи. Ние сме спецовете.

— М-моля ви... — Устните на Асан бяха изцапани с бяла пяна. Говореше с акцент, който се проявяваше малко по-силно при съгласните. — Моля ви... не съм направил нищо нередно.

Помъчи се да се освободи и отново се отпусна.

Маркъм се обърна към Реми.

— Чу ли? Не е направил нищо нередно. — Обърна се отново към Асан. — Така значи. Винаги оставяш бакшиш петнайсет процента, никога не лъжеш данъчните и винаги си изхвърляш боклука, така ли? Това ли искаше да кажеш, Асан?

Долната устна на мъжа потрепери, докато местеше поглед от единия към другия.

— Да не сте от някаква полиция?

— Не. От никаква полиция не сме.

Гласът на Асан се пречупи.

— Това не е редно. Бях отвлечен... от дома ми. През нощта. Без никакви обвинения. Това... това не е редно. Незаконно е. Настоявам да говоря с адвокат.

— Аз съм адвокат — каза Маркъм. — Той също. Момчетата, които си играеха с теб преди това? Адвокати. Капитанът на кораба е адвокат. По дяволите, всеки в Америка е адвокат, Асан. Мислех си, че вече си го научил.

Мъжът отново се размърда на пръта.

— И още нещо, Асан. Ще пратя тук следващия адвокат по граждански права, когото видя на този кораб. Става ли? А сега... защо не ми разкажеш защо името ти се появява върху чековете до Бишир Мадаин?

— Вече... — Напуканите му устни оголиха белите му зъби, главата му клюмна напред и той заплака като дете. — Вече обясних... брат ми е в Саудитска Арабия. Събираше пари за ислямски проучвания. Работеше с Бишир по една програма с обмен на студенти.

— Не ми пука за това, Асан. — Маркъм се наведе към него и гласът му се сниши до шепот. — Интересува ме само един въпрос. Отговори ми и нещата ще се подобрят. Къде е Бишир?

— Казах им... не зная къде е.

— Не си казал на мен, Асан.

Мъжът вдигна очи и пое треперливо дъх.

— Нямам представа къде е Бишир. Кълна се! Той е приятел на брат ми. Не съм го виждал повече от година. Кълна се. А сега, *моля ви!* Маркъм се обърна към Реми.

— Еха. Това бе доста убедително. Какво ще кажеш, съдружник? Истината ли казва Асан?

Реми усети как корабът се накланя на едната, после на другата страна. Усещаше в устата си вкус на сол и жлъчка. Опита се да каже нещо, но нямаше какво.

Внезапно Асан се размърда, зарита във въздуха и затръска глава.

— Къде са законите! — изрева към тавана.

— Вярно казано. — Маркъм кимна към кърмата на кораба. — На двеста метра западно от това място. Тук обаче...

Главата на Асан отново клюмна.

На вратата се почука. Маркъм отвори и единият от двамата биячи му прошепна нещо. Маркъм тръгна към Реми, крачеше като Джон Уейн.

— Какво ще кажеш, съдружник?

— Не мога да повярвам — каза Реми. — Не можем да правим така...

— Да, да. Зная. Гадно е. Моите извинения. Ще се кача горе да видя дали този задник е казал нещо полезно по-рано. Веднага се връщам. Дръж го под око.

Маркъм излезе. Реми чу стъпките му по коридора и по стълбите към палубата. Стените сякаш изпускаха сол.

Кожата на Асан бе студена и влажна.

— Хайде — прошепна Реми, смъкна го от пръта и го сложи на пода; свали якето си и го метна около раменете му. — Ще се оправяш.

Асан вонеше на урина и пот. Лежеше, трепереше и плачеше. Китките му бяха стегнати с пластмасови белезници. Реми извади джобно ножче и ги разряза. Асан сви и разпусна юмруци.

— Благодаря...

— Трябва да побързаме — каза Реми. — Хайде.

Преметна ръката му през рамо, помъкна го през вратата и продължи странично по коридора. Когато стигнаха стълбите, надникна нагоре, но не видя Маркъм и другите двама. Не бе сигурен какво точно ще прави, когато се качат на палубата. Не му се вярваше да има оръжие. Потупа се. Нямаше. Само джобното ножче.

— Чакай тук — прошепна на Асан.

Вече бе тъмно и нощното небе се осветяваше от звездите и полумесеца. Реми подаде глава и се огледа. Преброи четири силуета на мостика и предположи, че едва ли ще успеят да го видят в тъмното. Наведе се, хвана Асан — той трепна — и го вдигна през отвора.

Въздухът бе прохладен и солен. Запромъкваха се по палубата сред скърцането на мокрите дъски под краката им и пляскането на вълните по борда. Стигнаха въжената стълба, която все още висеше от кърмата на кораба. Реми погледна надолу. Чък седеше на мястото си и си пуфкаше пурата.

— Давай след мен! — прошепна Реми на Асан и започна да се спуска надолу.

— Къде е Шон? — попита Чък, когато Реми се озова на палубата.

— Ще поостане малко. Иска да откараме този тип до брега.

— Няма ли някакви дрехи?

— Паднал е през борда — отвърна Реми. — Всичко е мокро.

Дори отговорът да му се бе сторил странен, Чък не го показва. Само попита:

— Трябва ли да се връщам за Маркъм?

— Това ти е първата задача за утре сутринта — каза Реми. —

Правят някакъв купон.

Чък впери поглед в Реми, после сви рамене.

— Хубаво.

Реми помогна на Асан да се справи с края на въжената стълба, след което го бутна на дъното и го зави с якето си.

Започнаха да се отдалечават и бързо набраха скорост. Реми погледна през рамо. Видя силуетите на мостика — явно гледаха в друга посока. Едва сега забеляза колко бързо бие сърцето му и колко накъсано диша.

Приклепна на дъното на катера. Асан хлипаше. Той го зави похубаво с якето.

— Всичко е наред. Ще се справиш.

Асан го сграбчи за китката.

— Чуйте ме. Не зная къде е Бишир. Кълна се. Трябва да им го кажете. Едва го познавах... По начина си на обличане и говорене той е... като американец. — Асан сви рамене. — Не го бях чувал допреди две години, когато най-неочаквано се свърза с мен.

— Какво искаше? — Гласът на Реми прозвуча дрезгаво над звука на двигателя.

— Камал му казал за мен. Събираше пари за благотворителна дейност от американски мюсюлмани. Искаше да направя дарение.

— Ти направи ли?

— Да. Малко. Казах го на хората от кораба. Оттогава не съм говорил с Бишир, кълна се.

Катерът подскочи на няколко по-високи вълни и Чък зави, за да пресече вълнението под ъгъл. Реми се изправи и погледна назад, но не видя нищо в тъмното. Дори светлините на кораба бяха изчезнали. Отново приклепна, за да разговаря с Асан. Взря се в умоляващите му черни очи.

— Онова за Бишир... — Асан задъвка долната си устна.

— Кое? — попита Реми.

— Не искам да докарвам неприятности на брат си... двамата с Бишир си падаха... по американки. Особено Бишир. Понякога си мисля, че ги харесваше повече от семейството си, повече от всичко останало. Камал каза, че си имали прякор за тях...

— Какъв? — попита Реми.

— Лиани.

— Лиани?

Асан го погледна смутено.

— Тарзан, нали се сещате. Нали сте гледал филма? Бишир казваше, че в Америка човек може да се прехвърля от една на друга, без изобщо да докосне земята.

— Значи мислиш, че е... с някоя от въпросните лиани?

Асан разтърка слепоочието си.

— Брат ми веднъж отседнал при една от жените на Бишир. Във Вирджиния. Недалеч от Шарлотсвил. Разведена. Много богата. В един момент Бишир мислеше да се жени за нея. Отплесваше се по други жени, но после пак се връщаше. Виждаше се с една млада жена в Ню Йорк...

— Марч Селиъс — промърмори Реми.

— Може би — каза Асан. — Камал ми каза, че Бишир бил наистина привързан към нея, но че онази във Вирджиния имала много повече пари и винаги се връщал при нея.

— Знаеш ли името ѝ?

— Хироути — Асан го повтори буква по буква. — Не ѝ зная фамилията.

Реми бръкна в якето си. Намери химикалка до джобното ножче; опита се да не мисли за значението на това. Извади я и записа на дланта си: „Хироути. Вирджиния“.

Беше станало доста студено и Асан трепереше още по-силно. Реми сложи длан върху рамото му.

— Всичко е наред. Ще се оправииш. — Вдигна глава да погледне през предното стъкло на катера, да види дали приближават брега. Вместо това на трийсетина метра отпред забеляза светлините на кораб.

Докато катерът намаляваше, Асан вдигна глава и извика, когато видя в какво се визира Реми — в същия кораб, който преди малко бяха напуснали. Маркъм се бе спуснал наполовина по въжената стълба и им се усмихваше. Двата биячи гледаха отгоре с бири в ръце.

Асан рухна на дъното и заплака.

Катерът намали и се изравни с кораба и Маркъм скочи при тях.

— Как мина разходката, Асан? Добре ли ти се отрази чистият въздух?

Пак закопча китките му, отпред. От кораба спуснаха въже и Маркъм го завърза около белезниците. Въжето се опъна и Асан литна с опънати нагоре ръце, сякаш го бесеха.

Реми разтърка очи. Искаше му се да е по-изненадан. Гледаше как издърпват Асан нагоре, как тялото му се удря в корпуса на кораба и как накрая го прехвърлят през борда на палубата като някаква огромна риба.

— Прав си. Много е добър. — Чък погледна Реми с нещо средно между уважение и страх. — Плашещо добър. Дори мен убеди.

— Е... добра ли се до нещо? — попита Маркъм.

На Реми му призля. Показа на Маркъм какво бе написал на дланта си. „Хироути. Вирджиния“.

— Значи Асан наистина ни е спестявал някои неща. — Маркъм склони почитателно глава пред него. — Съмнявах се, но проклет да съм, ако не мина точно както каза, че ще мине.

— Нали няма да му направите нищо? — попита Реми.

— Няма, разбира се — отвърна Маркъм.

— Говоря сериозно. Трябва да го пуснеш.

— Разбира се — каза Маркъм. Усмихна, се и се обърна към въжената стълба. Реми се строполи в седалката на катера. Чък отново му предложи кубинска пура и този път Реми я взе. Облегна се, затвори очи, заслуша се в плясъка на вълните и времето сякаш замръзна.

[1] Национална асоциация за обучение и симулация. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ВСИЧКО ИЗБЛЕДНЯВА

Ейприл го гледаше, погледът ѝ се плъзгаше по челото му, спускаше се към брадичката, връщаше се към очите му и отново слизаше, сякаш тя измерваше всяка негова черта и я сравняваше с нечие друго лице от спомените. В очите ѝ обаче се четеше и очакване и той разбираше, че тя очаква отговор на някакъв въпрос. Това се случваше понякога — хората чакаха отговорите на въпроси, които не си спомняше да са му били задавани — и той веднага зае замислената си поза и каза:

— Хмм.

Тя чакаше. Той лежеше по гръб, а тя се бе свила над него, дишаше леко. Бе гола от кръста нагоре. Погледна надолу към възхитително изпъкващите ѝ ключици, стегнатите гърди и плоската равнина на възхитителния ѝ корем. Досега си спомняше само отделни образи от нея — кратки проблясъци с лице, ръка, бедро — и бе изумен, че я вижда така цялостно, че може да проследи тесния възхитителен терен на тялото ѝ. Носеше карирана пижама на голо; той продължи да си повтаря думата — възхитителна. Взираше се питащо в него, сякаш се мъчеше да разчете мислите му в игра на покер.

— Хмм — повтори той.

— Това не е изпит — изсмя се тя. — А съвсем прост въпрос.

— Да. Би ли го повторила?

— Казах... искаш ли да знаеш какво мразя?

— О. Да.

Ейприл се извъртя и се плъосна през скута му. Потупа вестника, който лежеше в края на леглото.

— Това.

Реми се надигна. Тя беше разгърнала неделния „Таймс“ при краката му. Смая се, като видя датата — възможно ли бе да е минало толкова време? Какво бе правил през всички тези дни?

— Вестникът ли мразиш? — попита той.

— Не, не вестника. Мразя тази страница.

Вдигна вестника. Бе отворила на „Страницата на скръбта“, където се публикуваха кратките некролози на хората, загинали през онзи ден.

— Мразя начина, по който чета тази страница — каза тя. — Точно така четях навремето обявите за сватби. Когато се преместих в града, не познавах никого и четях сватбените обяви като човек, опитващ се да научи нов език. Търсех познати лица — може би някой, с когото съм ходила на училище, срещнала съм на купон или съм му продала апартамент. После се спирах върху по-привлекателните. Къде са ходели на училище, къде са прекарвали ваканциите си, къде живеят родителите им, в кой колеж са учили. Сякаш в един абзац може да се побере цял живот. Представях си собствения си живот в един абзац — величествена церемония, събирането на две изтънчени семейства, романтичен меден месец, после двамата се връщат към интересната си работа. „Булката смята да запази фамилията си“. Това ме изпълваше със завист и отвращение към самата мен. — Тя преглътна. — По същия начин сега чета некролозите. Не мислиш ли, че е ненормално?

— Едва ли съм най-добрият съдия в случая — каза Реми.

— За...

— За ненормалност.

— Всъщност нямах предвид точно ненормално. А повърхностно.

— Ти не си повърхностна.

— Откъде знаеш?

Реми нямаше отговор.

Ейприл отново погледна вестника.

— Репортерите продължават да ми се обаждат — каза и го сгъна. — Винаги са толкова загрижени и съчувстващи; „Сигурно е ужасно да изгубиш двама души в един ден“. „О. Така ли мислите?“, отвърщам. Отпращам ги... казвам, че все още не искам да говоря за това. „Може би по-нататък“.

— Защо не искаш да говориш за това?

— Ти не говориш за това — каза тя. — За станалото в онзи ден.

— Всъщност не го помня.

— О — каза тя. — Аз го помня.

Погледът ѝ се спря там, където подът и стената се срещаха.

— И адвокати се обаждат. Даже са още по-настоятелни.

— Те пък какво искат?

— Една трета.

Тя отново погледна вестника.

— Просто съм изненадана. Тогава наистина си мислех, че всичко ще се промени... не зная... че ще станем различни. Магазините никога няма да отворят... бизнесът се закрива... адвокатите напускат канторите си и бягат в гората. — Усмихна се тъжно.

— Струваше ми се, че вестникът ще престане да излиза. А вместо това... — Тя загриза нокътя на палеца си. — Всичко... стана просто поредната секция във вестника. Като филмовите прегледи. Или колонката за бридж.

Реми погледна към нощното шкафче, за да види дали снимката там все още е обърната с лице надолу. Снимката на съпруга ѝ. Дерек. Снимката обаче беше изчезнала.

Ейприл се взираше във вестника и сякаш подбираше много внимателно думите си.

— Просто не зная как всички така...

Продължи да се взира, сякаш остатъкът от изречението се намираще някъде навън през прозореца.

— Така... какво? — попита Реми.

— Свикнахме — каза тя.

Обърна се към него. Очите му пробягаха по шията и лицето ѝ — тъмни сериозни вежди, извити над шоколадовокафявите ѝ очи. Гледаше го как я наблюдава.

— Какво има? — попита тя.

— Прекрасна си.

— Винаги го казваш, сякаш ме виждаш за първи път.

— Така е — каза той.

Тя отново се обърна към вестника и за няколко секунди се зачете.

— Ето. Виж тази жена. — Ейприл тупна страницата. — Оставила се да бъде разрязана на две от фокусник на празненството по случай рождения ден на внучката ѝ. Искам да кажа... това е толкова... какво? Смешно, иронично, тъжно и удивително. Всичко накуп. Не зная как да го приема. Как трябва да се чувстваме при подобни случаи?

— Може би живи? — предположи Реми.

— Е, уморих се да се чувствам така.

Протегна ръка, погали бедрото му и Реми си помисли, че може би трябва да вземе този изплъзващ му се живот, докато каца от време на време тук, в любовното гнездо в апартамента на Ейприл, да се наслаждава на тялото ѝ, на стройния ѝ гръб и тесния ѝ кръст. Запита се дали това би било достатъчно, дали докосването на кожата на друг човек до неговата би могло да го задържи. Искаше да каже нещо, нещо за *тях* или за *нея*, но това бе невъзможно — нямаше никаква представа какво вече е казвал. Може би това също бе нормално. Може би всяка двойка живееше в празнините между разговорите, неспособна да каже важните неща от страх, че вече са били казани или че не могат да се кажат; може би всяка връзка започваше отново всеки път, когато хората се събираха.

Тя отново тупна вестника.

— Или този. Купил си ретро мотоциклет, когато бил на двадесет и две. Обиколил с него страната и цял месец лагерувал в канадската част на Скалистите планини, за да снима прелетни птици. Господи. Кой се занимава с такива неща?

Обърна се отново към него и дългата ѝ тъмна коса падна в скута му. Спомни си снимките на Марч. Лицето ѝ бе по-широко и по-тъмно от това на Ейприл. Баща им бе прав — макар да бе по-голяма, Ейприл изглеждаше по-млада и по-крехка от по-малката си сестра.

Очите ѝ се присвиха, сякаш си мислеше същото.

— Е... мислиш ли какво би имало в твоя?

— Моят... — Реми отвори очи.

— В твоя некролог. Виж, дори не приличат на некролози. Не са жалейки и спомени. Приличат повече на разрези, на моментни снимки на част от живота ти. Един период. Една тема. Е, какво биха написали в твоя?

— Не зная — каза Реми.

— Аз зная какво би имало в моя.

— Какво?

— Видя смъртта като поредната сватба, на която не бе поканена.

— А сега виждате ли ги? — Гласът бе спокоен почти до точката да бъде обезпокоителен.

— Какво да виждам? — попита Реми. Очите му бяха затворени и седеше на мека кушетка някъде. Докосна я. Кожена кушетка.

— Тези... как ги наричат... петна? Светлинки? — каза гласът. — Виждате ли ги със затворени очи? Да? Там ли са? С нас ли са?

Спокойният глас го караше да се чувства все по-неспокоен и той сложи крак върху крак.

— Разбира се. Винаги са тук. Вече свикнах с тях, но винаги са си тук.

— Опишете ги. На какво ви приличат?

— На струни. Приличат на нишки.

— Нишки.

— Точно така. Малки накъсани нишки.

— Нишки ли? — Човекът изглеждаше заинтригуван.

— Да. Нали ви казах. Нишки.

— И дали тези нишки ви свързват със света, Брайън? Това ли правят? Всички тези въжета ли ви задържат тук? Те ли ви пречат да бъдете онова, за което мечтаете?

— Не. Не въжета. Нишки.

Отвори очи. Мъжът срещу него бе около петдесетте, плешив, с тесни очила със синя рамка и бе свил устни, сякаш пиеше млечен шейк през сламка. В скута си държеше жълт бележник. На табелката на бюрото му пишеше „Д-р Рьо“. Намираха се в малък кабинет в стара сграда, съвсем празен, с изключение на бюрото, един стол и кушетката, на която седеше Реми. Останалата част от помещението бе заета от книжни лавици, диплома в рамка и постер от комикс, показващ малко момче, сражаващо се с огромен дракон; чудовището се беше свило от страх пред пламъците, изригващи от ноздрите на момчето.

— Не правят ли точно това тези нишки? — попита доктор Рьо. — Не са ли те онова, което не ви позволява да отлетите?

Реми погледна психиатъра.

— Не. Просто са малки парченца тъкан, реещи се в очите ми. Офталмологът ми казва, че се намират в желето вътре. Тъканта около него се нацепва. Тревожи се, че това може да доведе до пълно отлепване на ретините.

— О. Ретините. Хм. — Психиатърът бе явно разочарован. Намръщи се и прелисти бележките си. Гласът му престана да е така

гладък и самоуверен. — Добре, какво друго имаме?

— Ами, празнините — каза Реми.

— Кое? — Доктор Рьо не вдигна поглед от бележките си.

— Имам празнини.

— Какво имате?

— Празнини — каза Реми. — Правя нещо и после изведнъж...

— Всичко избледнява след време — казваше Гутерак. — Може би това е номерът.

Билиардната маса бе по-тежка, отколкото изглеждаше. Реми изчака на площадката, за да разбере в коя посока се движат — навън или навътре. Пол бутна. Добре. Значи изнасяха масата. Напрягна се под тежестта и заслиза заднешком по широкото стълбище.

— Имам предвид, не може да продължава вечно, нали така?

— Не зная — отвърна Реми. Макар да бе малък и краката да бяха свалени, плотът на масата бе масивен и тежък, сякаш носеха бетонна плоча.

— Отначало всичко изглеждаше като откъсване от света, като някакъв шибан снежен ден — каза Пол. — Помниш ли? Нали се сещаш как навремето затваряха училището, когато валеше прекалено силно? Помниш ли онова време?

— Да — каза Реми, напрягаше сили под тежката маса. — Нещо такова.

Стигнаха кухнята и обърнаха плота странично, пъшкаха и пуфтяха. Пол изрита някаква найлонова топка, но тя се удари в тезгяха и се върна.

— Една секунда. Дръж така. — Пол остави своя край, за да премести топката. Реми погледна към хладилника на Гутерак, който бе покрит с хартия — училищни менюта, отчети, снимки на децата на приятели, дори и една на Едгар. Носеше се някаква смътна застояла миризма и Реми си представи забутана под миялната машина коричка хляб или портокалова кора зад хладилника. Накрая успяха да изкарат масата през задната плъзгаща се врата и я натовариха на черния пикап на Пол, редом до кутия с инструменти, телевизор, тоалетна масичка и кутия за лед. Пол се върна за краката на масата, а Реми загледа как едно нестройно ято птици се разтваря в пепелявото небе.

— Много съм ти благодарен, че ми помагаш — каза Пол, когато се върна с последните два крака.

— Зная, че все ти го повтарям.

— Няма защо — каза Реми.

— Просто се чувствам кофти. Ето те, гърбът и очите ти са прекалено прецакани, за да работиш, а аз те карам да мъкнеш разни тежки боклуци.

— Гърбът ми е добре, Пол. А очите... — Реми затвори очи и видя чехълчета, плуващи в разпръснатата светлина. Отвори ги и светът отново стана избледнял и плосък, изпълнен със статичност, като в някакъв стар филм.

Върнаха се в къщата и Реми последва Гутерак нагоре до спалнята; навсякъде се валяха джинси и измачкани ризи на Пол. Той натрупа закачалките с блузи, якета и панталони в ръцете на Реми и отново заслизаха по стълбите.

— Казах ли ти какво стана миналата седмица? — попита Пол иззад купчината якета.

— Не зная.

— Обади ми се един агент — каза Пол. — Като гръм от ясно небе. Човек на Шефа. Едър изцъклен шибаняк, който му помогнал в сделката с филма. Специализирал се в историите за онзи ден, чаткаш ли? Казва, че Шефът иска да го поема, и аз го водя на обиколка из Нулата, разказвам му цялата история, а той казва, че това е най-добрата история, която бил чувал. Казва също, че съм я представил хубаво. Имало пари в тая работа. Казва, че ще има възможности за какви ли не развлечения. Телевизионни предавания почвали да... как го каза... *да трупат материали*. Ще мине време, преди някой да започне да пише направо за това, но пък имало много *подтекст*, както го нарече. И каза, че можел да ми уреди роли.

— Роли ли?

— Да. Представления и всякакви такива гадости. Търговски центрове. Лодки. Паради. Търсели ченгета и димаджии, които да режат ленти, да отдават салют на знамена, да разправят истории и прочие. Казва, че мога да играя, докато филмовият пазар узрее за истории като моята. Разправя, че всичко минавало през този цикъл — отначало са вдъхновяващите истории, деца, животни и разни такива помии; после

са екранните истории, нарече ги домашни... а накрая са големите пари — трилърите.

— Трилърите — успя само да повтори Реми.

— Да. Та значи оня тип разправя, че сега всичко се върти около трилърите, че историята е станала сценарий за трилър.

Пол сви рамене.

— А след трилърите идвали годишнините — пет, десет, и истинските пари... — Пол замълча. — Носталгия.

— Носталгия?

— Каза, че история като моята е като да имаш хубави акции. И че носталгията е като момента, в който малката ми фирма става публична. И след като ми обяснява всичко това, ме пита дали искам да продам акциите си! Дали искам да му продам опита си!

— И ти какво му каза?

— Казах му, и още как искам да ти го продам. Хич не ми е и притрябвал, проклетият. — Гутерак хвърли дрехите в каросерията на пикапа. — Да го питам ли дали иска и твоя?

— Моят...

— Твоят опит.

— Не. Няма нужда. Ще си го задържа.

— Ако случайно размислиш...

Приключиха с товаренето и се качиха в пикапа. Миришеше на цигари, но иначе усещането да седи до Пол бе приятно. Сякаш съм дете, помисли си Реми, и се возя в колата, без да имам никаква представа къде отивам и колко дълго ще продължи пътуването, а само се наслаждавам на мигащото между сградите слънце.

Завиха, Реми се обърна да види дали са завързали здраво багажа и забеляза зад тях един стар очукан линкълн, поне на петнадесет години. Приличаше на такси, но на предните седалки седяха двама души. Това му се стори странно. В такситата никога не се возеха по двама души отпред. Пол зави още два пъти и колата продължи да ги следва. На един светофар Реми нагласи страничното огледало и успя да огледа добре мъжете. Шофьорът бе бял тип с мустаци и шапка с козирка, загледан право напред. Спътникът му бе набит чернокож и също гледаше право напред. Реми се обърна към Пол, който сякаш не забелязваше колата зад тях.

Пол дърдореше нещо за жени.

— И знаеш ли защо? Защото всъщност не искат онова, което казват, че искат. Виж я Стейси например. Двадесет и две години ми надува главата: „Защо не ми казваш какво мислиш? Защо не говориш?“ И когато в крайна сметка решавам да говоря, тя казва, че не мога да си затворя устата.

Реми погледна назад. Таксито си бе все още там.

Пол спря край една закусвалня. Докато слизаше, Реми видя как колата бавно минава покрай тях. Шофьорът — дебелият тип с мустаците — хвърли поглед към Реми и кимна. Реми последва Пол в заведението и седнаха в едно сепаре в ъгъла. Поръчаха си кафе. Пол си избра яхния, а Реми някаква мексиканска манджа. Не свалеше поглед от вратата.

Пол запали цигара.

— Казах ли ти, че разделиха Нулата на квадранти?

— Не.

— Да, по един квадрант на група. Шибаните каски ни натискат. Искат да се работи по-бързо. Дните на шоуто отминаха, човече. Дори димаджииите — искат да разкарат и онези нещастници. Само че си имат неприятности. Димаджииите хич не са в настроение. Някои са пълни боклуци, лъольовци, като шибаните Янки, нали се сещаш? Но... кофти ми е, че го признавам... зная как се чувстват. В смисъл, след време... започваш да приемаш онова нещо като твое. Все едно го притежаваш.

Реми изпи кафето си.

— Помниш ли онази вечер, Брай? Когато се върнахме, след това? Помниш ли? Колко тихо и призрачно беше?

— Не особено. Не.

— Всичко черно и пуши... прожекторите и блясъкът на шибаните пожари... и не му виждаш края. Сякаш отиваш на някакво място, където не е стъпвал човешки крак, като в някаква тъмна джунгла. Помниш ли? Уж си на улицата, а изведнъж тя изчезва... правиш пет крачки и си на място, за което не си и помислял, сякаш попадаш в някаква дупка от детски кошмар. Не можех да повярвам на сутринта, толкова сиво беше. Онази нощ наистина ми се виждаше черна.

Гутерак се почеса по главата.

— Ето какво се сещам — продължи той. — Помниш ли първата сутрин, когато самосвалите вече се бяха събрали? Бяха пратили над сто

камиона към Фреш Килс. *На втория шибан ден, Брай!* Още от самото начало разчистваха кашата... преди изобщо да разберат със сигурност какво представлява тя. Искам да кажа... какво е това? Правилно ли е?

— Не зная — каза Реми.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? — Хвърли поглед през рамо и се наведе към Реми. — Мисля, че шефовете са знаели през цялото време, че няма да намерим никого. Мисля, че изобщо не им е пукало. Искали са да разчистят бързо, но е трябвало да се преструват, че очакват от нас да намерим хора. Нали? През цялото време разправят: „Няма да спрем, докато не...“ и „Все още има шибана надежда“, а всъщност са си мислели: „Трябва да изгребем един милион тона лайна, преди да можем да дадем под наем шибаното място“. В смисъл, как ще изгребеш един милион тона? Трябва да го видиш. Като открит рудник е станало. Сякаш копаят за нещо.

Думите му звучаха познато и смуцаващо и на Реми страшно му се искаше да сложи край на тази тема. Стана под предлог, че му се ходи по нужда. Мина покрай тезгяха и влезе в тоалетната. Загледа с издрасканите си очи образа си в издрасканото огледало. Един от писоарите зад него преливаше и се чуваше звук на течаща вода. Реми влезе в една от кабинките, затвори вратата, смъкна си панталоните, седна и отпусна глава в ръцете си.

След няколко секунди вратата рязко се отвори.

— Хей! Заето е! — Реми вдигна очи и видя единия от мъжете от таксито — едрият тип с мустаците, с лъскави слънчеви очила и бейзболна шапка с надпис BUFF, изписан с печатни букви.

— Имахте ли време да обмислите предложението ни? — попита мъжът.

— Тъкмо седнах — отвърна Реми.

— Няма да се намесваме в работата ви, ако това ви притеснява — каза мъжът. — Искаме от вас само малко... професионална учтивост. Да ни държите в течение. А в замяна Бюрото ще ви информира какво сме открили ние. Сътрудничество. В това е разковничето, не съм ли прав?

Реми се почувства странно отстъпчив, докато седеше свит в кабинката със свалени панталони пред запречващия изхода дебелак.

— Да — каза той. — Разбира се.

— Страхотно — каза мъжът с тъпата шапка. — Виждате ли? Вече си сътрудничим. Колко било лесно.

Допря два пръста до слепоочието си и после ги насочи към Реми.

— Ще поддържам връзка.

Мъжът изчезна, преди Реми да успее да отговори:

— Не е необходимо.

Приключи и излезе предпазливо от кабинката, огледа се, изми си ръцете, не намери кърпи и се избърса в панталоните си, след което се върна неуверено в ресторанта, като се озърташе за мъжа от таксито. Не видя никого. Пол вече нагъваше яхнията си. Посочи с вилицата Реми, сякаш го бе чакал, за да довърши изречението си.

— Виж, Пол — каза Реми. — Не съм сигурен дали трябва да говорим за това.

Гутерак обаче нямаше спиране.

— Вече не правим толкова обиколки. Прекалено много хора има. Строят проклета наблюдателна площадка. Като на шибания Голям каньон. Уредили са гледащите към Нулата апартаменти да бъдат отстъпени за спасителните работници и шефовете ги използват за купони, да чукат там любовниците си и да пият със знаменитости. Милиардери и актриси от сапунки. Вече всичко изглежда различно. Всеки ден изгребват лайната, и толкоз. Откарват ги във Фреш Килс и ги изстискват като портокалов сок, докато цялата хартия и кръв не излезе, после се връщат за нов курс.

— Говореше почти шепнешком. — Ще извозят всичко, Брай. Всичко. Хартията се прибира, парченцата плът се погребват, а знаеш ли кой получава стоманата? Тълпата. Проклетите шефове дават цялата стомана на тълпата. Всеки получава парче от това нещо.

— Чуй ме, Пол. Не бива да говориш така. Става ли? — Реми огледа ресторанта за мъжа от таксито. — Трябва да внимаваш. Трябва да си мълчиш.

— Да бе, същото ми каза и онзи агент. Всеки път, щом си отворя шибаната уста, съм издавал нещо, за което бихме могли да получим пари. „Имаш само една история — вика ми, — така че трябва да си я пазиш“. Така че му обещах да не се обаждам. — Пол поклати глава. — Понякога обаче си мисля, че е ненормално да не говорим за тази гадост. Понякога си мисля, че е шантаво, че не сме станали и не сме се развивали за това.

— Пол... — започна Реми.

— Просто ми иде да им кажа: „Оставете ги!“ Нали се сещаш? Да оставят лайната. Всичко. Купищата и отломките. Закъде са се разбързали, мамка му? Да ни оставят с димаджиите да изкараме остатъка от живота си, като преравяме всичко парче по парче, ако решим.

Сервитърката напълни чашите им с кафе.

— Може би трябва идеш на лекар — тихо каза Реми. — На терапевт.

— На какво?

— Терапевт. Психиатър. Мисля, че аз лично ще ида.

Пол сви рамене.

— През цялото време идват разни утешители и свещеници, все се опитват да завържат разговор и ме зяпат, сякаш съм изперкал. Един ден минавам и някакъв тип с плитка ме приближава и ме пита как съм. Викам му, струята ми е добре, но май трябва да увеличи водата в диетата си. А шибанякът му не разбира от майтап и ме пита, не, *ти* как си, приятелю? Обръщам се и му отговарям, наистина ли искаш да знаеш как съм, приятелю? А той си мисли, че е ударил десетката и се наостря. Да, вика ми. Хич не съм добре, ако искаш да знаеш, тъй му отвърщам. Чекиджията му с чекиджия разправя — е, не се тревожи. Нещата ще се оправят. Е това е. Ще се оправят. Това значи било шибаното ми утешение. Нали? И знаеш ли какво му отговорих? Казах му, я си го начукай. Нищо не искам да се оправя.

Продължиха да се хранят в мълчание. Реми следеше вратата, но не видя типа от таксито. После попита:

— Какво стана със Стейси?

— Стига, Брайън.

— Извинявай.

— Извинявам.

Допи си кафето, сви рамене и се загледа във вилицата.

— Ами... горе-долу същото. Каза, че може би нещата ще се оправят, а аз ѝ отвърнах, начукай си го, Стейси. Не искам нещата да се оправят. — Хапна от яхнията и се загледа през прозореца към паркинга. Реми също погледна навън. Сребристото такси отново мина бавно покрай закусвалнята, двамата мъже гледаха право напред към...

Бюрото пред него бе гладко, кръговете на светлото дърво приличаха на сателитно изображение на дъбови вихрушки. Прокара пръсти по почти празната му повърхност, по месечния календар без нито една бележка до табелката с име, която бе обърната с гръб към него. Завъртя я. На нея пишеше РЕМИ. До името му имаше телефон с бутони за пет неотбелязани линии. Вдигна слушалката, заслуша се в сигнала „свободно“, после затвори. Имаше и изключен компютър. Натисна бутона под екрана, но нищо не се случи. Огледа кабинета без прозорци. Изглеждаше му съвсем нов — по стените нямаше почти нищо. Помещение с прилични размери, дървена ламперия, два стола от другата страна на бюрото и библиотека със стъклена витрина. Отиде до нея и се наведе да разгледа книгите с надеждата, че ще му дадат някаква представа какво прави на това място. Вътре обаче се мъдреше единствено издание на „Световна книжна енциклопедия“ от 1974 г. и две редици избледнели стари „Рийдърс Дайджест“, имаха вид на събрани от вторични суровини. Имаше също и снимка на стената — той на фона на Нулата в дните след събитието — с Шефа от едната страна и президента от другата. Впери поглед в снимката. Не си спомняше да се е срещал с президента. В кабинета нямаше нищо друго — никакви картотеки, никакви снимки на Ейприл или Едгар. Върна се при бюрото и започна да проверява чекмеджетата. В най-горното имаше купчина празни листа с плътна антетка СИГУРНОСТ в горната част. После опита голямото чекмедже най-долу, но то беше заключено. Онова в средата бе празно, ако не се броеше един жълт плик с надпис РЕМИ, изписан с черни печатни букви.

Извади го, сложи го на бюрото и го загледа. Трябваше ли да го отвори? Дали бе някакъв доклад *относно* него, а не *до* него? Или някакъв тест?

Взе плика, отиде до вратата и я отвори с надеждата да намери някого, когото да попита какво да прави. Подаде глава навън и погледна в облицования с ламперия коридор — по дванайсетина метра в двете посоки. Имаше няколко затворени врати, всички с матови прозорци и без надписи. Тръгна надясно и стигна до друг, перпендикулярен коридор. Този път зави наляво и след пет-шест метра стигна до две летящи врати, през които се влизаше в огромно помещение, истински лабиринт от кабинки с картонени стени,

осветени с флуоресцентна светлина. И тук нямаше никакви прозорци. Чуваше тракане на клавиатури — като трополене на дъждовни капки — и приглушени гласове. Кабинките се простираха пред него като някакво огромно житно поле, прекъсвано единствено от колоните, разположени на пет-шест метра една от друга. В първата кабинка някаква жена блъскаше по клавиатурата на компютъра си. Имаше слушалки и микрофон на главата, а пред нея лежеше някакъв документ в найлонова папка — плик.

— Как ли пък не — каза тя в микрофона. — Глупости на търкалета. Хайде стига!

Явно усети стоящия зад гърба ѝ Реми и се обърна.

— О, здравейте, сър.

Реми ѝ подаде плика и започна:

— Знаете ли...

Жената направи знак към слушалките и Реми кимна и се отдалечи. Излезе от помещението и продължи по коридора в другата посока. Той свършваше с други, по-внушителни на вид врати с думата СИГУРНОСТ върху матовото стъкло. Отвори и надникна вътре. Някаква жена седеше зад заоблено бюро и четеше каталог за мебели; зад нея имаше врата от тъмно дърво, водеща към друг кабинет. Реми отстъпи назад, затвори вратата, обърна наляво и продължи по коридора, докато не се озова отново пред входа на огромния лабиринт от кабинки. Обърна се. На стената над входа, през който бе влязъл, имаше лозунг като онези, които бе видял в хангара и военните бараки; „Враговете ни трябва да знаят, че американският народ няма да спре, докато злото не бъде победено“.

Накрая се върна при пресечката и продължи по коридора към своя кабинет. Телефонът му звънеше. Отиде до бюрото и го вдигна.

— Ало?

— О, добре, че сте още там. — Гласът бе на жена.

— Още съм тук — каза Реми.

— Получихте ли плика, който ви изпрати Шон?

Реми го остави на бюрото.

— Да.

— Какво мислите? Ще ви помогне ли?

— Тъъ... Май е прекалено рано да се каже — отвърна Реми.

— Разбира се — каза тя. — Опитах се да им кажа, че това може да изчака, докато той се върне от Вашингтон, но нали знаете какви са онези задници от Непълните части.

— Зная ли — каза Реми и се изненада, че не прозвуча като въпрос.

— Аз ги зная. Всички са много загадъчни. Кълна се, че могат да намерят смисъл и в къс употребена тоалетна хартия. Сигурно ги обучават за това.

— Сигурно — каза Реми.

— Забелязвали ли сте как всички от Непълните части в крайна сметка престават да говорят с цели изречения?

— Не, не съм — каза Реми.

— Както и да е, вече са готови за вас.

— Да. И сега кой е?

— Не е ли истина? — Тя се разсмя и затвори.

Реми остави слушалката и отвори плика. Вътре имаше две хартии в найлонови пликчета. Първата представляваше смачкан плик за писма, адресиран до Лайза Хироути — името, което бе казал Асан по време на разпита — във Вирджиния. Върху него имаше петно от чаша за кафе и петно от нещо като йогурт, сякаш пликът бе намерен в боклукчийска кофа. Нямаше обратен адрес, но някой бе закрепил жълт етикет: „Съпоставено с почерка на Бишир — положителен резултат“.

В коридора се чуха стъпки. Той вдигна поглед и видя зад матовото стъкло силуета на някакъв мъж. Изчака известно време, после каза:

— Моля.

Силуетът се раздвижи.

Погледна отново документите на бюрото си. Вторият плик съдържаше наполовина изгорял лист с краища като препечена филия. Взе го внимателно и го зачете през найлона. Пръстите му инстинктивно не докосваха почернените ръбове, за да не ги натрошат. Това бе разпечатка от Mselios@ADR до BFenton от същата фирма. Дясната половина на страницата бе изгоряла и се четеше само лявата част.

Познай кой се обади сно

заспала. Какво би трябвало
тук ме кара да се чув
сексът е добър, макар че
част от тръпката
притеснена за т
уплашена да
Марч

Обърна листа, но от другата страна нямаше нищо. Жълтият етикет посочваше, че копието е „Препратено от Маркъм, След. отд. Към Департ. док., извършва се реконструкция от непълните части“. Имаше още три инициала; не успя да разчете нито един.

Прибра двете найлонови пликчета в плика, отиде до вратата и отново погледна в дългия празен коридор. Миналия път бе тръгнал надясно; сега пое наляво и стигна до друг перпендикулярен коридор и друг завой надясно. Измина няколко крачки и още преди да мине през летящите врати, знаеше, че отново ще се озове в...

Невъзможно близкото небе проблясваше като повърхността на езеро и създаваше у Реми първерзното впечатление, че ако пристъпи напред от противопожарния изход, няма да падне, а ще се понесе нагоре в тази съвършена есенна синева. Когато бе дете, всяко лято ходеше на уроци по плуване в един лагер в северната част на щата; инструкторът винаги му казваше, че ще се задържи на повърхността, ако просто се отпусне и остави водата да поддържа тялото му. Накрая, през едно лято по време на една среща с роднини по майчина линия в Западна Вирджиния, Реми се пристраши. И наистина остана на повърхността. Не по начина, по който бе очаквал — не изплува над водата, а сякаш *стана част* от нея и се носеше *вътре* в нея. Може би това бе ключът. Да се носиш в живота си като хартия по течението. Просто се отпусни и бъди себе си.

Погледна щипката за барбекю в ръката си и разбра, че трябва да вдигне капака на малкия грил. Над нагорещените до бяло въглища цвърчаха три дебели пържоли и вегетариански бургер. Не си зададе никакви въпроси, просто ги обърна. Идеално — по месото минаваха

черни линии като затворнически решетки. Миризмата бе толкова съвършена, така *различна от Нулата*, че той просто започна да вдишва дълбоко. „Да. Точно така трябва да миришат истинските пържоли“. Може би не се намираше в някакво особено състояние, а това бе просто живот, и може би всеки живот се живее от момент до момент. Дали всички реагират на света, когато се изправят пред него? Кой всъщност знае за нещо повече, освен за момента, в който се намира? На какво се доверяваме? На паметта? На историята? Не, това са просто приказки и която и да изберем да си разказваме — било за сватбата или за падането на Берлинската стена — около нея винаги има празнини. Сигурно безброй мъже по цялата страна клечаха пред барбекюта като него и се питаха как ли е стигнал животът им до този момент.

Огледа се — беше клекнал на площадката на противопожарния изход на Ейприл. Погледна надолу и видя някаква двойка да върви по тротоара, хваната за ръце. Есенните листа се рееха пред тях. Тихите им гласове се издигаха нагоре до площадката. Мъжът казваше: „... и проклетият му късметлия намери последния бияч в Парк Слоуп“.

До малкия грил имаше чаша червено. Реми я взе, отпи и изпита облекчение, че вкусът е точно като на вино. Причината съответстваше на следствието. Добро вино. Шираз? Да, така определено бе по-добре. Имаше места — в леглото с Ейприл, тук, на площадката — където се чувстваше на мястото си. Истински. Пържолите, както си е типично за тях, се нуждаеха от още няколко минутки на огъня.

Вмъкна се през прозореца в дневната. Някакъв приближаващ петдесетте мъж с гъста кестенява коса, черни очила и спортно яке седеше на един от столовете в тясното помещение и пийваше вино. Поизправи се при появата на Реми. Ейприл седеше в края на дивана, а в другия край се бе настанила жена с остри черти и къса щръкнала руса коса. Бе привлекателна, както могат да бъдат привлекателни жените на определена възраст, с преминала любовната игра прямота на човек, престанал да си губи времето напразно. Скалъпи усмивка към Реми. Около врата ѝ имаше завързано като широка вратовръзка алено шалче, сякаш някой бе разрязал сънната ѝ артерия. Нямахме друго място за сядане, освен между двете. Реми се настани и каза:

- Месото ще е готово след няколко минути.
- Изгарям от нетърпение — обади се жената.
- Страхотно мирише — каза мъжът.

— Трябва да опиташ тайната марината на Брайън, Никол — обърна се Ейприл към жената.

— О! Какво има в нея? — попита Никол с фалшив интерес и обърна немигащите си сини очи към Реми, приличаха на затворнически прожектори.

— Вижте, не мога да ви кажа — призна си Реми.

— Нали ти казах, че е тайна — каза Ейприл.

Всички се разсмяха като съвсем истински хора. Заеха се с питиетата.

Никол прочисти гърлото си и заговори, сякаш четеше сценарий.

— Е, Ейприл, страшно се вълнуваме, че се върна.

— Благодаря.

— Сигурно ти е било много тежко.

— Да — каза Ейприл.

— Сигурно просто не можем да си представим какво е — каза Никол.

— Не можете — съгласи се Ейприл.

— Ама че ужас, да изгубиш двама души по такъв начин.

— Мм — каза Ейприл.

— Сигурно е било мъчително.

— Мм.

— Да. — Никол като че ли най-сетне разбра, че темата е приключена. — Е, много е хубаво, че се върна. Групата ни е на четвърто място по общ доход, а след като се включиш и ти, като едното нищо ще станем трети до края на тримесечието.

— Надявам се — неубедително отвърна Ейприл.

— Младшите съдружници като Ейприл играят все по-голяма роля — сподели Никол с Реми. — Сега перспективните са все под четиридесет.

— О — каза Реми.

— Съжалявам, че ми трябваше толкова време, за да се върна — каза Ейприл и посегна към ръката на Реми.

Никол се наведе напред. Големите ѝ очи бяха изпълнени със загриженост.

— О. Боже мой! Не. Не, не, не! Казах ти, че имаш толкова време, колкото ти е нужно. Оправяме се чудесно. А като се има предвид през какво си минала... добре е, че не се втурна веднага на работа. — Отпи

от виното. — Честно казано, Ейприл, за тези два месеца работата и без това не беше особено много. Но сега... сега се връщаме на почти същите нива, на които бяхме и преди. Всъщност — тя се наведе напред, сякаш споделяше някакъв гаден слух, — по всичко личи, че ще има голям подем. Същинска експлозия. Нещата отново се раздвижват. Ще стане доста напечено.

— Напечено — повтори мъжът с тъмните очила, гледаше Реми.

— Времето на бездействие изглежда просто като миг — каза Никол.

— Миг — каза мъжът с тъмните очила.

— В много вълнуващ момент се връщаш — продължи Никол. — Ще има нововъведения... партньорство с предприемачи... купуване на наши собствени акции... опции и осигуровки. Луис казва, че цялата страна ще облагодетелства най-добрите активи.

Замълча за по-драматичен ефект.

— Нашият оптимизъм. — Пак отпи от виното и поклати глава. — Само гледай. Ще е същинска лудница. Хората ще купуват продуктите само въз основа на моделите. Ще купуват скиците на творците. Ще купуват идеи.

— Идеи — унило каза Ейприл.

Реми използва случая да стане.

— Обзалагам се, че пържолите са готови — каза и се усмихна на Никол. — И твоят соев бургер.

Ейприл не му бе пуснала ръката, докато ставаше, и сега я стисна. Едва сега Реми осъзна колко се е притеснявала как ще се представи тази вечер пред жената, която явно бе шефката ѝ. Пусна ръката ѝ и тръгна към прозореца. Отново си помисли, че може би животът *отново е станал нормален* и че нормалното е поредица от отделни, несвързани един с друг моменти. Няма причина да се мисли, че някога всичко е било различно. Цяла седмица работиш в някакъв офис. Шефката на приятелката ти от агенцията за недвижими имоти ви идва на гости и им приготвяш вечеря. И когато дойде време за ядене, няма значение дали си спомняш да си *планирал* вечерята. Ястието не се интересува от намеренията на готвача; то просто се яде. В целия град, в цялата страна, хората стават от леглата си, тичат по задачи, борят се и се връщат вечер да спят, зависими единствено от ставането, тичането, боренето и спането. Карат коли, произведени на места, които не са

посещавали, използват мобилни телефони, компютри и хиляди технологични продукти с части, произведени в заводи по цял свят на места, за чието съществуване никога не биха могли да са сигурни; технологии, които не биха могли да разберат. Новините се излъчват независимо дали ги гледат, или не. И никой не се спира да каже: „Чакай! Не разбирам как се е появила тази кола тук! Защо телефонът ми прави снимки!“ Хората разговарят по телефоните си. Ядат си пържолите. И ако една сутрин се събудят разведени или болни от рак, или ако се окажат във война, приемат реалността на непримиримите различия, злокачествените тумори и предчувствията за зло.

Това е животът, помисли си. Гладки камъни за преминаване през потока на времето, кратки моменти на по-дълбоко съзнание, когато се озоваваш във водата, преди отново да се издигнеш и да полетиш през паркинга пред къщата, над седмиците зад бюрото, да се наслаждаваш, когато прескачането спре, и да прекараш остатъка от живота си в пасивно задоволство, неуловимо съзнание, губещи се уикенди, когато светлината от телевизорите стопля спокойните лица и усмивките растат в блясъка на екрана. Изгълта виното.

На балкона бе хладно. Реми загълта градския въздух на дълбоки глътки. Пържолите миришеха толкова добре, че едва се сдържаше и очите му се насълзиха, когато посегна към капака на грила...

Седеше объркан в колата си и се питаше дали празнините не са станали по-големи. Може би беше свързано с колата, тъй като най-лошите празнини често се случваха в подобни моменти — когато е на път или чака в задръстване, а в следващия момент се озовава в тунел или на магистрала, без да има никаква представа накъде е тръгнал или къде е бил (веднъж откри, че е мокър до кръста и вони на канавка); случваше се внезапно да се озове в непознат квартал, паркирал пред някоя сграда с бележник в скута и бинокъл на врата.

Този път незабавно се огледа за бинокъла — реши, че е на някаква задача, която по-късно ще трябва да разработи или просто да изостави. Бързо осъзна, че няма нито бинокъл, нито бележник. Намираше се някъде в предградията. И точно тогава позна мястото и голямата къща на Карла и Стив, една от стадото подобни големи къщи, пасящи в сляпата улица на полегатия хълм. Кварталът бе на не повече

от две години — Стив веднъж призна, че имало четири основни модела къщи и неговата — с тухлената фасада и колоните на предната веранда — била от най-скъпите, *няколко допълнителни стотачки*.

Погледна си часовника. Три и петнайсет. Добре, какво правеше тук в три и петнайсет следобед? Бе облечен в широки панталони в цвят каки и яке с цип. Не се намираше пред дома на Едгар, а през четири къщи. Огледа се. Повечето от моравките бяха неприлично зелени, приличаха на мокър мъх; по някои още можеха да се видят шевовете, издаващи новите чимове — съвършени малки кръпки; приличаха на бiliarдни маси. Колко пъти трябваше да се минат с косачката? Четири? Пет? И въпреки това пред някои от къщите тези малки парчета трева вече започваха да умират на някои места, имаха кафяви кръгове като старчески петна там, където корените не бяха успели да се хванат. Имаше и болнаво изглеждащи дървета, и други, вързани за колове и увити в зебло, сякаш с навлечени пуловери. Около тънките стебла имаше закрепени малки жълти ленти, приличаха на шалове.

Чу скърцането на хидравлични спирачки и видя в огледалото училищния автобус — спираше на ъгъла зад, него; после се появи вратата и от нея слязоха Едгар и някакво друго момче и поеха в различни посоки, без да си кажат нито дума, като участници в дуел, които са забравили да се обърнат и да стрелят. Светофарът светна червено, после примигна и автобусът продължи по пътя си. Едгар тактуваше в ритъма на малките си слушалки, докато вървеше по тротоара към дома на Карла от другата страна на улицата. Изглеждаше добре, макар да бе трудно да се определи в торбестите му дрехи, суичъра и панталоните, навити до стигащите до глезените маратонки. Реми си помисли, че Едгар ще хвърли поглед към колата му, но момчето просто продължи да крачи, сякаш не бе забелязало баща си. Спря при пощенската кутия, извади някакви каталози и продължи към къщата, изкачи стъпалата на верандата, зашари в джоба си за ключа, отвори вратата и изчезна вътре. На Реми му се стори, че вижда за миг лицето му в един от прозорците, но то изчезна прекалено бързо, за да е сигурен. След няколко минути Едгар излезе, със същите дрехи, и пак тръгна по тротоара, без да погледне към колата на баща си.

Реми се мъчеше да си представи какво е искал да каже на момчето, но нищо не му дойде наум. По дяволите, дори това не изглеждаше чак толкова странно всъщност — баща, който не знае

какво да каже на момчето си, докато следи юношеството му. Запали двигателя и потегли.

Имаше нещо познато в потока хора край него; нещо, което си спомняше от онзи ден, в движението против течението, цивилизован устрем по тесните стълби, само че обърнато като негатив — те се изкачваха по стълбите, по които слизаше.

— Извинете. Извинете — казваше Реми и се извърщаше настрана, закачаха го ръце, длани и колене, макар никой да не му обръщаше внимание нито преди, нито след извиненията му. Хората гледаха умолително през него с вдигнати високо ръце, сякаш готови всеки момент да се заблъскат към аварийния изход. Тези лица му бяха много познати с напрегнатата си жажда за бягство, едва сдържана паника — лице от подземие, от асансьора, от станцията на метрото. Беше виждал как някои задържат дъха си в тълпата; сега ги виждаше отново да приближават, стиснали чанти, куфарчета и пазарски торби като бебета, теглещи истинските си деца за ръка като багаж, докато се опитваха да хванат в последния момент самолета, мърмореха: „Хайде, хайде, хайде“ и проточваха вратове да видят какво толкова се бавят онези в горния край на стълбите, където други излизаха на мократа от дъжда улица и... въздух! Дали някой друг град ценеше въздуха повече, отколкото този сега? В долния край на стълбите лицата бяха трескави и френетични; сълзи се стичаха по бузите на една жена, която бе гушнала малкото си момиченце.

— Моля ви — задъхваше се жената. — Имам дете. Моля ви.

С приближаването на долния край на стълбището и тъмната последна площадка тълпата започна да оредява, докато не останаха само отделни заблудени индивиди, работници от метрото и една бездомна жена — свиреше на саксофон, който сякаш бе преживял градушка. Протягаше ръка за милостиня дори докато я извеждаха и Реми успя да ѝ пхне един долар, докато се разминаваха. Дланта ѝ бе груба и закоравяла.

— Бог да те благослови — прошепна тя и добави едно „задник“, когато видя колко ѝ е дал.

Имаше миризми, които свързваше с вестникарските будки и картите на метрото, макар да се чудеше как изобщо подобни неща биха

могли да вонят сами по себе си. Докато се спускаше обаче, само за миг атмосферата на метрото смени парливото брашно на Нулата и Реми вдиша миризмата на пушещи спирачки, печени кестени и разлято кафе, сякаш се бе озовал в някаква прекрасна градина.

Гишетата бяха празни; Реми нямаше жетони, но успя да намери отворен проход. На платформата стоеше нервен пътен служител, дебел пещерен полицай — прехвърляше значителната си тежест от едната си черна обувка на другата и дишаше през хирургична маска. Свали я и попита, без да си поема въздух:

— Ти ли си експертът?

— Защо, не може ли? — отвърна Реми.

— Натам — каза ченгето и си сложи маската. Реми погледна към малката платформа, където две други пещерни ченгета опъваха полицейска лента; двама агенти в космически костюми стояха наблизко и снимаха някаква раница, подпряна на една от колоните. От раницата като че ли се бе разпиляла някаква бяла пудра.

— Един гражданин я забеляза. Преди двадесет минути.

Пещерното ченге бързо си нахлузи маската. Бръкна в джоба си и извади друга маска за Реми, но той не ѝ обърна внимание и отново погледна бялата пудра.

— Може би това е усещането да си войник — каза. — Трябва да продължаваш напред, защото ако спреш и се замислиш за контекста, за смисъла на всичко това, ще полудееш.

— Какво искаш да кажеш? — попита ченгето през маската.

— Нищо — отвърна Реми и тръгна към раницата.

Щом приближи, типовете с космическите костюми се обърнаха към него. Чу се щракане и някъде от лявата страна на левия костюм се разнесе глас:

— Ти трябва да си човекът от Документацията.

— Аз трябва да съм — каза Реми.

Космическият костюм кимна.

— Тъп въпрос. Извинявай. — И намигна. — Намерихме малко хартия в раницата, недалеч от НПМ.

— НПМ? — попита Реми.

— Неидентифицирани подозрителни материали — обясни другият космически костюм. — По листата имаше някакви странни

знаци; мислим, че може да е нещо като манифест, затова ни каза да повикаме вас.

— Манифест — съгласи се другият агент.

Реми пристъпи между двамата и тръгна към раницата.

— Хей! Какво правиш? Не трябва ли да изчакаме... някой? — обади се единият от костюмите зад него.

— Аз съм някой — отвърна Реми.

Вече ясно виждаше бялата пудра, разсипана на земята до раницата. Клекна, топна пръст в нея и я лизна.

— Господи! Какво правиш? — попита космическият костюм.

— Пудра захар — каза Реми, изненадан от разочарованието в гласа си. Чуваше сирените на улицата горе. — С ванилия.

Вдигна раницата и я изсипа на платформата. Разрови нещата — папка, поничка в целофан, листовка за противозачатъчни, пакет цигари, кибрит и доклад за книгата „В лабиринта“. Прочете го. Явно авторката не бе харесала особено произведението. Името на момичето — Ейлия Мендес — бе написано в десния горен ъгъл, заедно с телефонен номер. Внимателно прибра манифеста на Ейлия Мендес в раницата, изправи се и тръгна към...

Мъжът бе адвокат, при това добър, ако Реми трябваше да се досеща. Беше с тъмен костюм и мокасини с пискюли и имаше нещо в начина, по който облягаше дебелогъзия си панталон на масата за заседания — като хлапе, което показва новата кола на приятелите си. И използваше показалка, за да посочва компютърната презентация на стената — син екран с червени букви, обещаващи да изложат основните факти по „Прилагането на федералната компенсация на жертвите“.

Ейприл седеше в стола до Реми, държеше го за ръката и буквално смазвате кокалчетата му в потния си юмрук. Носеше бяла блуза с дантели, закопчана с едно копче върху проста, риза без украса, и Реми си представи, че може би това копче е единственото, което не ѝ позволява да се разпадне на части. Дишаше плитко и на пресекулки.

На екрана на презентацията се изписа: *1. Оцелелият/жертвата се съгласява да оттегли всички претенции към авиокомпанията, града, федералното правителство и т.н.*

— Сигурни сте по тази част... — започна адвокатът.

— Да — бързо отговори Ейприл. — Така мисля.

— Добре, защото това е първата стъпка — каза адвокатът. — Накрая може би ще се стигне до деветдесет и девет процента от жертвите. И тъй... в добра компания сте.

Адвокатът се усмихна, големите му зъби лъснаха, и превключи на следващия екран: 2. *Физически и психически щети — формула за изчисляване.*

Ейприл издаде нещо средно между въздишка и стон, сякаш ѝ бяха изкарали въздуха. Опита се да се престори, че прочиства гърлото си. Реми я хвана за ръката.

— Всички започват с основа две и половина — каза адвокатът. Издаде челюстта си напред и разтърка дясната страна на врата си, който бе покрит с голям пурпурен обрив от бръснене. — За физически и психически щети. Основните насоки са оценили на толкова всеки живот, на основното ниво на страдание. Ако стигнем до процеса на апелиране, винаги можем да се позовем на някои специални положения, но във вашия случай, като се има предвид неотдашното ви скъсване с покойния, може би ще е по-добре да вземем тези двеста и петдесет хиляди и да не задълбаваме по-нататък.

Адвокатът отново докосна предпазливо обрива и продължи:

— Трябва да обсъдим един въпрос. Труден, но необходим. И искам да ме разберете — трябва да ви попитам. Има ли вероятност... някой друг... да излезе с подобно искане?

— О! — Ръката на Ейприл потрепери. — Питате дали родителите на Дерек ще пожелаят парите ли? Защото исках да...

— Не. Не. Не родителите. Не това имам предвид. Те биха могли да претендират, разбира се, но тъй като Дерек не е оставил завещание, случаят се разглежда според законите на щата, според които цялото имущество наследява брачният партньор и следователно цялото обезщетение е ваше.

— Въпреки че живеехме отделно?

— Раздялата не означава развод. Бихте могли отново да се съберете.

— Не бихме — бързо отговори Ейприл.

— Разбирам чувствата ви, но ако мога да отбележа... не можете да сте сигурна. Още по-малко пък майката и пастрокът на господин

Крафт. А изслушващият инспектор може единствено да следва правилника на Компенсационния фонд, в който ясно се казва, че съпругът или съпругата са получателите на пълното обезщетение. Разбира се, родителите могат да се позоват на известни финансови загуби, особено ако покойният ги е издържал или е допринасял към доходите им. Но не става въпрос за това. Когато питах дали някой друг може да предяви претенции, имах предвид... жена, приятелка...

— О.

Ейприл сведе поглед.

— Имаше някой — тихо каза тя. Хвърли бърз поглед към Реми, после отново наведе глава.

— Жена — каза адвокатът.

— Да.

Адвокатът понамести задника си и спря да докосва обрива. Реми си помисли, че изглежда... приятно възбуден.

— Мислите ли, че ще предяви иск?

— Не — каза Ейприл.

— Разбирам, че е трудно, но трябва да ми разкажете за връзката им, в случай че изневиделица се появят деца или някакъв документ, в който той се съгласява да...

Ейприл като че ли се напрягаше с всяка следваща дума.

— Няма деца. И тя няма да предяви претенции.

Адвокатът погледна Реми.

— Въпреки това трябва да зная...

— Работеше в неговата фирма — каза Ейприл. — Тя също загина.

— О — каза адвокатът и Реми забеляза, че е донякъде доволен, че се е намерило решение на този въпрос. — Служебен роман. Разбира се. Старо като света. — После се сети за клиентката си. — Съжалявам.

— Само че наистина желая родителите на Дерек да получат част от парите — каза Ейприл, опитваше се да смени темата.

Адвокатът я погледна неодобрително през бифокалните си очила.

— Не бих ви посъветвал това. — Погледна Реми, сякаш се надяваше, че той ще успее да я вразуми. Ако им дадете пари, това не означава, че един ден няма да поискат още... и всъщност по този начин ще им дадете основание да си мислят, че го заслужават.

— Те наистина заслужават.

Адвокатът започна да се отчайва.

— Мое задължение е да ви кажа... че вие сте наследница... на цялото му имущество. На всичко. Каквото направите отвъд това, е...
— После му хрумна нещо. — Трябва обаче да знаете, че дори и да дадете на родителите му пари, хонорарът ми се формира от цялостното споразумение, а не само от дяла, който сте решили да задържите, така че...

Превключи екрана.

— Запомнете това.

На екрана пишеше: *3. Коефициенти за членове от семейството.*

— И така. Близките. Можете да получите по сто и петдесет хиляди за всеки член на семейството... но вие нямате деца, прав ли съм?

— Да — смирено рече Ейприл. — Прав сте.

— Но сте планирали в един момент да имате.

— Не. Не сме.

— Просто искам да кажа, че в даден момент със сигурност сте говорили за деца — каза той, сякаш ѝ подсказваше. — Млада двойка... такива неща.

— Не. Казах ви. Бяхме разделени.

— Ясно. Разбирам. Вече установихме това. Но несъмнено в някой момент сте *разговаряли* на тема деца.

— Не. Никога не е ставало дума.

Той отново се размърда — уморено, сякаш му бе трудно да откъсва поглед от презентацията си, и ръката му отново посегна към обрива на врата.

— Вижте. Госпожо Крафт. Нямам намерение да ви казвам какво да казвате, но коя двойка поне не *говори* за деца? Разбирате ли ме? Има някои детайли, които могат да повлияят на инспекторите и да се отразят върху компенсацията...

— Нямахме планове за деца.

— ... Млада привлекателна двойка, животът е пред тях, кроили са планове за семейство, но се намирали в труден период, временно разделяне...

— Не мога да имам деца — тихо каза Ейприл. — Направиха ми хистеректомия, когато бях на деветнадесет.

— О — едновременно казаха Реми и адвокатът. Ейприл погледна Реми.

Адвокатът издаде челюст.

— Ясно. Да.

Отвори уста и Реми си помисли, че ще намери нещо, за което да се хване, но адвокатът явно се усети, че не бива да го прави, и затова просто кимна и превключи на следващия етап от презентацията: *4. Изчисляване на бъдещи доходи.*

Нагласи очилата си и погледна графиката на стената.

— Това ще е нищожна част от онова, което би могъл да спечели покойният... такъв е подходът при подобни споразумения... трябва обаче да знаете, че във вашия случай можем да направим опит за повече пари, защото, честно казано, това е една от малкото точки, по които имаме изгледи за известен напредък. Таблиците въз основа на възрастта и дохода показват, че общите бъдещи доходи на... — адвокатът погледна в бележника си за името — Дерек възлизат на два милиона и двеста хиляди, но ние ще настояваме за три поради рисковете и високото заплащане на търговските юристи, както и поради потенциала му да стане партньор въз основа на личните му постижения. Няма да ви дадат толкова много, но сме длъжни да се опитаме. Ако успеете да представите квитанции за заплати, осигуровки, копия от данъчни декларации, всякакви бонуси, които евентуално сте получавали... това би било от огромна полза.

Ейприл кимна, без да откъсва поглед от обувките си.

— Същото се отнася и за други документи — медицински сметки, разходи по погребение, за психотерапия, ако сте се подлагали, евентуални допълнителни доходи на съпруга ви. Ще посочим също, че като юрист, занимаващ се с търговско право, и с диплома по финанси, Дерек на практика не е бил застрашен от безработица. — Усмихна се на Ейприл. — Ето как ще ви бъде платено за цялото онова време, което е прекарал на работа.

Реми се закашля и двамата го погледнаха, сякаш кашлицата му означаваше нещо. Той сведе поглед и в крайна сметка адвокатът се обърна към стената, но му хрумна нещо и се завъртя отново към Ейприл и Реми.

— Можете ли да донесете на изслушването снимки?

— Снимки ли?

— Да. От сватбата, от ваканции, празници, такива неща. Снимките са невероятно въздействащи... можете да разполагате с най-съзливата история на света, но онова, което наистина се харчи, са снимките. — Адвокатът понечи да се върне към презентацията си, но се сети и още нещо. — О. Донесете също и снимки на сестра си. Естествено няма да получите никаква компенсация за нея, но няма да навреди, ако покажете някоя и друга фотография.

— Извинете. — Ейприл скочи и излезе, затиснала устата си с ръка.

Адвокатът отново издаде челюст, докосна врата си и въздъхна.

— Много често се случва... Никак... не е лесно.

Изчакаха мълчаливо няколко минути, след което адвокатът си погледна часовника.

— Имам обедна среща, така че ще ви запозная с останалото, а вие след това ще го обясните на госпожа Крафт, става ли?

Започна да превключва страниците на презентацията, като спираше на важните моменти.

Реми погледна към коридора да види къде се е дянала Ейприл.

— А това са факторите, които компенсаторната комисия ще извади от общата сума — застраховка живот, пенсионни осигуровки, социално осигуряване и работна компенсация. Изчислихме, че сумата е около милион и шестстотин хиляди и ако я извадим от два милиона и седемстотин хиляди, ще получим...

— Не ме бива много по запомнянето — дрезгаво рече Реми.

— Не се безпокойте. Всичко ще бъде включено в доклада, който ще получи госпожа Крафт.

Превъртя още няколко страници, преди да стигне до една, изписана с по-дребен шрифт от останалите. В нея се описваха сумите, които ще прибере кантората. Адвокатът каза, че работели по намалена тарифа, но показва две колони в дъното, отбелязани като „Косвени травми“ и „Изтощение от състрадание“.

Реми се наведе напред. Изтощение от състрадание?

— Това... за вас ли е?

— Да. За адвокатите, работещи по случая. Както можете да си представите, делата са трудни... в емоционален смисъл. — Той си свали очилата и избърса сухите си очи. После явно си помисли нещо друго и отново надяна очилата. Погледна твърдо Реми. — О, ако

случайно се питате, Ейприл може да се омъжи отново, без това да се отрази по някакъв начин на обезщетението. С други думи, не е нужно да чакате.

Усмихна се, сякаш двамата с Реми бяха колеги.

— Така че това е добре. За вас. Явно.

Усмихна се отново, бръкна в джоба си, извади кутийка ментови бонбони и му предложи...

Голям пикап — най-големият, който бе виждал — стоеше пред него. Беше висок колкото двуетажна постройка и гумите му бяха по-високи от човешки ръст. Отначало Реми си помисли, че е изгубил чувство за мащаб, че очите му играят някакви номера, но това наистина си беше гигантски пикап. Огледа се. Намираще се в нещо като арена — празна и тъмна, с изключение на центъра, където лъчите на прожекторите осветяваха земята и огромната машина. Вгледа се по-внимателно в пикала. Беше боядисан в червено и синьо, украсен с развяващи се на невидим вятър американски знамена и гневен на вид орел на капака; на вратите имаше дълъг списък познати имена на ченгета и пожарникари — италиански, ирландски и латиноамерикански, подобно на списък на футболен отбор от католическо училище.

— Какво мислиш? — Гутерак се появи зад пикапа, застана до Реми и зяпна машината. Носеше костюм без вратовръзка и косата му бе насила сресана на път. Изглеждаше нервен. Гласът му сякаш изчезваше в празната арена.

— Голям пикап — каза Реми.

— Да — съгласи се Пол. — Страхотен е. Хей, благодаря, че слезе.

— Няма нищо.

— Впечатляващо, нали? — обади се някаква жена зад тях. Реми се обърна и я видя да приближава от една отворена врата. Имаше вълниста кестенява коса с руси краища и носеше тясна дочена пола като някоя кънтри певица. Държеше мобилен телефон.

Приблужи и подаде на Гутерак някакви листа.

— Заповядай, Пол. Заверени договори, както обеща Майкъл. И графикът за следващата седмица. Дърпане с трактори всяка вечер в

седем, после демонстрации, а преди финала — минута мълчание. Тогава се появяваш ти.

Жената бе на тридесет и няколко, тънките ѝ крака изчезваха в натруфени каубойски ботуши. Усмихна се.

— Ще обявим: „Орел, Герой — едно“ и точно тогава се появяваш ти с пожарникаря... — тя погледна бележките си — Дейви Райън, и двамата в униформи. Излизате, махате на хората, гледате... нали се сещате... сериозно и тъй нататък. После изкачвате онези стъпала там и заставате на платформата в тъмното. Сваляте си шапките. Следва минута мълчание и после — бам! Прожекторите светват, пеем „Прекрасната Америка“, след което се появява Герой — едно. Хората гледат като треснати, пикапът прави няколко кръгчета и всички се разотиват по домовете. Лесно е, нали? Обзалагам се, че е много по-лесно, отколкото да преследваш престъпници.

Подаде му някаква брошура. Пол я прочете и я връчи на Реми.

НИЕ ПРЕВРЪЩАМЕ АРЕНАТА НА
ВETERАНИТЕ В ГИГАНТСКА КАЛНА ЯМА В
ЧЕСТ
НА НАШИТЕ ЗАГИНАЛИ ГЕРОИ!^[1]

Дърпане с трактори, чудовищни пикапи,
състезания по събаряне!
И за първи път — Орелът, Герой — едно.
С неговото изумително автомобилно изкуство
с изгубените герои на Америка.

— Кога говоря? — попита Пол, докато прелистваше програмата.

— Да говориш ли? — не разбра жената. — За какво?

— Ами... — Пол огледа арената. — Не зная. Може би не съм разбрал правилно. Мислех си, че ще трябва да говоря.

— Не, не. — Жената се усмихна. — Не е нужно да говориш.

— Без приказки?

Пол направи няколко крачки към пикапа и го погледна.

— Не разбираш ли? Аз това правя... говоря. Нали се сещаш... за онова, което видях.

— Не. Никакво говорене — каза тя и се наведе напред. — Честно казано, не мисля, че хората искат още приказки. Известно време им трябваша, но май вече са им дошли до гуша. Мисля, че се разбрахме. Достатъчно е просто... да изглеждаш подходящо.

Жената сви рамене, отвори дамската си чанта и подаде на Пол някакъв плик. Той го поддържа за момент, преди да го отвори.

Докато Гутерак се взираше в чека, Реми отиде до пикапа и прочете имената. Наистина бяха изписани с такова изкуство, че сенките изглеждаха като истински, а буквите имаха обезпокоителна дълбочина. Имената — всичко, което бе останало от добрите хора — се издигаха от боята като цицини.

Документът приличаше точно на Австралия; всъщност в известен смисъл беше Австралия — краищата му бяха изгорели в точно съответствие с бреговата линия, в онази характерна плътна заоблена форма на континента, огънат в средата, с дупка в горния край, отговарящ идеално на залива Карпентария. Някой услужливо бе прикачил и истинска карта на Австралия към папката; погледна от обгорената страница към картата и обратно, след което прочете жълтия етикет в найлоновото пликче. „Препратено към СИГУРНОСТ. Не е ли необичайно? Не прилича ли на Австралия? — СМ“.

Огледа се. Беше седнал зад бюрото си. По стените продължаваше да няма нищо, освен снимката, на която стоеше между Шефа и президента; нищо, което да показва, че наистина в този кабинет работи някой. Отвори горното чекмедже, намери химикалка и написа върху етикета „Да“. След кратко колебание постави инициалите си. Преди деня, в който се бе превърнал в Австралия, листът бе представлявал просто разходен отчет за обедна среща между Марч Селиъс и някакъв мъж на име Боби ал-Замил, посочен като „вицепре...“ (останалото бе изгоряло край Голямата пясъчна пустиня) на фирма на име „Фейнман — Близко изт...“ — нещо си (изгоряло в гъсто заселените райони около Мелбърн и Сидни).

Отново огледа помещението. Обърна табелката с името, просто за всеки случай. На нея пишете РЕМИ. Добре. Беше започнал да

усеща, че е в състояние да се справи без особени проблеми с празниците, и си помисли, че е най-добре да се отнесе към обгорения лист със същия обигран подход. Вдигна телефона, натисна нулата и няколко секунди по-късно се чу гласът на телефонистката.

— Даян.

— Тъъ. Здравсти. Даян. Обажда се Брайън Реми. — Отново се огледа. — Получих един изгорял лист, който прилича на Австралия. Трябва ли да правя нещо с...

— Само да видя дали ще успея да се свържа с телефона в колата му.

След няколко минути Реми чу звънене на телефон. Маркъм вдигна. Очевидно бе попаднал в задръстване.

— Маркъм.

— Реми се обажда.

— Здравсти, приятел. Тъкмо се връщаме. Е... получи ли онзи документ — Австралия, дето ти пратих? Не е ли шантаво?

— И още как — съгласи се Реми и вдигна отново листа.

— Исках да видиш оригинала, преди вероятностните екипи да започнат да се ядат заради него.

— Вероятностни екипи?

— Да. Вече приемаме залози.

— Залози?

— Нали се сещаш, изучаването на изгорелите форми. — Маркъм продължи, сякаш на Реми му трябваше съвсем малко подсказване, за да дойде всичко на мястото си. — Прилагане на хаотични модели и линейна вероятност към формите на изгорялата хартия.

— Не...

— Не четете ли статията в „Таймс“? Цялата процъфтяваща индустрия... възстановяването и интерпретацията на частично запазените документи... старият мисловен експеримент за движението на пияницата?... Неизбежните и произволни модели, произволни траектории и неопределени посоки? Прилагането на всичко това към изгарянето? Знаеш, разбира се.

— Не всъщност. Не...

— Цялата педагогика... Исус на панирана риба?

Реми се уплаши, че това ще продължи вечно.

— О. Исус на панирана риба. Разбира се. Виж, трябва ли да правя нещо във връзка с всичко това?

— Не, просто исках да го видиш, това е. Погрижили сме се за всичко останало. В момента сме по следите на ал-Замил... би трябвало да го работим довчера.

Нещо в гласа на Маркъм го обезпокои.

— Работим?

Маркъм се разсмя.

— Отпусни се най-сетне. Следваме протоколите, които написа. Приехме ги. Никакви гадости вече, обещавам.

— Чакай. Какви протоколи?

Маркъм отново се разсмя.

— Хайде стига си ме изпитвал. Кълна се — никакви изцепки.

Реми чу как някакъв мъж в колата на Маркъм казва нещо, може би „Тръгна“.

— Трябва да тръгвам — каза Маркъм. — Ще ти звънна, когато сме готови.

— Чакай! — извика Реми, но Маркъм вече бе прекъснал. Набра отново телефонистката, но малко по-късно тя се обади отново и му каза, че не може да се свърже.

Затвори и отново погледна бюрото си. Беше ли писал протоколи? Провери чекмеджетата, но в тях нямаше нищо, освен малко бели листа, нож за отваряне на писма и няколко химикалки. Долното голямо чекмедже продължаваше да е заключено. Реми го натисна, после затърси с очи нещо, с което да успее да го отвори. Опита с ножа за писма, но само огъна металното острие. Чакай малко... това бе неговият кабинет. Извади ключовете от джоба си и отдели един малък, който не помнеше. Той се завъртя в ключалката и чекмеджето се отвори.

Папките бяха подредени по азбучен ред, оцветени и означени с различни заглавия върху етикетите. Някои от тях (*АГЕНЦИЯ, БЮРО. ФЛОРИДА, ЛЕДЕНИЯ*) го заинтригуваха, но се притесняваше да не изгуби момента и затова продължи към папката със заглавие *ПРОТОКОЛИ*. Тъкмо се канеше да я отвори, когато видя заглавията на следващите две — *ПРЕДПИСАНИЯ* и още една в дъното на чекмеджето, която наистина възбуди интереса му — *ОБЕКТ А*.

Можеше да е какво ли не.

Извади папката. Бе тънка, само два отчета през четири месеца. И двата бяха само от по няколко къси изречения. Първият гласеше просто „Установен контакт с Обект А. Продължаване под дълбоко прикритие“. Отдолу имаше инициали БР. Реми прочете втория доклад, който бе малко по-дълъг:

Обект А остава затворен, вероятно подозрителен, може би потънал в мъка... прекалено рано е да се определи дали крие информация... Препоръка — продължаване на разработката, дълбоко прикритие и събиране на информация.

Документът отново бе подписан с инициалите му. Преглътна. Не бе задължително да става дума за Ейприл. Обект А можеше да е всичко.

Или всеки. Обърна листа. На гърба имаше написана на ръка бележка. Датата, доколкото можеше да прецени, бе само отпреди няколко дни.

Заведох Обект А при адвокат, за да предяви иск за обезщетение за покойния съпруг. Продължавам да печеля доверие — препор. по-дълбоко прикритие...

Главата му клюмна. Отвори горното чекмедже и извади химикалка. Написа *ПРЕКРАТЕНО* в горната част на втория доклад. После помисли отново, смачка двата доклада на топка и я метна в кофата за боклук. За всеки случай изхвърли и папката. Почувства се останал без дъх. Беше се убедил, че ако просто се остави по течението на този прескачащ, движещ се на пресекулки живот, всичко ще е наред. Щом веднъж си тръгнал по пътя, защо ти е да му намираш кусури? Сега обаче си помисли, че това може би действа единствено ако можеш да си имаш доверие в моментите между периодите на съзнателност. „Какво правя във времето, което не помня?“ Отпусна се в стола, затвори очи и почувства как моментът изтича.

Понякога намираше подобни бележки — адресирани до самия него, въпроси върху картички, които откриваше в куфарчето или джоба си — „Какво прави днес?“ или „Къде беше?“ Явно обаче никога не отговаряше, или ако го правеше, то бе по някакъв кодиран начин — с число, акроним или някаква друга загадка, — който му изглеждаше почти като подигравка. Сега гледаше една такава бележка, написана с обичайния му ъгловат почерк на гърба на визитка, която бе намерил в портфейла си зад кредитната карта. Там пишеше просто: „Не наранявай никого“. Вдигна очи.

Някакъв барман се взираше в него.

— Казахте ли нещо? — попита Реми.

— Просто питах дали да бъде както обикновено, Брайън?

— О. Да.

Не наранявай никого. Прибра визитката в портфейла си и се огледа. Бе късен следобед и се намираше в поредното хотелско фоайе в центъра на града. Често се намираше по такива места в следобедите — седящ в някое лоби, ресторант или бар. Опита се да се ориентира по-конкретно, но всички фоайета изглеждаха смътно еднакви и можеше да направи разлика единствено когато виждаше техните странни имена в извлечението на кредитната карта — Афера, Плет, Деветка или Верига, сякаш думите бяха подбирани наслуки от речника. И макар да бяха напълно различни, неизменно си ги представяше като едно лоби, което си сменя името и интериора на всеки няколко дни. Всички бармани по тези места като че ли го познаваха отблизо и на всяко място явно употребяваше *както обикновено* — щедри дози скоч, бърбън или джин, пристигащи магически на картонени подложки, преди още да е успял да си свали палтото. Обикновено унищожаваше две-три питиета, преди да се появи Ейприл, след което вечеряха. Хранеха се мълчаливо, без да изпитват необходимост да дърдорят. Оценяваше това. Понякога тя го питаше как е минал денят му и той отговаряше: добре; не си спомня; или че просто е прелетял край него. Когато я питаше за бизнеса с недвижими имоти, тя завърташе очи и започваше да дъвче толкова дълго, че той често забравяше въпроса. Установи, че си поръчва едно нещо всеки път, когато го види в менюто — патица в марината от червено вино и усаби, и си помисли, че

вероятно ястието е някаква последна мода, щом може да се открие в толкова много ресторанти. Всеки път се питаше какво ли е на вкус и затова поръчваше, напълно забравил за впечатленията си от миналия път.

„Как е патицата с усаби?“ — неизменно питаше Ейприл.

Той млясваше и започваше да дъвче на другата страна. „Мм“. Но сякаш забравяше вкуса след всяка хапка.

Помисли си за Ейприл, докато гледаше сегашната версия на лобито с неговите високи тавани, въртящи се вентилатори и стени от опушено огледало. Взе менюто. *Патица в марината от червено вино и усаби* никога не го подвеждаше. Двайсет и долара. Главната сервитьорка му се усмихна, докато минаваше край него.

— Здравсти, Брайн. С Ейприл ли ще се срещаш?

— Надявам се.

Барманът се появи отново.

— Май си готов за второ, Брай.

— Нали ме знаеш — каза Реми и остави празната чаша на бара.

Ейприл се появи две питиета по-късно, облечена в черен панталон и късо зелено яке, което покриваше само гръдния ѝ кош, подобно на куртката на бикоборец. Дрехата я караше да изглежда висока и екзотична и той почувства радост и объркване, каквито вероятно изпитваха типове на средна възраст с красиви по-млади приятелки.

— Изглеждаш страхотно — каза, стана и я целуна.

Тя се усмихна нервно.

— Благодаря, че дойде.

— О. — Реми посегна към четвъртото си уиски с лимон. — Че как иначе.

Хвана я за ръка и я поведе към ресторанта, отпи мъничко от питието си и понесе откритите погледи от масите; затъмнени лица се взираха в тях зад ярката светлина на свещите. Всички като че ли полагаха здрави усилия да си прекарат добре и да са непринудени и на Реми му мина през ума, че може би са някакви духове, призраци на хора, свикнали да излизат на вечеря, преди това да се превърне във форма на патриотизъм. Свещите подпалиха светлинните и снежинките зад очите на Реми, но той не извърна поглед, петната плъзнаха като

летни насекоми около проблясващо пламъче. Накрая затвори очи и остави Ейприл да го поведе през лабиринта от маси.

Когато отвори очи, видя защо му е благодарила. В сепарето в ъгъла ги чакаше Никол, печената застаряваща шефка на Ейприл. Беше облечена в елегантен розов костюм, с който приличаше на модел от бележника на моден дизайнер. Когато примигна — за първи път, — дългите ѝ мигли изщракаха като кастанети.

— Трой зает ли е? — попита Ейприл.

— Тъъ... не — каза Никол и огледа Реми, сякаш преценяваше стока. — Не го поканих. Мислех, че ще сме само двете.

— О, така ли? — каза Ейприл. — Явно не съм разбрала.

Реми вече бе свалил сакото си и го бе преметнал през облегалката на стола.

— О — каза. — Ако...

Ейприл го сграбчи за ръката.

— Не. — Никол въздъхна. — Всичко е наред. Остани... стига да нямаш нищо против пазарски приказки.

— Нямам нищо против — каза той.

Седна и всички отпиха от водата си. Реми за момент се стресна от вкуса на недестилирана течност.

— Предполагам, че си видяла това? — обърна се Никол към Ейприл и плъзна брошура от друга фирма за недвижими имоти, на която се виждаше снимка на балкона на многоетажен жилищен блок. Реми прочете думите *портиер* и *смяна на стъклата*, преди Ейприл да вземе листа и да започне да го чете. — Между шест и осем стаи. Цели и половинки. Би било идеално за Морган. Но задниците от „Клайнермън Дейвис“ използвали дългия уикенд да скрият брошурата; бяха с четиридесет и осем часа преднина, преди някой да разбере за откриването на сградата. А в понеделник не вдигаха телефоните до четири следобед. Не можем да я подминем просто така, Ейприл. Точно такива неща трябва да надушват служителите ни.

— Съжалявам — каза тя.

— Не можем просто да седим и да чакаме акулите да пуснат листовките си, защото проклетите им клиенти ще разопаковат нещата си, преди дори да сме чули за това. Трябва да се ослушваме за появата на подобни неща, независимо дали това означава да подкупваме секретарки, или да духаме на някой от борда на предприемачите.

Каквото и да трябва да правим, трябва да го направим сега — Разбираш ли? Вече няма чест — продължи Никол. — Вече има война, мила. Трябва да защитаваме ценностите си. Защото ще ни бият до смърт и за едно петаче на улицата. И единственият начин да се справяме с подобен вид агресия е да ги пребием до смърт за един цент.

Последваха още приказки в същия дух и Реми се отнесе. Никол каканижеше. Ейприл държеше менюто пред гърдите си като щит, но не извърщаше поглед от шефката си, чието меню си оставаше неотворено на масата, докато критикуваше работата ѝ и в същото време се преструваше на много загрижена („Всички партньори сме съгласни — не е характерно за теб да оставяш нещата по този начин“.) Поднесоха питиетата и Никол стигна до вдъхновяващата част от речта, като започна да приказва за големите възможности и новите брошури, които трябва да събира Ейприл. Последваха още питиета и гласът на Никол се извиси над шума в ресторанта — по-силен и по-бърз, изпълнен с безумие, което като че ли изнерви Ейприл още повече — конкурентните брокери бяха змии, клиентите — идиоти, предприемачите — крадци, „и, Ейприл, скъпа, трябва да знаем, че си в състояние да се справиш с всички тях“, Ейприл кимаше и посягаше към празната си чаша за вода, докато Никол я предупреждаваше за партньори, които щели да я мамят с комисионите, за някакъв брокер във фирмата, който вършеел из предградията, и за един наглед услужлив агент от жилищната част на града, който не би се поколебал да пусне пред потенциалните ѝ клиенти слуха, че е болна от СПИН.

Ейприл се изкашля в шепа и се огледа, сякаш търсеше път за бягство.

— Чуй, скъпа — каза Никол. — В крайна сметка трябва да се върнем отново към онзи период в зората на новата епоха, към периода на безпрецедентен растеж в търговията с недвижима собственост, който не можем да си позволим да пропуснем. Няма да позволя на нито един от брокерите ми да го пропусне. Няма да позволя на групата ми да го пропусне. И няма да позволя на фирмата да го пропусне.

Ейприл каза, че разбира, благодари ѝ и на два пъти смени темата. Реми осъзна, че дори когато говори за други неща (разказа една дълга история за сина си Майлоу, който влязъл в някакво престижно училище), Никол говори по начина, по който и за недвижимите имоти: сякаш някъде имаше процъфтяващ пазар, на който развитието на

Майлоу можеше да се следи и да се извличат ползи от него, а влизането му в подходящото училище бе просто поредната функция на изчакване на пазарните сили, на по-добри позиции и по-изгодни лихвени проценти. В един момент Ейприл се опита да каже нещо, но направи грешката да сравни пазара с балон и Никол чак стана от стола си и заспори, че това било „триумф на усилената работа на цели поколения“.

Поръчаха вино и предястия, Никол говореше за недвижимите имоти, за тайната си надежда за партньорство с предприемач, желаещ да „спретне и пробута петнайсет кутийки в Хейтс“. Поръчаха основни ястия (маринована патица с усаби за Реми), бутилка вино дойде и си замина, последвана от още една. Това сякаш укроти малко Никол, тъй като тя премина на по-лека тема — приказките от бранша, истории за хора, направили последния голям удар, които рискували при поредния Уилямсбърг, успели да се установят на неоткрита дотогава улица, сложили ръка на последната неремонтирана сграда в Батъри или единствения тих парцел в района на кланиците. Може би бе от пиенето, а може би от историите, излизаци от стиснатата малка уста на Никол, но на Реми му се струваше, че тя описва свят, в който всеки се движи, и неизбежно си представи разбутан мравуняк с тичащи нагоре-надолу мравки. Всички се бяха втурнали да купуват апартаменти, имоти и къщи, независимо дали го знаеха, или не. Всеки бе агент със своя собствена съдба, който се местеше от едно място на друго; представи си историческа миграция, в която оклахомските селяндури затварят пращните семейни ферми, изтеглят пенсионните си осигуровки, качват се в мерцедесите си и карат към града и към петстайните апартаменти с изглед към реката. Отпи дълга глътка вино, погледна Ейприл и се усмихна — нима това не звучеше... някак... приятно? Храната идваше и заминаваше, а Никол продължаваше да говори и гласът ѝ се издигаше в нещо като поетично припяване, докато рецитираше научените наизуст чудесни нови брошури или импровизираше на място. Реми си помисли, че сигурно познава като дланта си всеки апартамент в града, или пък ѝ бе достатъчно само да си ги представи, за да станат истински — три спални с обиколна тераса в западната част на Деветнайсета, северно изложение с портиер в източната част на Двайсета или жилищния блок с малкото училище „Монтесори“ от другата страна на улицата. И Реми започна да разбира,

че вече всеки разговор всъщност е разговор за недвижимите имоти, и че разговорът за недвижими имоти е всъщност разговор за прогреса, за апогея на цивилизацията и разпространението на демокрацията. Този квартал се е присъединил, присъединява се или е на път да се присъедини. Нито един нямаше да западне според преценките на Никол. В полицейската работа имаше единствено упадък; при недвижимите имоти — само възход. Усети как се унася щастливо, докато Никол описваше свят, в който богатите безкористно се опитват да спасят града, а може би цялата страна и целия свят, квартал по квартал, като прочистват пресечките и удвояват цените на собствеността. Градът му бе изглеждал винаги на ръба на разрухата, с потънали в беззаконие грохнали квартали, които всеки момент могат да се овладеят от престъпници, но сега започваше да се преобразява благодарение на безбройните малки промени в режима — приятни двойки професионалисти почистват пресечките, къщи с капаци на прозорците, саксии по верандите и паркирани лимузини в дворовете.

Слушаше Никол, сякаш слушаше музика, унасяше се и се сепваше, без винаги да успява да улови поезията, но очарован от мелодията. Още една бутилка вино се появи и бе пресушена и той затвори очи, остави образите да се носят пред него — тристаен апартамент отпреди войната, таванско ателие с кухненски бокс, гарсонieri на Хъдсън и прясно ремонтирани апартаменти с триметрови тавани и възстановени колони, шестстайни жилища с библиотека, изглед към града и дворче за домашни любимци... гласът на Никол се спускаше около него като мъгла, докато не започна да му се струва, че описва някакъв различен град, безкраен град, в който всеки блок е слънчева система в галактиките на кварталите и вселените на районите — голям взрив от петстайни апартаменти, градски къщи и частични изгледи към паркове, елегантни, разкошни, величествени. И когато пребледнялата и трясеща се Ейприл стана да отговори на обаждане. Реми откри, че е пиан и не може да откъсне поглед от Никол, която продължаваше да говори („люкс ателиета“ в Хелс Кичън, „килери“ в Брайънт Парк); а когато така се напи, че не можеше да разбира думите, все още бе в състояние да възприеме описвания от Никол свят — свят на блестящо богатство и с безкрайна красота, който не се нуждае от ченгета и пожарникари, а само от

розови агенти от фирми за недвижими имоти, реещи се над града в теченията на възможностите.

Тънки устни върху неговите, зъби, хапещи долната му устна; може би именно зъбите го накараха да отвори очи и да види целуващата го Никол, дясната ѝ ръка шареше между краката му, сякаш търсеше ключове за кола. Седяха в неговата запалена кола пред блока ѝ.

— Не, не. Чакай.

Кожата на седалката се нагъна, докато се наместваше зад волана.

— Не е хубаво — каза той с надбелял от алкохола език. — Не бива да го правя.

— Хей, *ти* ме целуна пръв — каза Никол.

— О. — Реми разтърка чело. — Е, съжалявам. Не биваше да го правя. Нещо не бях на себе си.

— Добре — каза Никол. — Както и да е, пакетът и без това не се вдигаше.

Реми погледна надолу и видя, че е права. Никол обърна сенника и се огледа в огледалото.

— Мисля, че така е по-добре — каза тя. — Утре ме чака същинска лудница.

Избърса ъгълчето на устата си с розов нокът.

— И определено бих оценила шестте минути допълнителен сън. — Млясна с устни и вдигна сенника. Погледна Реми, сякаш го виждаше за първи път. — Кажу ми на Ейприл, че се надявам, че е по-добре. И че ще я видя в понеделник.

Слезе от колата, оправи тясната си пола и нагласи ципа. Взе си жакета и се отдалечи, без да поглежда назад.

„Не, не, *не*“, мислеше Реми, докато караше лудо по тъмното авеню — задминаваше такситата — обратно към блока на Ейприл. Опита се да сглоби картината на случилото се. Поне бе успял да спре навреме. Може би винаги успяваше да спре, преди нещата да стигнат прекалено далеч. Да, контролираше се; нали това правеха мъжете. Все неща, за които да съжаляват. Това е. Намери място за паркиране на улицата недалеч от блока на Ейприл и пробяга останалото разстояние

по платното: остави тротоара за двете двойки, които вървяха рамо до рамо, хванати за ръце.

Погледна прозореца на апартамента ѝ. Лампата бе загасена. Запита се дали да ѝ звънне и се изненада, когато откри, че външната врата е оставена отворена, запъната с менюто от ресторанта, в който бяха вечеряли. Взе го и се промъкна вътре; ключалката щракна след него. Изкачи стълбите и тихо тръгна по коридора. Вратата ѝ бе отключена. Той отиде в спалнята. Застана над леглото ѝ. Беше заспала, свита в едната половина, с разпиляна по възглавницата коса и леко отворена уста, сякаш някаква мъничка мисъл, някаква тъжна частица от сън бе отворила устните ѝ и изпъзляла навън. Започна да се съблича и отново се обърна да я погледа как спи. Окачи си якето на закачалката и започна да разкопчава панталона си.

— Благодаря, че закара Никол — каза Ейприл, без да отваря очи.

— Няма нищо — каза Реми.

— Съжалявам, че трябваше да изтърпиш всичко това.

— Всичко е наред.

— И съжалявам, че трябваше да се оправяш с Никол.

Реми се обърна. Главата ѝ бе потънала дълбоко във възглавницата. Отвори уста да каже, че всичко е наред, че му е доставило удоволствие, но реши, че може би ще успее да намери по-подходящи думи.

— Казах ли ти кой се обади по телефона? — попита тя.

— По телефона ли?

— В ресторанта.

Реми се опита да си спомни кога бе звънял телефонът ѝ.

— Не. Не ми каза.

— Гъс.

— О.

— Минава през града и иска да ме види.

— Сериозно? Хм — каза Реми, докато приключваше със събличането. Изпита облекчение, когато дишането на Ейприл отново стана дълбоко и равномерно; така не се налагаше да говорят още за Никол, макар да нямаше нищо против да се поинтересува кой точно е Гъс.

На обувката му имаше някакво петно. Реми стоеше на прага на апартамента си и го гледаше. Обувките му бяха до вратата, където ги оставяше винаги, когато се прибереше.

Вдигна обувката. Петното бе червеникавокафяво, някак лъскаво. Докосна го и то полепна по пръстите му. По подметката и тока имаше още петна. Обърна другата обувка и откри и на нея засъхналото червено вещество. Остави обувките на пода и отстъпи назад, затърка челюстта си. Добре. Погледна навън. Беше все още тъмно. Сигурно бе три или четири сутринта. „Добре“.

Имаше какви ли не обяснения; не бе нужно да полудява, като се мъчи да си представи какво е станало, да намери някакъв смисъл. Отиде да вземе кърпа от кухнята. Не, помисли си, нямаше добри обяснения. Погледна якето си, окачено на стола. Свали го и извади портфейла си. От него извади визитката, на която бе написал „Не наранявай никого“. Отдолу пак с неговия почерк пишеше „Порасни“.

Стоеше в антрето с визитка в едната ръка и кърпа в другата и си мислеше, че това не може да продължава така, но моментът и мисълта се изплъзнаха, преди да успее да избърше кръвта от обувките си.

Колата бе позната — сребрист линкълн, очукан и издраскан, типично долнопробно такси („Даже прекалено долнопробно“, помисли си Реми, когато го видя отново), карано от един от мъжете, които го бяха следили с Гутерак — мъжът, който му се беше натресъл в тоалетната в ресторанта, тлъст бял тип с огледални слънчеви очила, дебел врат, рунтави мустаци, по-дълги от едната страна, отколкото от другата, сякаш са били подстригвани от слепец. Вгледа се отново в колата и разбра защо му изглежда не съвсем обичайно — беше гадна стара браква, но с чисто нови гуми. Задната врата бе отворена.

— Влизай — каза мъжът.

Реми се огледа. Намираше се пред стара шестетажна постройка — не бе нито блокът на Ейприл, нито неговият. Фасадата бе покрита със скеле с бодлива тел и изрисуван с графити шперплат. До входа се стигаше по тунел под скелето. Реми бе единственият човек на тротоара. Наведе се и надникна в колата. Шофьорът определено гледаше *него*, макар черните очила да скриваха очите му. Бе с фланела и стари джинси — не съвсем типично за шофьор на долнопробно

такси, отново си помисли Реми, а по-скоро както някои биха предположили, че би трябвало да изглежда. На главата му отново бе тъпата шапка с надписа BUFF. И независимо как се казваше, това име като че ли му прилягаше^[2].

— Влизай — отново изръмжа типът.

— Какво?

— Вмъквай си задника в проклетата кола, Реми — каза Бъф. — Какво става с теб, по дяволите?

„Хубав въпрос“, помисли си Реми. Огледа се и накрая се качи. Едва успя да се настани на износената задна седалка и колата се понесе като подплашен кон. Задната врата се затръшна и Реми изгуби опора и полетя настрани. Изправи се.

— Е — каза Бъф. — И така... искаш ли да ми кажеш какви ги вършиш, мамка му?

Караше през натовареното движение като някой особено противен таксиметров шофьор.

— Какви... ги върша?

— Правиш странични далавери с агенцията, нали?

— Каква агенция?

— Не ми се прави на идиот, Реми.

— Не се правя.

Мъжът спря на един светофар. Взе един жълт плик, бръкна в него и извади снимка. Метна я на задната седалка. Реми я вдигна; видя себе си в една паркирана кола със слаб мъж с аристократична осанка. Позна го веднага. Скоби. Карамелено макиато. Каки.

— Дейв — каза Реми.

— Да. Името му ми е известно, задник такъв — каза Бъф. — Онова, което искам да зная, е защо се срещаш с него.

Реми нямаше никаква представа.

— Защо ти не ми кажеш?

Бъф го погледна в огледалото и заради слънчевите му очила Реми видя отражението му в собствените му очи.

— Ах, ти, безочлив шибаняк!

Зави рязко, без да намалява, и Реми бе запратен настрани; колата се понесе с вой на гуми по една странична улица. Заобиколиха един паркиран пикап и изведнъж спряха; кокалчетата на Реми бяха побелели върху дръжката на вратата.

Шофьорът свали слънчевите очила и рязко, обърна огледалото, та Реми да види; едното му око бе леко кривогледо — от същата страна, от която бе несъразмерен и мустакът му.

— Стига. Какво, на някой шибан малоумник ли ти приличам?

— Ами... — каза Реми и извърна поглед от отражението.

— Имахме уговорка, Реми. Бюрото ти дава информация... а ти ни снасяш какви ги върши онзи дребен педал. Аз те поддържам, Реми. Какво мислиш ще каже шефът ми, когато види, че си се срещал с това лайно от агенцията? Как ще изглеждам тогава?

— Ами... не зная.

— Какво си мислиш, че ще постигнеш с това?

— Не зная... може би да успея да намеря онова момиче, Марч...

— Стига — каза Бъф. — И двамата знаем какво правиш.

— Какво правя?

— Опитваш се да се закрепещ, какво. Играеш между бюрото и агенцията. Решил си, че Дейв никога няма да разбере, че работиш с мен, и че аз никога няма да се сетя, че работиш с него. Това, скъпи приятелю, е адски опасна игра. Трябва ли да ти показвам и другата снимка, която имам?

— Ами... не зная.

— Хайде стига. Не можеш ли да познаеш какво има на нея?

— Не.

Мъжът му подхвърли жълтия плик.

Реми го погледна в огледалото, преди да отвори плика. На снимката се виждаше свит на тротоара мъж, на вид от Близкия изток, с гъста брада и къса коса, жълто-кафяви панталони и бяла риза. Главата му бе обърната настрани, краката му бяха свити, сякаш току-що бе паднал от колело. Струйка кръв се стичаше от врата и главата му.

— Помниш ли го?

— Не — каза Реми. Помнеше обаче кръвта по обувките си.

Преглътна.

— О, значи никога не си виждал този човек, така ли?

— Не — повтори Реми. — Никога.

— И предполагам, че името Боби ал-Замил не ти говори нищо?

Реми сложи ръка на устата си. Разходният отчет, мъжът, който бе обядвал с Марч, преди да загине, мъжът, когото Маркъм щеше да *обработи*. Погледна отново снимката.

— Това той ли е?

— Майната ти, Реми. — Бъф отново натисна газта и Реми бе притиснат назад в седалката. — Казах ти, че *ние* работехме ал-Замил. И какво? Срещаш се с важна клечка от агенцията, а след това ни в клин, ни в ръкав ал-Замил изпада в депресия и решава да излезе на разходка през прозореца на апартамента си. — Погледна Реми в огледалото. — Кажй на дребния си приятел от агенцията, че ако си мисли, че ще ни изхвърли от случая, не е с всичкия си.

— Кълна се, не зная нищо за това — каза Реми. — Видях името му на един обгорен лист хартия, който приличаше на Австралия. Това е.

Бъф избухна в смях.

— Австралия. Ама и ти си едно лайно, Реми. Знаеш ли го? — Натисна отново газта и колата полетя напред.

Реми впери поглед в снимката.

— Кълна се...

— Виж какво — каза Бъф. — Ще ти дам още един шанс. Даваше ни сериозни материали и може да имаме нужда от теб. — Сви рамене. — Пък и без това още не се бяхме заели с ал-Замил... Направи ме обаче за пълно посмешище. Трябва да ми дадеш нещо, което да извадя пред шефа.

— Не зная какво мога да ти дам.

— Дай ми източника си.

— Източникът за...

— Беше една крачка пред нас в тази клетка, Реми, и аз искам да зная как. Дай ми проклетото име на източника си.

— Какво име?

— Ах, ти, самодоволен кучи сине — каза мъжът и си сложи очилата. — Добре, твърдоглавецо. Добре.

Гумите на колата отново изсвириха на поредния завой, след което изскърцаха спирачки и автомобилът закова на същия тротоар, от който бе тръгнал.

— Изчезвай — каза Бъф.

Реми отвори вратата.

Мъжът се обърна за първи път към него. Широкото му лице бе неразгадаемо. Извъртя шапката с козирката напред и Реми отново видя

думата BUFF. Мъжът вдигна показалеца на дясната си ръка и го изви под ъгъл трийсет градуса.

— Давай, играй малките си игрички. Но ако бях на твоето място, спокоен и хладнокръвен скапаняк такъв, щях да имам едно наум...

— Халюцинации — казваше психиатърът на Реми, доктор Рьо. — Описваното от теб е типичен посттравматичен стрес. Видения. Предизвикани от стреса самоизмами. Дисоциативни епизоди. Може би дори синдром на Брикет. Виж... — Той се разсмя. — Абсолютно съм сигурен, че не работиш за някаква свръхсекретна служба, разследваща дали сестрата на приятелката ти не е инсценирала смъртта си.

— Нима?

— Да, Брай. Тайни агенти те издебват в клозета? Крещат ти в таксите, черпят те с кафе? Загадъчен арабин с вълнено палто?

— И всичко това... са халюцинации?

— Разбира се. Защо не. Това е много често срещано, Брайън. Непрекъснато виждам такива случаи.

— Нима?

— Е... не, не ги виждам лично. Но в литературата всичко е описано. Нормално е оцелелите да имат случаи на самоизмама, мания за преследване, пристъпи на параноя. Делириум. По дяволите, след всичко онова, през което сте минали в онзи ден... Изненадан съм, че на работа не те карат летящи маймуни.

— Значи... хартията? Кръвта по обувките ми?

— Имаш по-добра идея ли?

— Не зная. Просто... не ми се струва да е така. Сигурен ли сте?

— Дали съм сигурен? — Докторът се завъртя в стола си към окачената на стената диплома. — Да не мислиш, че това се издава за добро мастурбиране? Е... — Разсмя се отново, след което физиономията му стана сериозна. — Виж какво. Не искам да съм снизходителен, но някои от истинските неща, които описваш — не измишльотините, а това, че синът ти расте откъснат от теб, неспособността ти да поддържаш моногамна връзка, безпокойството ти относно етиката в професията ти, злоупотребата с алкохол... всичко това е абсолютно стандартна програма за мъж на твоята възраст.

— Да не би да казвате, че съм в някаква криза на средната възраст? — попита Реми.

— Нямам намерение да го омаловажавам. Но ти си на определена възраст. Преживял си жестока травма. Изгубил си приятели. Колеги. И после, когато би трябвало да се съвземеш от всичко това, внезапно се налага да кажеш сбогом на успешната си кариера заради проблеми с гърба...

— Не, не с гърба — слабо протестира Реми. — С очите.

— Не. Не мисля — Психиатърът завъртя стола си, отвори едно чекмедже, порови из папките и извади един кратък доклад. — Ето, виж сам.

Подаде му листа, на който ясно пишеше: „Инвалидност поради хронична болка в гърба“.

— Не, това е скалъпената история — каза Реми. — Заради онова, с което се занимавам.

Доктор Рьо обаче придърпа кочана с рецептите и надраска нещо. Откъсна хартийката и му я подаде.

— На.

Реми четеше доклада.

— Какво е това?

— Това ще ти помогне — каза докторът.

Реми му подаде доклада и попита:

— А защо тук няма нищо за празниците?

— Празници? — Доктор Рьо му подаде рецептата. — Какви празници?

— *Празниците* — каза Реми, докато посягаше към рецептата, и...

Мъглата бе увиснала във въздуха — мънички капчици, сякаш окачени на нишки за небето и изкривяващи разстоянията, така че Голямата къща изглеждаше сякаш на километри в ширналите се мокри хълмове и неокосени треви. Намираще се между два стари дъба и въпреки трите си етажа достигаше само половината от височината им; с капаци на прозорците и голяма предна веранда — чудесна провинциална къща от колониалния период с оградена конюшня и плевня отзад. Реми се взираше в нея през мъглата, която сплескваше

всичко и правеше света да изглежда муден и бавен. На двеста метра зад къщата се виждаха коли — пълзяха по тясно шосе и намаляваха скорост на завоите като минаващи край ковчег опечалени. Беше утро и той стоеше сам в полето на двеста метра от къщата. Погледна надолу. В ръцете му имаше бинокъл. Вдигна го и го насочи към най-горния етаж на къщата. Някаква красива жена под четиридесетте ядеше йогурт. На главата си Реми имаше малка слушалка и микрофон, но не чуваше нищо. Гледаше как жената върви из горния етаж и се мести от прозорец на прозорец. Бе облечена спортно, може би в екип за колоездене и блуза с яка.

Видя я в ъгъла на къщата да се обръща от една страна на друга, сякаш се гледаше в огледало, все още с чашата йогурт в ръка.

Реми пусна бинокъла и се погледна. Носеше маскировъчни панталони и черно яке. Свали черната плетена шапка от главата си и впери поглед в нея. Имаше ли черна плетена шапка? На тревата лежеше зелена раница с камуфлажни шарки. Отвори я и затършува в нея. Намери бележник и химикалка, ръкавици, полуавтоматичен пистолет и кутия сладки с жълта глазура. Отвори кутията и хапна една. Беше добра — мек жълт кейк с пълнеж. Отвори бележника. Имаше две съобщения, написани с неговия почерк: „0645 — запалване на лампата. Обект Хироути се събужда. Сама. 0724 — Обектът излиза от душа, облича спортни дрехи“. Хвърли поглед към раницата и видя на дъното... пълно шишенце с лекарство. Остави сладкиша, огледа полето, отвори шишенцето и глътна две хапчета. Затвори очи и се сви на земята, надяваше се, че психиатърът е знаел какво говори и че халюцинацията ще се разпръсне. Но със затворени очи виждаше само сламките и петната, а когато ги отвори, все още се намираше на полето. Легна по гръб, почти отчаян.

— Фреска Две. Тук Фанта Едно. Чуваш ли ме?

Зарови се във високата трева, надяваше се лекарството всеки момент да подейства и всичко това да изчезне.

— Сега ще се обадя. — Гласът бе на Маркъм. — Пожелай ми късмет.

Вдигна глава и огледа полето. Всичко си бе все още на мястото — къщата, дъбовете, плевнята и конюшната, шосето, коритото на потока вдясно с храсти по края и хребетът с дърветата, чиито клони се полюшваха на слабия вятър като пръсти върху клавишите на пиано.

След няколко секунди чу телефонен звън в слушалката. Вдигна бинокъла и видя жената да претичва през стаята. Вдигна телефона на второто позвъняване.

— Алоу — изчурулика гласът ѝ в ухото му.

— Търся Лайза Хироути — каза Маркъм.

— Същата.

Гледаше я през бинокъла. Движението на устните леко изпреварваше думите.

— Здравейте, обажда се Майк Брейди от цветарски магазин „Брейди“ в града — каза Маркъм. — Трябва да ви доставим един букет от... — разнесе се шумолене на хартия — Бишир Мадаин.

— О — каза тя и Реми видя как постави ръка на сърцето си, сякаш току-що са ѝ направили комплимент. После наклони глава на една страна. — Бишир? Наистина ли? О.

— Да, съжалявам, че развалям изненадата — каза Маркъм. — За съжаление, компютърът не работеше, когато се е обаждал, и хлапето ми записало данните на лист и после разляло сироп върху тях... така че не разполагаме с номера на кредитната карта на господин Мадаин, нито можем да се свържем с него. Не можем да доставим без...

— О, аз ще платя — бързо предложи тя, сякаш бе свикнала да плаща вместо Бишир.

Реакцията ѝ явно свари Маркъм неподготвен. Той се закашля и прочисти гърлото си.

— О, не, това е против политиката ни. Просто ако ни дадете телефона на господин Бишир, веднага ще оправим нещата.

— Нямам го — каза тя. — Не съм се чувала с Бишир от месеци. Нямам никаква представа къде е. Затова така приятно се изненадвам, че ми е пратил цветя.

— О. Значи нямате представа къде е?

— Никаква. Имахме труден период — каза тя. — Той не бе особено... отдаден на връзката ни.

— Съжалявам — каза Маркъм в слушалката. — И нямате никаква представа...

— Никаква. Съжалявам.

— Лошо.

— Искам да кажа... предполагам, че още е в Сан Франциско. Нали оттам ви се е обадил?

— Сан Франциско — оживи се Маркъм. — Да.

— Каза, че ще се установи там.

— Добре, е...

— Ще си получа ли цветята?

Реми чу как връзката прекъсна.

— Фреска Две, тук Фанта Едно. Как беше? Доста добре, а?

Реми не му обърна внимание.

— Хайде, Брайън. Добре се справих, нали? Стига. Зная, че си на линия. В момента те наблюдавам.

Реми отново се притисна в тревата.

— Хей, отвори ли вече сладкишите? Умирам от глад, човече. Вече си изядох всичките царевични пръчици. Прав беше. Не трябваше да си взимам царевични пръчици. Ще ми дадеш ли един сладкиш?

— Свършиха — най-сетне отвърна Реми.

— Не, не са — каза Маркъм. — Няма начин да си изял цяла кутия сладкиши преди осем сутринта. Физически невъзможно е. Стига, човече.

— Остави ме на мира — каза Реми. — Това дори не е истина.

Свали слушалките и ги хвърли на земята.

Тишината в полето се нарушаваше единствено от шепота на гъстата трева. Погледна отново към шишенцето, но отхапа още едно парче от сладкиша. Не можеше да повярва, толкова вкусно бе. Взе кутията, за да прочете съставките. Не споменаваха нещата, чийто вкус усещаше — кейк, сметана и глазура... сякаш те не съществуваха, сякаш онова, което според него бе глазиран жълт сладкиш, представляваше всъщност списък от захари, киселини, стабилизатори, сулфати и оцветители.

— Видях те, миризлива гадино! — Гласът на Маркъм се бе превърнал в тънък писък от лежащата на мократа земя слушалка. — Зная какво...

Лежеше гол в широкото легло върху завивките. Огледа хотелската стая. Беше голяма, прозорецът гледаше към някакъв парк. Не бе сигурен къде точно се намира — не му приличаше на нито едно от местата, където бе ходил. Пред прозореца се издигаха върби като стражи, надвиснали над лъкатушеща река. Дрехите му лежаха на

купчина на един стол, а на нощното шкафче имаше преполовена бутилка вино и празна чаша с тъмночервена следа около столчето. Седна и я напълни.

Някой пусна водата в тоалетната. Той погледна към вратата на банята. Беше затворена. Отвътре се чуваше звукът на течаща вода.

Прикри слабините си със завивките. След няколко минути тя излезе от банята. Никол, шефката на Ейприл.

— О, господи — каза Реми.

— Така е по-добре — каза тя. Носеше къса копринена роба, завързана на кръста. Държеше чаша вино с цвета на ноктите ѝ. — Ама и теб си те бива. Не съм свикнала на толкова продължителен секс. С Трой е по-скоро като да ти направят противогрипна ваксина.

Отпи голяма глътка.

— О, господи — каза Реми. — Не съм... нали?

— О, мисля, че го направи — Тя се усмихна и наклони глава. — О, не. Да не би да размисли нещо, миличък? От това се страхувах.

— Не. Не мога да... — каза Реми.

— Е, сигурно не можеш, поне в близките един-два часа.

— Виж, съжалявам, но това е грешка... не биваше да съм тук.

Никол го изгледа дълго, след което пак отпи от виното.

— Виж, ако това ще те успокои, никой не иска да го прави веднага *след* като го е направил. — Сви рамене. — Освен може би тийнейджърите. — Намигна. — И жените на определена възраст. — Остави чашата на нощното шкафче. — Ето какво ще ти кажа... сега ще тръгвам... Не си падам особено по... момента на съжалението.

Върна се в банята и започна да се облича. Реми я зърна на няколко пъти в огледалото, докато се мъчеше да влезе в необичайно стегнатото бельо и черните панталони. Излезе, като закопчаваше розовото си сако.

Реми се опитваше да намери подходящи думи.

— Виж, в последно време не съм на себе си. Не биваше да... Аз не... не се контролирам напълно.

— Да — каза тя и допи виното си. — Това не е ли... част от същината?

— Не — каза той. — Не искам да наранявам Ейприл. Така че... ако се опитам да... спя отново с теб... наистина ще ти бъда благодарен, ако просто ме игнорираш.

Тя трепна.

— Разбира се. Ще го направя.

Усмихна се тъжно, напъха краката си в обувки с високи токчета и го погледна със зачервено лице.

— Довеждаш ме със самолет дотук, опипваш ме, все едно си някаква проклета охрана на летище, а веднага щом пищовът стреля, се влюбваш отново в приятелката си. Виж какво ще ти кажа — ще бъде огромно облекчение, когато всичко между краката ми най-сетне изсъхне. Тогава може би ще мога да игнорирам задници като теб.

Реми се хвана за главата.

Никол се овладя.

— Вече можеш пак да си бъдеш добрият приятел. Сама ще намеря изхода.

Излезе и затвори възпитано. Минута по-късно Реми стана. Претърси панталоните си за предписаните от психиатъра хапчета, като се питаше след колко ли време започват да действат. Отвори шишенцето и глътна още две таблетки. Постави знака „Моля, не безпокойте“ на дръжката, заключи и опря глава на вратата.

Мина бавно през ръкава. Беше попаднал зад една двойка с еднакви широки къси панталони и раници и жена с огромно бебе на хълбока. Всички излязоха от чистия терминал, който бе почти празен — само двайсетина пътници чакаха при вратата, скрити зад вестници или приведени над клетъчни телефони и чаши кафе, докато двама войници вървяха като овчари между тях с насочени към земята карабини. Реми срещна погледа на единия и той го огледа от глава до пети, изгледа го изпитателно в очите и най-накрая продължи нататък.

Стоеше под табелата, показваща разклоненията за наземен транспорт, багажно отделение и обработка на билети. Тръгна напосоки, слезе по стълбите, излезе навън и с облекчение видя Гутерак, който седете облегат на колата си и разговаряше с някакво пътно ченге. Слънцето залязваше, небето зад приятеля му изглеждаше позорно оцапано.

— Добре ли си прекара? — попита Пол, когато ченгето се отдалечи.

— Не зная.

— Връщаш се от ваканция и не знаеш дали си изкарал добре? Какво ти става? Нямах ли багаж?

Реми погледна назад към летището.

— Май не.

— Май не си наблегнал особено на слънчевите бани — каза Пол. — Сигурно си се мазал с крем. Това ми е най-трудното — да се мажа с крем против изгаряне. Или да си слагам шибания колан. Всичко онова, което изглеждаше като проява на здрав разум... сега... искам да кажа... бе я стига! Да се цапотя с шибан фактор 80? Да спирам, когато проклетият светофар светне червено? Да си слагам кухненски ръкавици, за да извадя тавата от фурната? А стига бе — кухненски ръкавици!

Показа мехурите по палците си.

Качиха се в колата. Пол се промъкна през чакащите таксита, маршрутките и товарни коли и скоро летището остана зад тях.

— Как я караш? — попита Пол.

— Не особено добре — отвърна Реми.

— Гърбът ли те тормози?

— Гърбът ли? Не. Гърбът ми е...

— Казах ли ти, че агентът продаде историята ми? — попита Пол.

— Не — каза Реми. — Страхотно.

— Сигурно. Няма да натрупам камара пари, но все пак е добра сделка — каза Гутерак. — Може наистина да се изплати, ако влезе в производство.

— Значи... ще има филм? — попита Реми.

— Ами, не... не точно — каза Пол. Включи сигналните светлини и погледна през рамо, докато минаваше в съседното платно. — Тази фирма произвежда какво ли не. DVD-та. Цигари. Храна. Зърнени закуски.

Обърна се към Реми.

— Зърнени закуски?

— Да. Точно за тях ме искат. Новата марка се казва... — Пол се поколеба, после все пак го каза: — „Първият отзовал се“.

— „Първият отзовал се“?

— Да — каза Гутерак. — Трябваше им един димаджия и едно ченге за рекламите и останалите глупости. Щяха да използват актьори, но решиха, че им трябват истински истории и истински типове на кутиите. Димаджията се казва Брад. Харесвам го. Пич на място. Той е на мюслите, а аз — на бонбоните от бяла ружа. Агентът ми казва, че съм изкарал голям късмет да стигна до белите ружи.

— Да, разбирам го.

Пол само сви рамене в пристъп на необичайно благоразумие.

Реми погледна стария си партньор и приятел. Мислеше да сподели с него, че е изкръшкарал на Ейприл, но не бе сигурен дали му се иска да го признае пред самия себе си. Косата на Пол покриваше темето му като пролетен сняг, събран високо над ушите и топящ се на челото. Завъртя леко волана с една ръка, колата се люшна в същата посока и Реми изпита чувството, че отново се намира в океана. Вкопчи се в подпората за ръката, мъчеше се да се съсредоточи върху момента.

Затвори очи и сламките затанцуваха бавен валс, нежно се въртяха в тъмното като в някаква хореографска битка. Отвори очи и погледна навън към безизразния пейзаж, който бавно се сменяше край магистралата — обрасъл с храсти речен бряг и скупчени постройките, товарни автомобили, наредени като стари кутии за обувки, ниски рафинерии, а зад сивата ивица вода се виждаха тухлите, стоманата и стъклото на градския мравуняк. Ейприл бе някъде там, в някоя от онези сгради. И точно тогава му хрумна нещо.

Отпусна глава на облегалката.

— Пол. Ще направиш ли нещо за мен?

— Каквото кажеш, приятел. Знаеш го. Ще направя всичко за теб. Имам предвид... в рамките на разумното. Нали се сецаш, няма да изям някой боклук на тротоара или да спя с мъж... е, ако от това зависи животът ти или нещо такова... нали се сецаш, зависи.

— Искам да ме следиш.

— Да те следя.

— Точно така.

— Да те следя?

— Да.

Гутерак се почеса по главата.

— Имаш предвид... да следя какво говориш? В този смисъл ли?

— Не. Искам да ме следиш физически. Да се мъкнеш след мен и да гледаш къде отивам. — Какво правя. Да ме преследваш. Да не ми позволяваш да те виждам.

— Не искаш да ме виждаш.

— Да. Не искам да зная, че го правиш. И да записваш всичко, което правя, и да ми казваш след това. Да направиш доклад.

— На кого да го дам?

— На мен.

— И защо трябва да правя всичко това?

— За да мога да разбера какво правя.

— Аха. Искаш да те следя, за да можеш да разбереш какво правиш.

— Да. Искам да разбера дали халюцинирам, или наистина съм замесен в нещо... в нещо лошо.

— О — каза Пол. — Добре тогава.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се, че ще го направя. Ще използвам черния си хеликоптер. Ще напъхам един шибан GPS в задника ти, ще ти скрия микрофон в някоя пломба. Ще пусна след теб един от онези летящи роботи на военните. Или... помниш ли оня филм, където смалиха хората и ги пуснаха в тялото на шефа? Точно това ще направя.

Гутерак поклати глава и се изсмя, докато се провираше между другите коли.

— Направо ме убиваш, човече. — Погледна го и отново поклати глава. — Знаеш ли, с всеки ден ставаш все по-шантав.

— Чакайте. Чакайте. — Някаква яка жена с джинси и напрацял задник влезе в дневната на Ейприл. — Вижте, беше страхотно, но не успяхме да го хванем съвсем. Мислите ли, че ще можете да повторите?

Реми седеше на дивана с Ейприл, срещу тях на един стол се бе настанил млад мъж, който се бе навел напред, сякаш им разкриваше нещо. Имаше мургава кожа и гъсти вежди, завършващи на сантиметри от гъстата му коса. В очите на младежа обаче Реми видя Ейприл и особено Марч и стария господин Селиъс — очи, по които незабавно позна, че срещу него е Гъс — братът на Ейприл Огъстъс Селиъс.

Зад Гъс някакъв мъж с телевизионна камера на рамо и работен колан на кръста бързаше да смени позицията си, докато жената с напращелия задник местеше разни кабели и аудиотехника. Светлините в стаята бяха ослепителни.

— Трябва да го направим отново на втори дубъл — жизнерадостно каза жената с напращелия задник. Двамата с оператора носеха якета с надпис „От пепелта“. — Беше изумително, Гъс. Наистина силно.

Гъс се усмихна отвратен от себе си и се опита да овладее лицето си.

— Добре — каза продуцентката с напращелия задник. — Когато кажа старт, искам вие двамата да повторите онова, което казахте токущо. Както го направихте одеде. Естествено.

— Добре, Тина — каза Гъс. Реми потърси в лицето му прилика с Ейприл, но колкото повече се взираше, толкова по-малко общи черти намираше между тях. Зад него операторът застана в готовност във всекидневната.

— Микрофонът — каза той и Тина продуцентката нагласи микрофона, закрепен на кръста на Гъс, за да не попадне в кадър. — Де да имахме бамбук.

— Е, не можем да използваме проклетия бамбук — озъби се продуцентката, след което се усмихна. — Готови? — попита и посочи Гъс, който кимна и хвана Ейприл за ръцете.

— Виж, сестричке. — Гъс я погледна в очите. — Съжалявам, че не можех да бъда до теб тогава. Искам да кажа, след това. Просто... не можех да го понеса. Струва ми се, че бях... — той погледна през прозореца и направи добре заучена пауза — ядосан. Ядосан на себе си, че не съм тук.

Ейприл хвърли поглед към камерата с крайчеца на окото си, след това към Тина продуцентката.

— Не гледай към мен — със сценичен шепот каза тя.

— Трябва ли да казвам нещо? — попита Ейприл.

— Нещо от рода на: „Ще се оправя, не би могъл да сториш нищо, за да върнеш Марч и Дерек“ — подсказа Тина.

— Не мога да кажа това. — Ейприл погледна Реми, който се мъчеше да изглежда подкрепящо, макар да се чувстваше като изпъден в най-далечния ъгъл на помещението.

Тина продуцентката и операторът се събраха за момент до него, но Реми различи само няколко думи — *първи екип, пикап, бамбук и монтажна*.

После Тина се обърна и се усмихна.

— Знаете ли какво? Добре. Всичко е наред. Пит каза, че има звука и ще можем да го изрежем. Спокойно... добри сме. Защо просто не си кажете довиждане, а ние ще се погрижим за монтажа.

Ейприл и Гъс станаха неловко, подобно на актьори на току-що пропаднала сцена. Гъс отпи глътка вода от пластмасова бутилка и разкърши рамене; Ейприл се оглеждаше, сякаш търсеше къде да се скрие. Тина я сграбчи за ръката.

— Виж, Ейприл, напълно разбирам неудобството ти. Напълно. И го уважавам. Не искам да правиш нищо, което да те кара да се чувстваш неестествено. Ще е отвратително. Знаеш ли защо го наричаме „риалити“? А? Защото е най-добро, когато е... *реално*. Колкото по-истинско, толкова по-добре. Именно такава е нашето шоу. Представяме тези лични трагедии и пускаме хората вътре.

Ейприл отново погледна Реми.

— Така че... просто забравете, че сме тук. Просто кажи *довиждане*... на брат си. Довиждане и каквото ти дойде... че го обичаш, каквото и да е... представи си, че сте само вие двамата, нали се сецаш... говори за мъката си... и се преструвай, че ни няма.

— Малко е трудничко — каза Ейприл.

— Естествено. Разбирам те. Просто се опитай да бъдеш колкото се може по-естествена. Можеш например да го прегърнеш. Плачи, ако ти се плаче. Най-важното е да се държиш, сякаш не сме тук. Просто прави точно онова, което би направил всеки нормален човек... когато виждаш последния си жив родственик за първи път, откакто сестра ти... е била сполетяна от такава ужасна и непоносима смърт. Това е реалността. Искаме истински емоции.

Гъс пристъпи от крак на крак и се огледа.

— Може би просто да се прегърнем на вратата... и да й кажа...
— Лицето му се изкриви от мъка. — Нещо като: „Толкова много приличаш на нея“.

Щом свърши, физиономията му отново стана нормална.

— Да, това беше добре. — Тина махна парченцето нокът от устата си и го загледа. — Или... имам една идея.

Отиде до прозореца и погледна надолу.

— Пит.

Операторът приближи, държеше камерата за дръжката като куфар, докато Тина сочеше улицата долу и говореше шепнешком. Пит сви рамене, сякаш искаше да каже — става.

— Вижте какво — каза тя. — Да слезем долу. Ще снимаме на два пъти. Първо искам вие двамата да слезете и да се сбогувате, а ние ще ви снимаме оттук. Така ще сте насаме на тротоара под нас. Ще запишем гласовете с микрофоните, а вие двамата просто... бъдете себе си. Само гледайте да спрете вдясно от онзи навес. Нали се сецате... просто повървете малко, после се прегърнете... Гъс, може да я хванеш за ръката, сякаш я утешаваш и убеждаваш едновременно. А после си тръгваш. Без да се обръщаш. След това ще слезем и ние и ще ви снимаме в близък план, става ли? Всички ли са готови?

Ейприл отново погледна Реми, но той не знаеше какво да каже и накрая двамата с Гъс излязоха и тръгнаха към стълбите. Реми остана с оператора, който изглеждаше безкрайно отегчен и започна да се приготвя край прозореца.

Тина го огледа.

— Приятелката ви, изглежда, малко се притеснява.

Реми не каза нищо.

Тина сви рамене.

— Е, ще се получи страхотен откъс. Брат й... наистина, ама наистина си го бива. Ще го пуснем през почивните дни.

— Готови — каза Пит и Тина отиде до прозореца. Реми се присъедини към тях и погледна надолу. Гъс прегърна сестра си и двамата останаха така на тротоара пред блока. Изглеждаше толкова мъничка от тази височина. Тя понечи да погледне нагоре към камерата, към Реми, но Гъс задържа лицето й с ръце. После й каза нещо и се отдалечи, без да поглежда назад. Камерата следеше всяка негова стъпка.

Хангарът като че ли не даваше никакви признаци на опразване. Погледна подредените по азбучен ред знаци отгоре (AM — AZ), увиснали над масите с хартия — купища и купища бяла хартия. Служителите в бели космически костюми преравяха парче по парче и

ги даваха на други хора, които ги прибираха в редиците картотеки под редиците флуоресцентни лампи. В края на хангара два електрокара местеха палети с картотеки.

Нещо в хартията обаче бе различно. Трябваше му известно време, преди да осъзнае какво точно. Отиде до най-близката маса и го видя — тези листа не бяха изгорели, изпокъсани или намачкани. Вместо това бяха подредени в спретнати купчинки. Взе един лист и с изненада откри, че той изобщо не мирише като Нулата. Беше сметка за ток от къща в Сан Леонардо, Калифорния, издадена месеци след атаките.

Почти по навик потупа джобовете си за лекарството.

— Не бива да го държите без ръкавици — разнесе се женски глас зад него.

Реми остави сметката за ток върху купчинката.

— Тези дори не са от онзи ден.

Отиде до жената, която стоеше между две табели. На едната пишеше НЕПЪЛНИ, а на другата ЛИЧНИ/РАЗНИ.

Жената леко наклони глава; гласът ѝ зазвуча механично, сякаш говореше наизуст.

— Законът за свобода и възстановяване се занимава с възстановяването и картотекирането на документи. Не е указано изрично, че това се отнася само за документи от онзи ден.

— Значи... ровите в кофите за боклук... така ли?

Лицето ѝ пламна.

— Може би ще е по-добре да водите този разговор с някой по-високопоставен от мен, господин Реми. Аз се придържам към длъжностната си характеристика. Разбирам причината за лошото ви настроение, но дори и да си го изкарате върху мен, това няма да поправи грешката.

Реми се почувства неловко.

— Не съм...

Тя поклати глава. Беше висока и слаба, с белези от младежки пъпки.

— Повярвайте ми. Достатъчно неудобно е и без да ми се подигравате — каза жената.

Подаде му някакъв обгорен лист в найлонов плик.

— Причината да бъде картотекиран погрешно е в това, че сметнахме началото на подписа за началото на датата на документа. — Тя трепна. — Зная. Идиотска грешка, но няма начин след толкова много време да не правим подобни издънки.

Реми погледна плика. В ръцете му бе бележка върху бланка от фирмата на Марч Селиъс, написана с флумастер. По-голямата част от дясната страна бе изгоряла и лесно можеше да се разбере защо човек може да помисли, че става въпрос за дата.

Здрасти.

Трябва да поговорим. Промених реш
не мога да мина през това бе
разбираш
Мар

Обърна бележката. От другата страна нямаше нищо.

— Съжалявам. Не исках да кажа, че сте направила нещо нередно. — Реми се изсмя. — Не бих могъл. Дори нямам представа какво трябва да правите.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— А сега ме омаловажавате.

— Не. — Реми докосна ръката ѝ. — Не. Честна дума, не го правя. Нямах предвид това. Вижте, мога ли... да ви питам нещо?

Жената сви рамене.

— Мислите ли... — Той пак се изсмя... — Възможно ли е... всичко това да е... някаква илюзия, всичко това да се случва само в главите ни?

Жената се обърна към огромния самолетен хангар и многобройните екипи, обработващи милиони документи. Лицето ѝ пламна отново и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, я вървете по дяволите — каза тя.

Дрехите на Едгар така приличаха на онези, които носеше миналия път, когато го видя — торбести панталони, суичър с качулка, малки слушалки — че Реми се запита дали не са същите. И въпреки

това у него имаше нещо различно; изглеждаше... по-голям. Нима бе отсъствал толкова много, че да е пропуснал някой период на бурен растеж? Беше спрял на една пресечка зад него от другата страна на платното и го гледаше през бинокъла как върви през кварталната улица с характерната си хип-хоп походка.

Когато момчето изчезна от погледа му, Реми запали колата, мина няколко преки и отново се озова пред него. Спря на паркинга на някакъв склон, точно пред някакъв зъболекарски кабинет, срещу задния вход на малък търговски център. Насочи бинокъла към тротоара от другата страна на улицата.

Едгар се появи и заслиза по склона. После внезапно спря, покатери се по оградата и скочи от другата страна, в паркинга на търговския център, изчезна от поглед. Реми потегли, направи една обиколка и се върна на паркинга. Небето бе покрито с ниски облаци, сякаш някой бе метнал над предградието сива мушама.

Бавно обиколи паркинга, мъчеше се да открие сина си. Търговският център имаше П-образна форма с двор в центъра и малки магазини, наредени като раковини от вътрешната и външната страна на П-то. Докато караше, погледът му пробяга по витрините — сервизи за клетъчни телефони, магазини за китари, армейски наборни пунктове, гевреци, сладолед, шезлонги, пособия за голф, палми... Усети как кръвното му се покачва. Къде бе изчезнал Едгар? Хиропраксис, стоки за парти, сватбено облекло. Усети как нещо се озъбва в него — писна ми от този живот на кадри, помисли си. Мамка му! Защо правя всичко това? Автомобилни уредби, тако, еспreso, поправка на компютри. Защо спя с шефката на Ейприл? Защо преследвам собствения си син? Попълване на данъчни декларации, японски матраци, застрахователни полици.

— По дяволите, Едгар. Къде си? — Ако имаше нещо, което да иска да каже на момчето, значи мамка му, щеше да му го каже. Усети как лицето му се изчервява. И точно тогава се почувства достатъчно силен, за да реши просто да захвърли този странен живот на тласъци, какъвто и да е той — халюцинации, болест или просто начин, по който се живее вече. Животът се състои от действия и ако искаш светът да е различен, то трябва само да *действаш* по различен начин. Всяка минута от всеки ден е възможност да постъпваш правилно, да направиш нещо от цялата тази бъркотия. Не бе нужно да изневерява на

приятелката си. Не бе нужно да се занимава с някакво секретно разследване, при което можеха да пострадат невинни хора. И определено не бе нужно да обикаля и да се чуди какво иска да каже на собствения си син. Когато го намереше, просто щеше да отвори тази врата, да слезе, да го хване за раменете и да каже... нещо. Автомобилни стъкла, физиотерапия, ксерокс...

Този път не си направи труда да протестира, да пита какво се е случило, да си вземе лекарството и дори да я моли да го остави на мира. Кожата му бе покрита с хлъзгава пот, не само негова, и макар да не можеше да си спомни точно какво се е случило преди този момент, знаеше, че е прекалено късно — Никол стана от голямото двойно легло и тръгна към банята.

— Уф — каза тя. — Не си ли разбрал, че думичката *бързак* идва от *бързо*?

Чаршафите бяха събрани в краката му. Огледа се. Явно се намираше в спалнята на Никол — във всеки ъгъл имаше висока над метър азиатска ваза с мъртви клечки и цветя. На стената пред него имаше триптих от абстрактни рисунки с множество розови петна. До триптиха бе окачена семейна снимка на Никол, съпруга ѝ и сина ѝ. Щом чу шуртенето на душа, Реми стана, навря крака в панталоните, нахлузи ризата, чорапите и обувките си и се измъкна тихомълком от апартамента. Взе асансьора заедно с някаква жена с териер в ръце. Кучето го подуши и погледна жената, сякаш за да потвърди подозренията ѝ. На първия етаж портиерът четеше „Дейли Нюз“, но вдигна навреме глава, за да му смигне. Реми побърза да излезе.

Стори му се, че видя колата на Гутерак, но тя се отдалечи доста бързо от тротоара. Загледа такситата, които пълзяха по булеварда към центъра, и се зачуди дали има достатъчно пари в брой, за да спре едно. Отвори портфейла си да провери как е с парите и видя ъгъла на онази „Не наранявай никого/Порасни“ картичка. Извади я, прочете я и я прибра обратно. За първи път му мина през ума, че може да има и още един начин да подходи към този проблем. Може би имаше двама Реми, един познат и един непознат, които вероятно се различаваха толкова, колкото...

Изчака, докато помогнат на стареца да слезе от автобуса с надпис „Старчески услуги Ингълуд“. Дългокосият шофьор кимна и му заговори на висок глас.

— Как сте днес, господин Адич? Печелите ли пари?

— Винаги печеля пари — каза старецът. Бе дребен, облечен в безупречен костюм без вратовръзка. Стисна черния си бележник с размерите на мотелска библия. — Аз съм победител!

— А възрастните дами? Праските ли някои, господин Адич?

— Никога не бих праснал жена. Освен ако тя не ме прасне първа. — Старецът намигна.

Шофьорът се размая и се качи на мястото си. Вратата се затвори, автобусът потегли и господин Адич тръгна към къщата на сина си.

— Господин Адич? — Реми излезе от колата и забърза през улицата. — Извинете. Вие ли сте Джералд Адич?

Старецът бавно се обърна и го погледна.

— Да. Вие кой сте? — Бе целият слух, ушите му приличаха на две големи дръжки, разделени от кичура сива къдрава коса на челото. Устата му приличаше на тясна дупка. Говореше с остър акцент на, ирландски заселник трето поколение. — Какво обичате?

Реми го приближи.

— Познавате ли ме?

Последва кратко мълчание.

— Не, не мисля. Но ако трябва да познавам, бих казал, че приличате на ченге.

— Аз съм онзи, който намери бележника ви в града — обясни Реми.

— О, благодаря ви. Много мило от ваша страна, че го върнахте. Направо съм загубен без това чудо — каза старецът и понечи да тръгне към къщата.

— Синът ви каза, че в онзи ден не сте били в центъра...

Старецът се обърна и наклони глава, сякаш не разбираше.

— Затова се питам как бележникът ви се е озовал там.

Старецът не каза нищо.

— Виждате ли — каза Реми и се опита да се изсмее безгрижно, — странното е, че в бележника ви бе отбелязана среща в онзи ден... с мен, или с някой с моето име.

Адич погледна бележника в ръцете си.

— Как е името ви?

— Реми. Брайън Реми.

— Никога не съм го чувал — каза старецът. — Така че не разбирам как бих могъл да имам среща с вас...

— Не можете ли просто да погледнете вътре? — попита Реми.

— Вътре? — Господин Адич вдигна бележника си.

В същия момент вратата се отвори и излезе Тони Адич с официален панталон, бяла жилетка без ръкави и чорапи.

— Хайде, татко. Време е за вечеря. Ще има съомга.

— Съжалявам, трябва да тръгна — каза Джералд Адич на Реми.
— Ще има риба.

Изгледа го изпитателно, след което тръгна към къщата.

Тони Адич пристъпи напред и му помогна да се качи на тротоара. Обърна се през рамо към Реми.

— Оставете го на мира — каза през зъби. — Не може да ви помогне.

Стоеше на втория етаж на нещо като стар склад, пред някаква тежка врата — груб метал, търкан и лъскан, докато не започне да блести като ракета. Огледа се, отвори вратата и пристъпи в антрето на огромен тавански апартамент, необзаведен и почти недовършен — виждаха се голи тухли и колони, напречни греди и тръби, висящи над изцапания дървен под. Мястото създаваше впечатление за студено и открито, лишено от уюта и прикритието, осигурявани от най-обикновената суха мазилка и мокет.

— Ехо? — обади той. — Има ли някой?

— Тук — разнесе се мъжки глас. Реми пресече дълга тясна дневна с груби тухлени стени и два големи прозореца в отсрещния край. Вдясно имаше малка кухня с каменен тезгях в ъгъла, облицован с гофриран алуминий, и метален капак над газовата печка с фурна. До стълбите стоеше млада двойка; мъжът бе с избелели джинси и скиорска шапка, а жената носеше прилепнали черни панталони. И двамата имаха онази брулена от вятъра руса коса, която караше Реми да си мисли за места в Колорадо, на които никога не бе стъпвал.

— ... Не че мисля, че заради един изгорял бушон си заслужава да изгубим това място — тъкмо казваше жената. После двамата едновременно погледнаха към Реми.

— О, здрасти — каза бруленият от вятъра мъж. — Тя е горе.

— Горе? — повтори Реми и погледна откритото стълбище.

— Да — каза онзи. — Показваше ни апартамента, после някой ѝ звънна по телефона и тя направо ни заряза, представи си.

— И преди това не изглеждаше съвсем наред — каза жената на съпруга си.

— Нищо ѝ нямаше — отсече мъжът, сякаш спореха по темата. — Но след обаждането изглеждаше наистина... подплашена.

— Заклучи се в банята и не иска да излезе — каза жената.

— Не знаехме какво да правим — каза мъжът. — Казахме ѝ през вратата, че ще се обадим на агенцията, и тогава тя каза, че ще звънне на някого. Предполагам, това сте вие?

— Аз също — каза Реми. Тръгна нагоре по стълбището: по края му имаше железни пръти, завършващи с нещо като кегли за боулинг. Погледна нагоре и видя на тавана стенопис — нещо като слънчево петно, тъмно в центъра и с жълти капки пламък по краищата.

— Извинете — каза мъжът. Реми се обърна, наведе се над парапета и погледна надолу. — Вижте, малко сме... малко се тревожим, да не би да изгубим това жилище. Ако е добре, ще успеете ли да ѝ кажете, че искаме да се нанесем, преди да се появи някой друг?

— Добре — каза Реми.

Качи се по стълбите и я намери в банята, седнала в тъмното на перваза, все още с телефона в ръка.

— Ейприл? — Реми запали лампата. Загледа се в телефона в ръката ѝ, питаше се дали не ѝ е звъннала Никол и не ѝ е казала нещо. Стомахът му се стегна на топка.

— Отначало си мислиш, че това е някакво наказание, което си принуден да изтърпиш — каза отнесено тя. — Мислиш, че след като си страдал достатъчно, изгубените хора могат просто... да се върнат.

Ейприл сведе поглед.

— Те обаче не се връщат. И никога няма да се върнат. Това е номерът. Умират отново и отново за теб, на всеки няколко месеца.

Реми свали якето си и се опита да го наметне през раменете ѝ, но тя вдигна ръка.

— Сънувам ги... понякога. Все очаквам да кажат нещо важно или успокояващо. Те обаче са прекалено заети, за да говорят. Тичат нагоре-надолу, закъсняват за разни неща и дори не ме поглеждат в очите. А аз си мисля... защо сте се разбързали така? Вие сте мъртви! Какви задачи можете да имате?

Вдигна глава и го погледна в очите.

— Има едно нещо, което сигурно трябваше да ти кажа преди. Причината да не обичам да говоря за Дерек. Спомняш ли си вечерта, когато се срещнахме в бара и ти разказах за него?

Реми кимна, макар да не помнеше.

— Казах, че когато умря, не бях говорила с него от четири месеца... — Гласът ѝ заглъхна. — Е... това не беше съвсем истина. Не зная защо излъгах... предполагам, защото исках ти — или може би аз — да повярваш, че напълно съм приключила с него.

Потърка устните си и се загледа в някаква точка над главата на Реми.

— В самия край на лятото той се обади... каза, че му липсвам. Искаше да се съберем. Говорихме за това... през целия август и първата седмица на септември. И тогава една вечер... — Гласът ѝ отново заглъхна.

— Сте спали — каза Реми.

Тя кимна.

— Все още сте женени — каза Реми и сви рамене, сякаш не е станало кой знае какво, че всичко е в реда на нещата. Въпреки това обаче усети как нещо го блъсна в гърдите, сякаш са го спънали пред финалната линия. Помисли си отново за Никол и заби поглед в пода.

— След две вечери отново спяхме заедно. — Тя прочисти гърлото си. — И беше... хубаво. Следващата сутрин... Следващата сутрин беше *онази* сутрин...

Погледна го умолително с надеждата, че няма да поиска повече информация, и той не поиска. Понякога му се струваше, че онова е била *последната* сутрин; оттогава всеки ден започваше по обед.

— Отиде на работа. Лежах в леглото, мислех за него и за това как ще се съберем отново и видях, че е забравил клетъчния си телефон на нощното шкафче. Лампичката мигаше. Имаше съобщение. Не исках да го изслушвам, но ми стана любопитно дали е сменил ПИН кода си.

Разбира се... не го беше направил, идиотът му с идиот. — Тя се усмихна. — Така че го чух.

Реми си спомни срещата с адвоката.

— Била е другата жена — каза той. — Онази от работата му.

— Да — каза Ейприл.

Някой отвън се качваше по стълбите. После се разнесе гласът на колорадския тип.

— Извинете?

— Един момент — каза Реми на Ейприл. Излезе в коридора и видя главата на мъжа да надниква от стълбището.

— Извинете — каза той, — но жена ми е на път да откачи, че ще изгубим апартамента. Можете ли да кажете на приятелката си, че ще се обадим на някой друг от агенцията ѝ?

— Разбира се — каза Реми. — Действайте.

Върна се в банята. Ейприл гледаше през прозореца. После клетъчният телефон се изплъзна от ръката ѝ и изтрака на пода. Ейприл го зяпна, сякаш никога досега не го е виждала.

Пое дълбоко дъх.

— Адвокатът се обади — каза тихо. — Докато показвах апартамента. Уредил е обезщетението. Шестстотин и двадесет хиляди.

Тялото ѝ сякаш провисна на гръбнака ѝ като рокля на кука.

— Сигурно по толкова вървят леко употребени кръшкащи мъже в наше време. Шест и двайсет. Сигурно е добра цена. — Погледна надолу. — Трябваше да попитам, просто за сравнение, колко струва сестра.

Шегата се получи плоска и Ейприл прикри уста с юмрук и се разсмя неохотно.

Той понечи да отиде до нея, но вместо това се наведе и вдигна телефона.

— Съжалявам, Брайън — каза тя. — Но най-лошото е, че страшно много ми липсва. Не искам... но ми липсва.

— Зная — каза Реми и ѝ подаде...

Седеше сам в бара на някакъв ресторант в Горен Уестсайд и гледаше през пълната чаша уиски, оцветяваща в карамелено и изкривяваща всичко в помещението. Зад него седяха двойки в червени

сепарета зад украсени подови лампи. Мястото бе уютно и удобно и Реми се чувстваше добре тук. Погледна през прозореца. Навън бе тъмно с онази изненадваща тъмнина от началото на зимата, която се спуска изневиделица, сякаш внезапно ослепяваш. Погледна отново чашата с кехлибарена течност на бара пред себе си, вдигна я, поколеба се, после я доближи до устните си и я гаврътна. Приятна топлина. Запита се дали има среща с Ейприл. Извади телефона си с намерението да ѝ се обади, но си даде сметка, че не може да си спомни номера ѝ.

— Чудно уиски, момчето ми. — Барманът говореше с престорен ирландски акцент, но Реми нямаше нищо против, защото уискито наистина бе чудно. — Избра ли си вече нещо за ядене?

Реми прибра телефона и взе менюто. Естествено, имаше я.

— Патица в марината от червено вино и усаби.

— Има ли го туй нещо? — Барманът отвори менюто. — Аха, ето го. Сигур е ново, а?

И се плесна с менюто по крака. Намигна, плъзна още едно уиски пред Реми ѝ той го гаврътна на екс.

— Извинете. Господин Реми?

До него стоеше мъж с бяла готварска престилка, закопчана на рамото.

— Да? — Вдигна поглед, зачуден откъде готвачът знае името му.

— Брайън Реми?

— Да. Аз съм.

— Поръчаха ми да ви кажа... — Мъжът се огледа и се наведе поблизо. — Доста е смуцаващо...

Погледна настойчиво Реми в очите.

— Няма патица в марината от червено вино и усаби.

Реми не каза нищо и мъжът попита:

— Разбирате ли?

— Мисля, че да — каза Реми и се отдръпна от него. — Мога ли да поръчам нещо друго?

— Разбирате ли какво ви казвам? — попита готвачът.

— Че няма патица.

— Всъщност... — Човекът нервно пристъпи от крак на крак. — Започва да изглежда, че май никога не е имало Маринована патица с усаби.

Опита се да се разсмее, сякаш ставаше дума за някакво странно объркване, но смехът му бе нервен и неуверен.

— Добре-е-е — каза Реми. — Мога ли да си поръчам... пържола или нещо подобно?

— Разбира се — с облекчение каза готвачът. — В тази посока ли да се ориентираме.

— Ами... предполагам, че да. Да.

— Отлично — каза готвачът. — Каква да бъде?

— Не зная — каза Реми. — Ребро?

Веждите на мъжа се стрелнаха нагоре.

— Ребро!?

— Да... така мисля.

— Ще им кажа — каза готвачът.

Пъхна на Реми някакъв кибрит, обърна се и се отдалечи. Реми погледна кибрита. Отвори го. Върху капака му бе написана една дума — ВЪРВИ.

Бръкна в джоба си, намери шишенцето с хапчетата и отвъртя капачката. Изтръска две таблетки и ги изпи с дълга глътка вода с лимон; четеше думата отново и отново.

— Как го желаете? — Мъжът отново бе цъфнал до рамото му.

Реми подскочи.

— Кое?

— Реброто, сър? Как го желаете?

— Не зная. — Реми се огледа за помощ. — Средно... — каза той, но сервитьорът го погледна загрижено — недопечено? Леко недопечено?

— Отлично. — Готвачът се поклони. — Веднага ще им съобщя.

Пържолата му пристигна едно уиски по-късно, димяща в блюдото с картофи и аспержи. Месото бе шарено и ножът се плъзгаше през него. Набоде парчето с вилицата, при което месото изпусна доста кръв, и го лапна. Беше невероятно, най-вкусното нещо, което бе ял. Беше намазано със слой синьо сирене и от кръвта блюдото имаше лилав оттенък. Имаше също чесън и картофено пюре, които също бяха станали лилави от кръвта, както и копията аспержи; цялото блюдо плуваше в тъмна кръв. Не можеше да повярва колко много кръв има в пържолата и колко вкусна е, и завъртя очи от удоволствие. Пристигна

още едно уиски, което също се оказа по-добро от всичко пито до този момент.

След като приключи, Реми излезе и закрачи през оживеното движение, край къщи с празни веранди и чували боклук, пресече още една улица и влезе в парка. Приятно се изненада, че се намира тук и пресича северозападния му ъгъл. Беше навлязъл доста навътре, когато внезапно спря и се запита защо не в колата си или не е взел такси. Нима смяташе да върви пеша цели четиридесет преки? Въпреки това бе приятно — страхотна пържола, малко уиски и разходка в парка, особено в тази му част, любимия му район — с по-малко движение и едва надничачи над дърветата сгради. Закрачи отново, изпълнен с топлото чувство, че се намира в края на нещо, че сякаш е прегръщан от тези топли сгради и от цивилизацията. Тротоарът завиваше покрай тъмна стена от дървета и Реми забеляза, че две от уличните лампи са изгорели. Забави крачка. Някой чакаше в сенките.

— Знаете ли кое намирам за интересно? — попита познат глас.

Приближи и видя възрастния блискоизточен тип с дългото вълнено палто. Стоеше облегал на едно тъмно дърво. Реми не успя да различи лицето му, но беше сигурен, че е той.

— Начинът, по който хората тук се подиграват на религия, обещаваща девици за мъчениците, когато се преселят на оня свят. Собствената ви култура сякаш показва, че няма нищо по-голямо от секса, нищо по-смирено, изящно или подтикващо от загадката на сътворението. И въпреки това идеята за девици в рая сякаш събужда най-голямото ви презрение. Искрени ли сте, когато си представяте вашия рай като безполов? Що за рай е това, в който има арфи и ангели, но не и оргазми?

Реми направи крачка назад.

— Какво има? Изглеждате разочарован, че ме виждате.

— Донякъде се надявам, че сте халюцинация. Реми бръкна в джоба си и извади шишенцето с хапчета. Отвори капачката и две таблетки се озоваха в шепата му. Глътна ги. — Психиатърът ми каза, че не съществувате.

— Това не ме изненадва. — Мъжът се усмихна топло и заговори с мек мелодичен глас, подобно на четящ лекция професор. — Винаги сте се убеждавали, че светът не е какъвто е, че ничия друга реалност няма значение, освен вашата собствена. Затова от вас стават такива

лоши жертви. Не можете наистина да познаете страданието, ако не знаете нищо за яростта. И не можете да изпитате истинска ярост, ако не познаете загубата. Това се получава, когато една нация се превръща в рекламна агенция. Забравяте истината. Всичко е като битката при Аламос. Наричате победа всяка загуба, намирате живот във всяка смърт. Обявявате война, когато такава няма, а когато наистина воювате, се преструвате, че не го правите. Останалият свят вие, къдне се, че ще отмъсти, и погребва мъртвите си, а вие включвате телевизора. Или отивате на кино.

Мъжът се отдели от дървото, така че краката му — и долната част на тежкото вълнено палто — се окъпаха в светлината на най-близката улична лампа.

— Сега единственото, което произвеждате, е забавлението. И то е просто поредната форма на пропаганда, най-коварната, най-голямата пропаганда, замисляна някога. Сега тя е най-големият ви износ — вашето кафе и тютюн, барут и пшеница. И докато другаде хората умират, защото са поставили под въпрос пропагандата на тирани и владетели, вие милеете за вашата. Търсите пропагандата на разсейването и баналността и тя се превръща във ваша религия, във ваша национална вяра. В тази вяра сте мрачни и назадничави фундаменталисти, не много по-различни от мрачните и назадничави фундаменталисти, с които смятате, че се сражавате. Ако те са варварите, чукащи на портите с истории за прекрасни девиси на оня свят, то няма вие също не сте варвари, омотаващи света в кабеларки, пълни с жизнерадостни истории за пищни блондинки, рисувани рибки и говорещи коли?

Реми затвори очи. Сламките и петната заплуваха против течението зад клепачите му, мънички птици се заиздигаха безкрайно нагоре.

— Пак ще ми дадете нещо, нали? — попита той. — Жълт плик или нещо подобно?

Отвори очи.

— Не, няма — каза мъжът.

После извади жълт плик от палтото си и му го подаде.

— Предполагам, че имате нещо за мен?

— Имам ли? — Реми прехвърли жълтия плик в другата си ръка и бръкна в джоба си. Под шишето с хапчетата напипа дебел плик, голям

колкото половин тухла. Как не го бе забелязал досега? Някой в ресторанта ли му го беше дал? Извади и двете. Подаде дебелия плик на мъжа и той го отвори и започна да брой банкнотите.

— Мога ли да ги видя? — Мъжът кимна към хапчетата, без да откъсва поглед от парите.

Реми погледна шишенцето в ръката си и му го подаде.

Мъжът спря да брой. Излезе от сенките, взе шишето и прочете етикета с дебелия си очила.

— За болки в гърба. — Вдигна очи. — Помагат ли ви?

Реми взе хапчетата и за първи път прочете надписа. Почувства се някак си празен.

— Не зная — промърмори. — Гърбът не ме боли.

— Значи явно *помагат* — каза мъжът и продължи да брой.

Реми отвори жълтия плик, който бе получил. Вътре нямаше нищо, освен телефонен номер. Не разпозна кода. Почувства се изтощен.

— Какво е това?

— Номерът, който поискахте.

— Но чий номер е?

Мъжът не престана да брой.

— Не бъдете толкова подозрителен.

— Не съм подозрителен. Не зная чий номер е. — Винаги бе изпитвал странно желание да се изповяда на този човек. — Вижте... не се майтапя. Около мен е пълна каша. Пиян съм през половината от времето. Кръшкам, в смисъл изневерявам на приятелката си, а изобщо не искам да го правя. Всъщност дори не зная какво правя, докато всичко не свърши. Явно работата ми е да подреждам хартии и да преследвам мъртъвци, но нямам абсолютно никаква представа какво означава това. Правя неща, които нямат смисъл, и от това страдат хора. Прибирам се вкъщи с кръв по обувките, а... — засмя се горчиво — а синът ми дори не признава, че съм жив.

— Добре дошъл в Америка — промърмори мъжът, без да вдига поглед.

Реми усети как губи връзка с реалността.

— Вижте. Ще бъдете ли така добър да ми кажете какво правя?

Мъжът почти бе свършил с броенето.

— Моля ви — каза Реми. — Нищо ли няма да кажете?

Мъжът вдигна пръст и прибра банкнотите в плика.

— Казвал ли съм ви, че Исус се споменава деветдесет и три пъти в Корана?

— Да. — Реми се облегна на едно дърво. — Мисля, че ми го казахте.

— О — каза мъжът и прибра плика в джоба на палтото си. — Е... заслужава си да се повтори.

Махуд се тресеше. Облиза устни, хванал немощно клетъчния телефон в едната си ръка. В другата държеше лист. Реми се огледа. Заедно с Маркъм и Махуд седяха в лъскаво червено сепаре в ресторанта на Махуд. Заведението бе празно. Всички лампи, с изключение на тези в кухнята бяха изгасени, столовете бяха вдигнати върху масите в центъра.

— Успокой се — каза Маркъм. — Лека-полека. Почти свърши.

Махуд кимна, докато натискаше копчетата и местеше поглед от листа към телефона. Прочисти гърлото си.

— Ало каза. — Знаете ли кой се обажда? Да. Готов съм. Искам да се включа.

Заслуша се.

— Зная какво казах, но размислих. — Погледна Маркъм. — Защото някой трябва да направи нещо.

Човекът от другата страна каза нещо и Махуд започна да пише.

Главата на Реми рязко трепна, сякаш се бе събудил от сън.

— Какво е това? — попита той. — Какво правим?

Маркъм го погледна и сложи пръст на устните си.

— Не. Не. Вече няма да върша това — каза Реми. — Напускам.

Стана и отиде до вратата на ресторанта. Беше заключена. Завъртя ключа, изскочи на улицата и се затича. Тичаше по тротоара, докато...

Изкачваше се самичък с асансьора. Музика нямаше. Погледна таблото с бутони — две редици с дължина колкото подлакътницата му. Асансьорът явно се изкачваше към двадесет и първия етаж; беше свикнал с асансьори, които му казват къде отива. Затова изчака, докато

светлинката 21 замига над него, и когато вратата се отвори, пристъпи в лобито на „Шанън Фелпс Брийн“ — агенцията за недвижими имоти, в която работеше Ейприл. Рецепционистката стоеше обърната зад извитото си бюро, завързана за мястото си със слушалките и микрофона на телефона. Гледаше към редицата стъклени офиси, където явно се водеше някакъв спор. В лобито имаше и други хора, мъже и жени с делови костюми; облягаха се на стените и гледаха към същия стъклен офис, досущ деца на детска площадка, събрали се да гледат бой.

И тогава Реми чу гласа на Ейприл да се извисява зад стъклената преграда.

— Не искам да се успокоявам! — изкрещя тя. — Остави ме на мира!

Видя я през стъклото, застанала зад някакво бюро. От двете страни я приближиха двама мъже с вдигнати ръце, сякаш се опитваха да обезоръжат потенциален самоубиец.

— Благодаря, че дойде.

Нейният глас.

Обърна се и видя Никол — с кръстосани ръце, облечена в прашнорозов костюм, ушит сякаш от тапицерията на старо канапе. Под носа ѝ имаше петно кръв; явно Реми се бе загледал малко по-дълго от необходимото в него, защото тя докосна кръвта със средния си пръст, отдръпна ръка и я погледна.

— Мисля, че ѝ трябва малко помощ — каза Никол.

— О, Господи. Не е заради...

Никол отпусна брадичка и го изгледа, сякаш я е нарекъл идиотка.

— Стига — каза с театрален шепот. — Имай ми малко, доверие. Мислиш ли, че бих казала на емоционално нестабилна служителка, че се чукам с приятеля ѝ? Моля те. Доколкото зная, тя все още е в неведение за този дребен факт. И един съвет — ако смяташ да се измъкнеш чистичък, не мисля, че това е... най-добрият момент.

Реми се обърна да погледне Ейприл през стъклото. Тя плачеше и размахваше нещо; отначало се разтревожи да не е пистолет, но се оказа телбод.

— Избухна — каза Никол. — Повиках я на конферентен разговор с недоволен клиент, който твърдеше, че не му продала опция за имота, който искал да купи. Тя просто изгуби самообладание, започна да му

крещи и да хвърля разни неща. Счупи една ваза за хиляда и двеста долара. Затворих и излязох, но тя продължи да крещи. — Гласът ѝ стана глух и монотонен. — Предполагам, че трябва да виня себе си. Не беше готова да се върне на работа. Мислех си, че така ще ѝ помогна, но явно...

Нямаше нужда да завършва изречението; мъжете приближиха Ейприл още повече и тя хвърли телбода по единия. Мъжът се извъртя; другият се добра до нея и я хвана в мечешка прегръдка. Тя се опита да се измъкне, но не успя. Едва тогава Реми тръгна през помещението към офиса. Останалите агенти с техните асистенти и секретарки стояха покрай стените и гледаха; мнозина изглеждаха така, сякаш са свидетели как шофьор блъска пешеходец и бяга от местопроизшествието. Реми мина между някакви бюра и стигна до стъклената врата на кабинета на Никол. Висок мъж с японски черти и тъмносин костюм стоеше зад Ейприл и я държеше; ръцете му притискаха нейните покрай тялото ѝ.

— Стига. Успокой се, Ейприл.

Тя се помъчи да се освободи.

— По дяволите, махай се от мен! Добре съм.

— Ще се махна, когато се успокоиш — търпеливо каза мъжът.

Ейприл издаде гърлен звук и отметна глава назад, но пропусна лицето му с няколко сантиметра.

— Ейприл? — каза Реми от вратата.

Тя вдигна очи, срещна погледа му и се отпусна.

— Всичко е наред — каза Реми. — Вече можете да я пуснете.

Мъжът го изгледа, сякаш е луд, но нещо в тона или в погледа му го убеди и той пусна Ейприл. Тя се отдръпна и се огледа, видя, че всички са вперили погледи в нея, свлече се на пода и се разплака. Реми огледа офиса. Навсякъде бяха разхвърляни снимки, картини и счупени стъкла. Бюрото бе оголено от книгите, растенията и семейните снимки... всъщност сякаш някакъв лош фокусник се бе опитал да махне бързо покривката от цялата стая.

Двамата мъже бавно отстъпиха.

— Никога не съм виждал човек да превърти по такъв начин — каза единият и оправи идеално правата си вратовръзка. — Страхувахме се да не се нарани. Има ли ѝ нещо?

— Не зная — каза Реми. Заобиколи бюрото и отиде до Ейприл, която бе притиснала колене до гърдите си. Клекна до нея. — Добре ли си?

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Преглътна.

— Очевидно не съм.

— Какво стана?

Главата ѝ клюмна на една страна и лицето ѝ се изкриви, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Но не го направи.

— Не съм сигурна. Просто... май просто не издържах. Не можех просто да се мотая и да се преструвам, че всичко това има смисъл. Всички са като обезумели, Брайън. Тук и... — Тя го погледна. — Навсякъде. Всичко ли е наред с нас, Брайън?

И внезапно на Реми му се стори, че може да види ясно света. Беше се опитал да продължи напред, бе чакал мъглата да се разсее, картината да придобие смисъл. Ами ако това никога не се случеше? И тогава една дума прозвуча в главата му, сякаш не от него, а някъде отвън. Сякаш се каза сама.

Действай, каза. Действай.

— Да, всичко е наред. Да идем някъде — прошепна Реми толкова тихо, че не бе сигурен дали го е чула. Изпита задоволство от начина, по който мисълта сякаш хваща мислещия — него самия — неподготвен.

Тя наклони глава.

— Какво?

— С тебе. Хайде... да идем някъде. Просто да зарежем всичко и да напуснем града. Защо не? — Изпълни се с трепет; можеше да изненада самия себе си и това бе нещо, което изобщо не му бе минавало през ума.

— Кога? — попита тя.

Не мисли.

— Още сега — каза той. — Довечера.

— Довечера? — Тя вдигна глава и го погледна с насълзените си очи. — Наистина ли?

— Разбира се. Нека просто тръгнем.

— Накъде?

— Ти избираш — каза Реми.

Тя впери поглед в него, видя, че говори сериозно, и избърса очи.

— Можем ли да го направим?

— Мисля, че да — каза Реми. — Мисля, че можем да направим всичко. Нали?

Тя покри устата си с ръка.

— Не зная. Не мога да си спомня.

— Чакай, веднага се връщам — каза Реми. — Стой тук.

Остави я на пода зад бюрото, скрита от хората във фоайето, и излезе от офиса.

— Ще трябва да я изведа оттук — каза на Никол, която бе последната, останала отвън да наблюдава. — Мислиш ли, че ще успееш да изчистиш всичко? Доста трудно е.

— Разбира се — каза Никол.

— Ще платим всички щети, които е причинила.

— Мислиш ли? — Никол се усмихна. — Доста фаталистично становище. Щом случаят е такъв, може би трябва да причиним още щети.

Прокара показалец по колана на панталона му.

Реми се отдръпна.

— Имам предвид щетите, които Ейприл е причинила в офиса.

— О, това ли. — Никол сви рамене. — Не се безпокой.

Реми понечи да се върне в кабинета, но спря.

— Какво я накара да избухне?

— Честно казано, нямам представа. — Никол погледна зад него към разпердушинения си офис. — Онзи млад борсов анализатор искаше да направим опционна оферта за евентуално студио в една ремонтирана сграда. И по някаква причина Ейприл просто... отказа да го направи. Започна да повтаря, че това било безумно. Че нямало смисъл. Че били прекалено много пари и сме продавали въздух. Каза, че някой трябва да сложи край на това. Разплака се и закрещя: „Това е безсмислено. Всички се преструваме, че има смисъл, но всъщност няма“. Както можеш да се досетиш, това едва ли е най-доброто становище за един брокер на недвижими имоти.

— Съжалявам — каза Реми. Хрумна му нещо. — Колко струваше апартаментът?

— Не беше апартамент. А опция. Всъщност по-скоро опция на опцията... — тя замълча за момент — на опцията.

— Колко струваше това?

— Там е цялата кретения. Само шест и двайсет. Пладнешки обир.

Реми затвори очи. Шестстотин и двадесет хиляди долара. Точно така.

— Добре. Благодаря.

Обърна се и понечи да се отдалечи.

— Ще ми се обадиш ли? — попита тя.

— Надявам се, че не — каза той, без да се обръща. Върна се в офиса на Никол; счупените стъкла хрущяха под стъпките му. Коленичи и отново прегърна Ейприл. Погледна над бюрото и видя, че Никол се е махнала от лобито. Помогна на Ейприл да стане и я изведе от кабинета, без да я пуска от прегръдката си. Главата ѝ бе отпусната на рамото му.

— Където си поискаме ли можем да идем? — попита тя.

— Където си поискаме.

— Какво ще кажеш за...

— Шшш — прекъсна я Реми. — Не ми казвай. Предпочитам да...

Долепен до кръглия прозорец в задната част на самолета, Реми видя нещо като кораби играчки в залива долу — оставяха следи като тебеширени линии върху черна дъска. Самолетът се наклони, Реми се оказа притиснат в стената и зърна как водата свършва и се сменя от неравната линия на брега. Градът внезапно изникна пред него като решетка от транзистори, сиви и бели правоъгълници, хвърлящи слънчеви зайчета, издигащи се в центъра на полуострова като могила пресят пясък. Сан Франциско. Никога не бе стъпвал в Сан Франциско. Или поне нямаше спомен. Винаги бе искал да види Калифорния.

Самолетът се изравни.

— Извинете, сър. — Една стюардеса го докосна по ръката и му се усмихна. — Капитанът включи знака за закопчаване на коланите. Ще трябва да се върнете на мястото си. Скоро ще кацнем.

Реми погледна напред към пълните редици — стотина глави се клатеха над покритите с бели кърпи облегалки. Чуваше приглушени разговори, но не видя никакви движещи се устни и за момент ревът на двигателите и говорът на хората му се сториха като един и същи шум,

сякаш самолетът дрънкаше празни приказки. Може би трябваше просто да тръгне напред, докато не намери празно място? Потупа с надежда джоба си и с облекчение напипа сгънат билет. Място 2-А. Първа класа. Е, това не бе зле. Нещо обаче не беше наред. Щом е в първа класа, какво прави в задната част на самолета?

Тръгна напред и се умърлуши. На десет реда от опашката видя Маркъм, излегнал се в креслото си с хавайска риза и слънчеви очила, четеше някакво списание. Как беше научил? Докато приближаваше, Маркъм стана и, се престори, че търси нещо в багажното отделение над мястото си. Реми се промъкна край него и тогава Маркъм се обърна и напъха в ръката му мобилен телефон.

Той го прибра в джоба си и тръгна към носа на самолета. Погледна един път назад, но Маркъм се бе скрил зад списанието си. Стигна преградната стена, мина през завесите в първа класа и с облекчение видя Ейприл на 2-В. Държеше чаша червено вино. Друга малка бутилка „Сайра“ очакваше реда си на неговия поднос. Реми се настани на мястото си, закопча колана и погледна навън. Намираха се южно от Сан Франциско и обръщаха към летището.

— Прав си — каза тя и вдигна чашата към него. — Това помага. И то много. — Доля си. — За още малко помощ.

Реми се озърна през рамо.

— Защо отиде в края на самолета? — попита тя.

— Май, за да се срещна с някого.

— Сериозно? — Тя се разсмя. — И сега си член на клуба на въздухарите?

— Не — каза той. — Беше един познат. Даде ми телефон.

Извади телефона и й го показа.

— Някой ти е дал телефон? — Хвана го за ръката и се сгуши в него. Разсмя се. — Това е абсолютно безсмислено. — Разсмя се отново. — Харесва ми да съм пиана.

Телефонът иззвъня.

— Леле! — възхитено възкликна тя.

Реми зяпна телефона, после вдигна капака.

— Ало.

— Здравсти, ето нещо шантаво — каза Маркъм. — Нали знаеш как хората винаги описват вълнуващата част от филма като *надпревара с времето*? Например, когато в края успяват да открият ваксина точно

преди вирусът да избие всички, прерязват жицата на бомбата в мига преди да гръмне или откриват жестокия убиец точно преди да нанесе удара си. Помисли си обаче колко е тъпо това — надпревара с времето. Не можеш да се надпреварваш с времето. Все едно да плуваш по-бързо от водата. Колкото и бързо да действаш, времето е онова, в което се движиш; то е нещото, с което се измерва скоростта ти. Как можеш да се надпреварваш с времето? Сигурно Айнщайн е показал как времето се огъва при някои скорости, че забавя или ускорява ход, но това не е *надпревара* с времето, пък и така или иначе не можем да достигнем онези скорости на Айнщайн... те са фантастика, нали? Имам предвид... не можеш да се движиш по-бързо от времето. Просто е лишено от смисъл. Сякаш да бъдеш по-извисен от вярата, нали се сещаш? Или по-умен от надеждата. Както и да е. Просто бях сигурен, че ще оцениш подобно нещо — нали се сещаш, предвид ситуацията.

Реми погледна Ейприл, Тя се бе сгушила в първокласното си място, държеше чашата и му се усмихваше.

— Кой е? — попита с устни.

Реми не знаеше какво да каже.

— Господине — каза един стюард. — Забранено е използването на клетъчни телефони по време на полет.

— Трябва да затворям — каза Реми в микрофона.

— О, да — каза Маркъм. — Разбира се. Просто исках да ти кажа как ми хрумна това за надпреварата с времето. Просто ми хрумна, това е. И зная, че ще видиш лудостта във фраза като тази. Макар че, честно казано, не зная с какво би я заменил. „Борба срещу съдбата“? — Маркъм се разсмя. — „Игра на крибидж срещу летаргията“?

— Господине... — отново се обади стюардът.

Реми затвори телефона и стюардът се отдалечи.

— Кой беше? — отново попита Ейприл.

Преди да успее, да отговори, самолетът се разтrese от внезапна турбуленция. Ейприл го сграбчи за ръката и затвори очи.

— Ох, мразя това! — Довърши остатъка от виното си и стюардът прибра чашите.

— Няма страшно — каза Реми.

Понякога знаеше неща, без да си спомня как точно ги е научил. Точно така знаеше, че това е първият полет на Ейприл от онзи ден. Погледна лицата в самолета, широко отворените очи, озъртащи се

наоколо; една жена държеше броеница и се молеше. Двойката от другата страна на пътеката се тресеше в общо безпокойство.

Реми отново се обърна към нея.

— Наистина. Всичко ще е наред — каза той, докато самолетът подскачаше и се люшкаше.

— Просто го мразя — каза тя. — Затварям очи и виждам...

— Зная — каза Реми, потупа я по ръката и отново погледна назад към редиците питащи очи. — Всички го виждаме.

Самолетът се спускаше с друсане и стон към пистата, после сякаш увисна на няколко стъпки над нея, след което се люшна и подскочи, пропадна малко и се изравни, колелата фучаха, въртяха се бясно и ухапаха настилката, последвани от френетичното сграбчвано на елероните, напрегането на хиляди нитове и хватката на спирачките; хиляда технологични чудеса по-късно Реми вървеше редом с Ейприл по пистата и нервно се оглеждаше през рамо. „Действай — помисли си. — Просто направи каквото трябва да направиш. Този живот е твой“. Тя поспря, за да прехвърли сака си на другото рамо, но Реми я смушка да побърза между тълпата.

— Ооох — каза тя. — Много сме се забързали.

Продължиха по течението и тъкмо стигнаха пред багажното отделение, когато Реми зърна ярка хавайска риза зад тях и задърпа Ейприл към изхода на летището.

— Ела.

— Ами багажът? — попита Ейприл.

— Зарежи го.

Излязоха на гигантската подкова на обръщането пред летището. Автомобили и ванове бръмчаха като мухи върху труп в късния следобед. Реми чу новия си телефон да звъни и поведе Ейприл към едно такси. Отвори ѝ вратата и тя каза на шофьора да ги откара в хотел „Юниън Скуеър“.

— Само секунда — каза Реми.

Изтича до близкото кошче и изхвърли клетъчния телефон.

Съблякоха се мълчаливо, започнаха да се любят и за първи път Реми откри, че бърза, уплашен да не изгуби момента, преди да са свършили.

— Хей, хей — прошепна тя. — Намали. Никъде няма да ходя.

И наистина, в късния следобед в хотелската стая цареше сладникава отмала, която го накара да ѝ повярва. Впуснаха се в ритъм, който сякаш продължи целия следобед; Реми сякаш бе погълнат от някакво всеобхващащо съзнание, напълно откъснато от онова, което правеше; тялото му се движеше самостоятелно, докато самият той си мислеше с удоволствие за клаксоните на колите и пикапите на улицата, за туристическото списание „Сан Фран!“ на нощното шкафче (със снимка на прочутата изгърбена улица на корицата), усещаше стичащите се капки пот по лицето си, слушаше как някой гледа телевизия в съседната стая и накрая, когато слънцето залязваше между дръпнатите завеси и телата им пламнаха под лъчите му, се съсредоточи върху ухото ѝ, розовата извивка на ушната ѝ мида, която го изумяваше със своята деликатност и ефективност, върху опънатата като барабан кожа и как всички звуци в стаята (*О да, ммм да*) се вливат в нея, за да бъдат сортирани, определени и да се отговори моментално на тях. И това го накара да се замисли за другите човешки чудеса, които приемаше за даденост — речта, обонянието и собственото си разнебитено зрение, и в същия този момент мислите му бяха заличени от пълната тирания на нервните окончания, тези на пръстите и, разбира се, онези на онова внезапно напрегнало се *другаде*, което бе единственото *чувстващо* точно сега, влажно горещо търкане, което караше в гърлото му да се надигне стон и накрая...

— Ох — задъха се тя, когато той се отдели от нея. — Това определено бе... *много* секс.

Потърка корема си и дръпна чаршафа върху себе си; лежаха върху огромното легло и дишаха тежко. Постави ръка върху гърдите на Реми.

— Какво е обратното на преждевременна? — попита. — Закъсняла?

— Съжалявам — каза той, спомни си Никол и стисна очи, за да я накара да се махне, да се изгуби във вихрушката разпадаща се тъкан.

— Да не се опитваше да постигнеш някакъв рекорд по издръжливост? Или просто искаше да видиш дали можеш да ме пробиеш?

— Бях се разсеял — каза той. — Съжалявам.

— Не, беше много приятно — каза тя. — Винаги съм се чудила какво ли е да правиш секс с петролна сонда.

Реми стана.

— Докарай ми инвалидната количка и ще идем да вечеряме.

Отиде до прозореца и погледна навън. Тротоарите бяха пълни с хора с куфарчета: слизаха по стръмните улици и се накланяха назад, докато вървяха, сякаш привлечани от гънките на града, сякаш всмуквани от някакъв канал.

— Всички мъже са с еднакви задници — каза Ейприл, като се надигна в леглото. — На младини всички са различни, но стигнат ли определена възраст... едни и същи задници. Защо така? Женските задници са хиляди видове, а вашите са все еднакви.

Реми се върна при леглото. Ейприл бе извадила малка бутилка вино от минибара и пиеше направо от нея; с другата ръка държеше дистанционното и превключваше програмите по-бързо, отколкото Реми бе в състояние да ги разпознае.

— Нищо не мога да видя — каза той. — Какво гледаш?

— Електрони — отвърна тя.

Загледа електрони с нея; по екрана се сменяха образ след образ и от време на време различаваше някой, но всички му приличаха на картини от една по-стара Америка — жена, караща селски камион; някакъв човек тича по футболно игрище; изгоряла къща; женеща се двойка; после последваха лицата, хиляди лица, които оставяха след себе си само идеята за едно-единствено сменящо се лице. Освен скоростта имаше нещо хипнотизиращо и познато, нещо опияняващо в този поглед към живота, нещо, което си спомняше, че познава. Но накрая трептящият телевизор дотолкова заприлича на бъркотията в очите му, че се наложи да извърне поглед. Взе менюто на румсървиса.

— Искаш ли да си вземем истинска бутилка вино?

— Точно това искам — каза тя и го потупа по бедрото.

Реми прелисти през ястията, за да стигне до листа с вината, и внезапно се върна назад. Менюто бе в подвързана със спирала папка с допълнително пъхнат лист, в който на ръка бяха написани специалитетите за деня.

— Трябва да се махаме оттук.

Стана и започна да се облича. Менюто се отвори на леглото под него на специалитета на вечерта — патица в марината от червено вино

и усаби.

Вечер бездомниците в Сан Франциско работят като таксиметрови шофьори, обясни му тя, докато бързаха по тротоара.

— Повярвай ми, познавам този град. Срещнат ли се погледите ви, ще ти предложат да те упътят или да те заведат до мястото, към което си тръгнал. Отдолу има цял подземен град на бездомници и вечер всичките излизат да съберат пари за вино и парче пица. И винаги някой е готов да ти покаже накъде е хотелът ти срещу един-два долара или пък да те заведе до най-добрия клуб или ресторант. Всички се познават и си махат, когато се разминават, а понякога извърщат очи, също като шофьорите с кофти клиенти. Мисля, че си имат дори профсъюз — каза Ейприл. — Като Пет-Едно-Шест или нещо такова, международно братство на бездомните и сиромасите.

Бързаха надолу по улицата, взели единствено ръчния си багаж. От време на време Реми се озърташе през рамо. Стори му се, че видя хавайската риза на Маркъм една пресечка назад, сред купчината хора, чакащи да пресекат Гиъри. Извървяха двете пресечки до Сътър, върнаха се обратно и се пъкнаха в един тъмен хотел на ъгъла. Лобито бе заето от група японски туристи, очакващи да идат на вечеря.

— Трябва да тръгнем с тях — каза Ейприл. — Да се преструваме, че не говорим английски. Да снимаме всичко. Да купуваме пощенски картички.

Реми я помъкна през лобито и излязоха през една странична врата, точно срещу чернокож мъж със скъсани джинси и пластмасова каска. Зъбите му бяха сиви и криви, няколко горе, по-малко долу.

— Искате ли да ви упътя? — попита той. — Познавам града по-добре, отколкото ти — задника на жена си.

— Искаме да видим профсъюзната ти карта — разсмя се Ейприл.

Мъжът не й обърна внимание, а Реми бръкна в джоба си за дребни. Подаде му петдоларова банкнота.

— Има един бял тип с хавайска риза. Кестенява коса, страшно младолик. Ако мине оттук, искам да го забавиш. Крънкай му пари, забий му едно кроше, каквото и да е.

Продължиха на зигзаг по улиците и кръстовищата, Ейприл се въртеше и четеше афиши на театри и имена на магазини и барове.

Накрая Реми я вмъкна в друго хотелско лоби и се спотаиха на една маса в ъгъла...

— Ще почакаме малко, а след това ще отида да наема стая — каза Реми.

— Добре звучи — изчурулика пияно Ейприл. — Можем да си сложим перуки и да си пуснем мустаци, за да не ни разпознае никой. Ще се науча да шия. Ще шия и ще изкарваме за храна. Ще живеем извън града в барака от празни бутилки.

Сервитьорката дойде и той поръча уиски за себе си и чаша червено за Ейприл. Погледна през рамо към улицата навън. Лицата се нижеха покрай тях като образите от телевизора.

Ейприл потърка крак в неговия.

— Можем да се съблечем и да пропълим под масата — каза тя. — Никога няма да се сетят да ни търсят там.

Сервитьорката донесе питиетата, Реми гаврътна своето и направи знак за второ.

Ейприл вдигна чашата си.

— Само за протокола, господин Реми, по-страхотно не съм изкарвала.

Реми се усмихна.

— Добре.

Нещо обаче го разтревожи. Взе менюто и го прелисти бързо, прокарваше пръст по редовете предястия и аперитиви. Видя, че липсва, въздъхна, остави менюто и се отпусна в стола си.

— Успокой се — каза Ейприл. — Справяш се страхотно, каквото и да е това, с което си се захванал.

— Решихте ли? — Сервитьорката беше застанала над тях.

— Да. Реших — каза той.

И с облекчение, граничещо с радост, Брайн Реми си поръча жълти чушки, черен боб и кесадила с артишок.

Любиха се и в новата хотелска стая и след като свършиха, Реми дълго остана под душа. Затвори очи и остави горещата вода да струи по лицето му, да го шибва по клепачите и челото. Отвори уста, напълни я с вода и я изплю, после отново и отново. Когато излезе, Ейприл

спеше. Остана да я погледа за момент, наслаждаваше се на бавното надигане и спускане на гърдите ѝ.

Накрая захвърли кърпата и легна в леглото, намести се зад нея и се загледа в бъркотията на тъмната ѝ коса. Целуна темето ѝ и тя леко се размърда. Погледна през рамо към него, усмихна се и отново се обърна на другата страна.

— Как беше душът? — прошепна.

— Чудесен.

— Добре. Обичам душове. Обичам да оставям водата да тече по лицето ми, сякаш съм застанала под водопад.

Известно време лежах мълчаливо; дишането ѝ се изравни с неговото и за момент вдисваха и издихваха заедно, след което нейното отново започна да изостава със симпатичното си тихо сумтене. На Реми му хрумна, че нямат други дрехи, освен онези, с които бяха пристигнали и които сега лежах разхвърляни на пода. Трябваше или да се върнат на летището за багажа си, или да излязат на пазар.

— Виж, утре... — започна той.

— Шшш — прекъсна го тя. — Няма утре.

Събуди се в десет от тихо почукване на вратата. Ейприл още спеше. Вдигна глава. Стените бяха светлосиви и в стаята имаше лек дъбов шкаф с телевизор, хладилник и уредба. Вратата беше заключена.

— Да?

— Почисване — чу се глас от другата страна.

— Можете ли да минете по-късно?

— Убаво. Ша мина после.

Реми седна в леглото и се огледа. Стаята бе по-малка от предишната и в нея нямаше нищо, освен леглото, едно малко бюро и телефон. Обади се и поръча кафе, плодове и понички.

— Можем да останем завинаги тук — каза тя от леглото.

— Така ли мислиш? — попита Реми.

— Просто да бягаме от хотел на хотел, да се чукаме и да се преструваме, че някой ни преследва.

Реми не отговори.

— Ще променяме имената си всеки ден. Днес... аз ще съм Моника. А ти кой си?

— Какво?

— Кой ще бъдеш?

— Тъъ... Стив — каза Реми.

— Стив и Моника. Добре. И тъй, кои сме ние? Какво ще правим?

— Не зная — каза Реми.

— Моника е крадец на бижута. На петдесет и две. Бивша актриса и състезателка по фигурно пързаяне от бившия Съветски съюз, избягала на младини, но след края на Студената война започнала да й липсва старата интрига, затова започнала да работи за международен картел и да краде бижута от богати индустриалци и други задници, трупащи капитал на гърба на бедните работници.

Реми я погледна.

— Моника определено не изглежда на петдесет и две.

— Заради многото пластични операции.

— А кой е Стив? — поинтересува се той.

— Зъболекар. От Акрон, Охайо.

— Аха... май не ми се иска да съм Стив.

— Добре — каза тя. — Тогава аз ще съм Стив. Ти бъди Моника. Ела тук, Моника, легни по гръб и отвори уста.

И тогава една мисъл изплува в съзнанието му. Нямахше начин да не я попита...

— Ейприл — каза Реми. — Ако Дерек не беше загинал... имаше ли някакъв шанс вие двамата...

Тя изглеждаше като ужилена, погледът ѝ се премести почти неуловимо върху някаква точка зад него.

— Не.

— Но ти все още си го обичала. Така каза.

— Да — каза тя. — Така е.

— Заради другата жена ли е?

— Не... не мисля, че между тях е имало нещо — тихо каза тя. — В известен смисъл бе... инцидентно.

— И какво... просто не си могла да му простиш, че го е направил ли?

— Нещо такова. Виж, не... — Седна в леглото, взе блузата си, навлече я без сутиен и я дръпна до кръста си. — Толкова хубаво се

забавляваме, Брайън. Защо трябва да...

Не довърши. Взе дистанционното и отново започна да превключва каналите. Реми гледаше как телевизорът минава от една реалност във втора и трета — направо хипнотизиращо — и си помисли колко познато му е това — начинът, по който новини се сменяха със спорт и музикални клипове, начинът, по който тези неуловими празници водеха от мъка към хумор и патос, от телевизионна игра до реклами на недвижими имоти и преглед на книги. Този път обаче картините се движеха прекалено бавно за Ейприл и след минута игра тя изключи телевизора и запрати дистанционното през стаята. То удари стената и се пръсна на парчета пластмаса и батерии АА.

Купиха си нови дрехи в един магазин, казваше се „Фуга“. Тя си избра тесни кожени панталони и късо горнище с презрамки, а Реми си хареса избелели джинси и светлосиня риза. Натъпка старите дрехи в една пазарска торба. Влязоха в един бутик за обувки и си избраха — нейните бяха с каишки, които се завързваха отзад над глезените, а неговите — ниско изрязани боти с квадратни носове.

— Еха. Страхотно изглеждаме — каза тя, когато излезе с новите си обувки. — Направо ми иде да се изчукаме.

Скочиха в едно такси, Ейприл каза на шофьора да ги закара до някой романтичен ресторант и той ги остави при едно малко крайпътно заведение в Норт Бийч. Поръчаха си кианти. То свърши, преди да дойдат предястията, затова поръчаха втора гарафа и се забавиха дълго над купата спумони.

— Как се казвате? — попита ги сервитьорът — италианец с очи като орехи.

— Аз съм Стив — каза Ейприл. — А той е Моника.

— Стив — каза сервитьорът, като гледаше Реми. — Моника. Мога ли да ви кажа нещо?

— Каквото пожелаеш — каза тя.

Сервитьорът им разказа как израснал в едно лозе и хотел на западния бряг на Италия, как потънал в дългове заради комар и избягал в Щатите да работи за чичо си, който от самото начало едва ли не го закрепостил към ресторанта. Реми не знаеше дали му вярва, но историята страшно му хареса.

— На колко години съм според теб, Стив? — Той приближи лицето си до лицето му. Изглеждаше на около петдесет.

— Не зная... четиридесет?

— Стига — каза мъжът. Приличам на шейсет, нали? Е, а ще ти кажа, че всъщност съм на тридесет и осем, Стив. Това е. Тридесет и осем. И знаеш ли защо изглеждам толкова стар, Моника?

Тя бе подпряла брадичка на ръката си и се усмихваше.

— Защо?

— Защото никога не съм се влюбвал толкова много като вас двамата. — Сервитьорът разпери ръце между Реми и Ейприл, сякаш ги сгодяваше. — Така и не намерих жена, която да ме направи толкова щастлив.

— Ще намериш — каза Ейприл.

— Не. Не и аз... Вече не.

— Разбира се, че ще намериш.

— Не. Няма нищо. — Човекът сякаш търсеше подходящите думи. — В Америка хората си мислят, че всяка история завършва щастливо, нали? Ако не сте доволни от нещо, какво правите? Съдите се. Това е толкова глупаво. Как може всяка история да завършва щастливо? Все някой трябва да остане тъжен.

Табелата на уличната лампа рекламираше КУПОН ПО СЛУЧАЙ КРАЯ НА СВЕТА в някакъв клуб край Хейтс, а Ейприл искаше да иде някъде с новите си дрехи, така че взеха такси и се наредиха на опашка заедно с поне десетина години по-млади от тях хора — източили се момчета с бакенбарди и момичета с татуировки на кръста, подаващи се от гащетата им като кичури, всичките подскачаха и крещяха в клетъчните си телефони. Реми и Ейприл гледаха към вратата и слушаха думкането близо половин час, докато дебелият охранител не им прибра двайсетачката и не им махна да влязат. Минаха през навеса, заобиколиха металната порта и се спуснаха по стълбите в просторното мазе с колони, подово осветление и нисък таван. Диджеят пускаше пънкърска електронна музика на проста уредба, разположена върху бидони за мляко — киша от китари, синтезатори и съскащи гласове, подсилвани от еднообразен ритъм на барабани, едва доловим навън и страшно осезаем вътре, особено ако си на пулсиращия дансинг.

Беше толкова претъпкано, че те, а и всички останали, можеха единствено да подскочат нагоре-надолу и да мятат глави, всеки заемаше свое собствено въздушно пространство — и Реми се изненада, че при такава гърчеща се маса тела хората се докосват толкова малко. Опита се да разпознае музиката, но познанията му изглеждаха повече от остарели, а може би и анахронични — кавъри на Дейвид Бауи в изпълнение на работи? Тълпата вътре не бе толкова млада, колкото изглеждаше на опашката, но на Реми му се струваше, че на всички тези хора им е бил предварително раздаван някакъв наръчник, в който им е било обяснено как да се държат в подобен клуб. Всички танцуваха по един и същи начин, мятаха глави, кълчеха тела, без партньор срещу себе си, вдигаха ръце едновременно, но най-вече знаеха как да общуват помежду си, накланяйки се към лявото ухо на другия, така че от разстояние всеки разговор приличаше на хранене на новоизлюпени птичета от майка им.

Маси нямаше, всички край стените танцуваха, но въпреки това хората намираха питиета, така че Реми затърси бара. Видя едно стълбище вляво от сцената и реши да се нареди на опашката.

Ейприл танцуваше със затворени очи, тялото ѝ се мятеше като жилав камшик, главата ѝ кимаше, сякаш бе принуждавана отново и отново да се съгласява с нещо, което ѝ се виждаше отвратително. Реми се запита кога ли е забравил как се танцува. Кога бе изгубил следата на музиката и как щеше да се справи с това?

— Хайде да си вземем нещо за пиене! — извика той, но тя не отвори очи, така че той се направи на птица — майка и извика в ухото ѝ: „Пиене!“

Тя отвори очи и го хвана за ръка, клатеше отрицателно глава.

— Отивам да взема — каза той и посочи стълбището.

Устните ѝ се раздвижиха.

— Не. Остани тук. Танцувай. Гърбът ли те тормози?

— Гърбът ми е добре — извика той. Танцуваха повече от час и гърбът наистина го заболя, а главата му се пръскаше от безкрайни барабанни ритми. Накрая не можеше да продължи и просто остана наред цялата тази вихрушка от млади тела, гледаше как Ейприл — със затворени очи — мята тялото си, от тесните кожени панталони до филизите на черната си коса, която безжалостно шибаше лицето ѝ.

На сутринта Реми се събуди измръзнал и гол в хотелското легло. Всички завивки бяха омотани около Ейприл, която спеше кротко, обърната с лице към него. Огледа ярко осветената стая. На масата имаше две празни бутилки от вино и две чаши; дрехите им бяха разхвърляни по пода пред леглото.

На вратата леко се почука.

— Почисване.

Реми погледна часовника. 9:45.

— Можете ли да минете по-късно?

— Убаво — каза мъжът. — Ша мина после.

Реми отиде под душа и минута по-късно Ейприл се присъедини, сапуниса го, любиха се отново и след като свършиха, се върнаха в леглото.

Успяха да излязат от стаята чак в два следобед. Взеха си гирс от една малка гръцка закувалня. Ейприл каза, че ѝ напомняла на кухнята на баща ѝ. Купиха си още дрехи — къса дочена пола и високи ботуши за Ейприл, която дори успя да убеди Реми да се охарчи за риза с безумни маншети и нарочно нацепени по бедрата джинси, а когато той каза, че се чувствал тъпо в тях, го заведе в един бар и му поръча три бързи уискита, след което бе принуден да признае, че всъщност му харесват.

— Откъде сте? — попита ги барманката.

— От Британска Колумбия — отвърна Ейприл. — Малко градче в Скалистите планини в подножието на един ледник. Качваме се нагоре и пълним кофи с лед, за да имаме питейна вода. Няма ток и телефони и Дъстин трябва да цепи дърва, за да се топлим и готвим.

— Маги шие всички дрехи — каза Реми. — Ядем само корени. През лятото сме все голи. Имам си домашен лос.

— Еха — каза барманката. — Как се озовахте тук?

— Дъстин се измъква от казармата — каза Ейприл. — Морални скрупули. Премести се в Канада и аз отидох при него. Шибаното правителство, нали се сецате? Така ни бе писнала Америка, че вече не можехме да я понасяме. В един момент всичко се скапва и нямаш друг избор, освен да се махнеш. — Тя се наведе, сякаш споделяше тайна. — И честно да ти кажа, май е станало още по-зле.

— Така си е — каза барманката, докато нареждаше чаши в миялната машина. После обаче вдигна поглед към тях и Реми усети, че се мъчи да определи възрастта им.

— Отишли сте там, за да избегнете службата във *Виетнам* ли? — попита барманката.

— Не — отвърна Ейприл. — В Панама.

— О — каза барманката. — Да бе.

По неин съвет взеха трамвая до бейзболния стадион и оттам продължиха пеш до кея, където намериха мъж с поразително сива брада, който даваше под наем лодки и спасителни жилетки от един огромен товарен контейнер. Човекът ги попита имат ли опит с морски каяци.

— Не точно — каза Ейприл. — Бях обаче речен инструктор в Големия каньон през лятото, след като напуснах Корпуса на мира, а Туди беше капитан на гребен екип в Принстън.

— От младшата лига — уточни той.

— Както и да е, няма да имате проблеми — каза мъжът.

Потеглиха неумело от кея. Водата бе тиха и бързо разбраха как да поддържат равновесие. Реми се влюби в начина, по който ръбът на греблото му изчезваше в тъмната вода, как тласкаше лодката напред и как мускулите на ръцете и раменете му горяха от напрежението. Влязоха в бърз ритъм. Ейприл бе отпред и дълбаеше с греблото си; малките й рамене започваха да треперят от напрежението, но когато Реми се опита да намали заради нея, тя натисна още по-силно и той я последва. Заработиха в унисон, докато не набраха такава скорост, че сякаш изрязваха водата, сякаш можеха да оставят след себе си километрична следа — през целия залив и целия свят. Едва тогава Ейприл спря и вдигна глава към разпръснатите в светлосиньото небе облаци.

— Защо ме попита за Дерек? — каза, без да се обръща.

— Не зная — отвърна той.

— Той беше оттук — каза тя. — От Сан Франциско. Знаеше ли това?

— Не зная — каза той.

— Съжалявам — каза тя. — Може би бе грешка да идваме. Но аз не мислех за него... ако това си се питал.

— Не съм. Всичко е наред.

Тя не каза нищо повече. Заобиколиха вълнолома и се насочиха към по-силното вълнение, пръските пареха очите им, вятърът ги тласкаше към дълбокото и сенките на яхтите се плъзгаха край тях и се накланяха на вълните като трептящи привидения.

— По дяволите — каза тя.

В сънищата, или поне в този сън, зрението на Реми бе идеално, светът — чист, ясен и без този постоянен шум, с който вече бе започнал да свиква. Но дори насън забелязваше, че не е сънувал много, откакто...

Огледа се, изумен от чистотата и спокойствието на всичко, което виждаше. Стоеше пред старото начално училище на Едгар, чакаше момчето да излезе и гледаше потока познати лица — старата детегледачка на Едгар, следвана от Гутерак и Били Джоуел, който дебнеше извън Мидтаун, после онзи от Саксайуаман и накрая бащата на Ейприл, който стоеше и клатеше неодобрително глава. Но макар сградите, дърветата и всичко пред очите му да бе ясно, когато поглеждаше нагоре, Реми виждаше светлинните и петната в небето, което приличащо на сива шиста, а когато погледнеше надолу, петната също се спускаха върху света. Училището на Едгар бе станало Полис Плаза 1 — централата на полицията — и Реми стоеше пред барикадата, докато ченгетата бягаха панически от сградата, и изпита ужас, че Едгар е все още вътре. Чу някой да плаче и се събуди със сепване, седна и отвори очи. Ейприл седеше в края на леглото, все още облечена в късата дочена пола, но без нищо друго. Хлипаше, очите ѝ бяха подути, по бузите ѝ се стичаха мокри вадички. Реми понечи да я докосне, но тя вдигна ръка и го спря.

— Следвах те във всичко, нали? — попита. — Не си ли прекарвахме чудесно? И дори когато се държеше като полудял параноик, се преструвах, че всичко е нормално.

— Ейприл...

— Но после трябваше да питаш за Дерек.

— Съжалявам — каза той.

Тя се обърна.

— Ако ти кажа... всичко, ще ми обещаеш ли никога повече да не отваряш дума за това? Обещай ми, че никога вече няма да говорим на

тази тема.

— Добре — каза Реми. — Ще се опитам.

Тя стана и отиде до прозореца, дръпна завесата и погледна навън към тъмната улица. Блясъкът от уличните лампи осветяваше бледата ѝ кожа като ореол.

— Разговаряхме целия уикенд и излязохме да вечеряме в понеделник вечер — каза тя на прозореца. — Позволих му да пренощува... във вторник дори отиде на работа със същите дрехи. Мислеше си, че това е толкова смешно... и всичко бе толкова естествено, също както преди да се изнесе. Целунах го за довиждане на вратата. И май тогава за първи път си позволих наистина да осъзная колко много ми е липсвал и да си мисля, че можем да се върнем там, където бяхме преди.

Обърна се към Реми и движението ѝ му напомни за начина, по който гребеше в каяка, как раменете ѝ се напругаха от усилието.

— Едва след като излезе, видях клетъчния му телефон на лавицата и мигащата светлинна за съобщението. И го изслушах...

— Жената от работата му — каза Реми.

— Марч. — Изплю името, сякаш бе заседнало в гърлото ѝ и я задавяше. Извърна се отново и сякаш едва сега забеляза, че е гола до кръста. Вдигна една кърпа от пода и я уви около раменете си. — Марч беше жената, която...

— О, Господи — каза Реми.

Ейприл се усмихна тъжно.

— Разговаряхме в понеделник... и аз ѝ казах, че Дерек се обажда отново... че мислим да се съберем. Беше толкова тиха. И си помислих... — Тя се разсмя горчиво. — Помислих си, че просто се притеснява за мен, че ми съчувства. Затова и казах да не се притеснява и че Дерек се е променил. И че зная какво правя.

Изглежда, не забелязваше течещите по бузите ѝ сълзи.

— Между двамата с Дерек винаги го имаше това... флиртуване. Винаги съм си мислила, че е насочено към мен... нали се сещаш, по начина, по който сестрите си погаждат номера една на друга. От ревност. Но веднага щом чух гласа ѝ, разбрах. Разбрах. Искаше ми се да запратя телефона през стаята. Искях да затворя. Но не можех. Просто слушах.

Реми попита какво се е казвало в съобщението.

— Говореше несвързано, направо беше откачила. Искаше да знае дали наистина смята да се събере отново с мен... каза, че я е излъгал. И че се чувствала ужасно. Че никога нямало да легне с него, ако знаела, че все още изпитва чувства към мен. Каза, че била уязвима заради скъсването ѝ с женения мъж и Дерек се възползвал от това, а аз не зная... — Ейприл се разсмя. — Каза, че ако Дерек ме наранял щяла да го убие. Ако *той* ме наранял... можеш ли да си представиш? Проклетата да е.

— Какво направи?

— Обадох ѝ се в работата. Разкрещях ѝ се.

— Онази сутрин? — Сякаш земята хлътна под краката на Реми. — *Ти* си ѝ се обаждала? Онази сутрин?

... *Марч отговаря на телефона, плаче на бюрото си...*

— Казах ѝ, че е курва, че не ми е сестра и че не желая да я виждам повече. Казах ѝ, че ще кажа на татко, че е курва.

Ейприл поклати глава.

— Марч каза, че съм разбрала погрешно, че се е случило само веднъж, че били пияни и така нататък... Опитваше се да шепне, предполагам, защото беше на работа. — Ейприл се свлече в стола. — И това ме вбеси още повече: че все още може да мисли какво ще си помислят хората. Затворих... изслушах съобщението отново и се обадох на служебния ѝ телефон. Но нея вече я нямаше. Затова звъннах на Дерек и... — Ейприл трепна. — Марч бе *там*. В неговия офис. Това бе най-лошото — че тя беше с него. Аз бях съвсем сама в апартамента си, а те бяха на двадесет пресечки от мен, в друга стая. Заедно. Завинаги, както се оказа.

— Офисът на Дерек на същия етаж ли беше? — тихо попита Реми.

— Не. Четири етажа нагоре.

... *развълнувана, Марч затваря телефона и тича към асансьора...*

— Знаех, че е там. Той говореше, опитваше се да ме успокои, но нямаше... нищо. Чувствах се напълно празна. Сякаш бях изгребана отвътре.

Тя се загледа дълго през него и после се разсмя горчиво.

— И така... затворих. Искаше ми се да кажа нещо остроумно. Или гадно. Но вместо това просто прекъснах и отново си легнах; Не

отидох на работа. И след един час... чух хора да крещят в блока и... включих телевизора и видях... — Ейприл започна да се тресе, но се овладя. — Мисля за тях... там горе накрая... заедно... и ги мразя най-много затова... че накрая са имали един друг.

„Права е“, помисли Реми.

Можеха просто да си останат да живеят в тази хотелска стая.

Това бе върхът на цивилизацията, кулминацията на огъня, колелото и цифровите кабелни предавания. Всичко това бе тук.

Само да не бе споменал за Дерек, можеха да продължават така години, да се любят и да си купуват нови дрехи, да се хранят в ресторанти и да гребат из залива, да сменят имената си на всеки няколко дни.

— Съжалявам — прошепна Реми.

Тя скри лице в ръцете си — кърпата се свлече на пода — и отново се разтресе от ридания. Реми стана, върна я в леглото и се уви около мъничкия ѝ гръб, докато накрая треперенето не спря и дишането ѝ не стана равномерно.

— Знаеш ли... — Тя затаи дъх. — Знаеш ли какво все си мислех?

Обърна се през рамо и го погледна в очите. Усмихна се.

— Месеци след това все си мислех — нима това не е адски добър некролог?

— Почисване.

Реми се сепна. Погледна към вратата на хотелската стая, после към часовника на нощното шкафче. Беше седем и половина и Ейприл спеше непробудно като никога. Целуна я леко по темето, стана, облече се и отиде, при вратата.

Гладкото усмихнато лице на Маркъм изпълни процепа.

— Здравсти, Брайън.

Реми се измъкна навън и затвори.

— Готов ли си?

Бе със спортно яке и синя оксфордска риза и носеше тънкото си кафяво куфарче. Изгледа с престорено удивление новите обувки на Реми.

— Еха. Ама че чепици! Нови ли са? Няма начин да не са нови. Голямо конте си бил! Знаеш ли, не мога да нося такива тузарски

обувки с квадратни носове. Аз си падам по нормалните. Краката ми са толкова дълги, че сигурно ще изглеждам като Франкенщайн в нещо такова. — Маркъм отново заговори с превзетия си комичен тон. — Всъщност по-скоро като някакъв педалски Франкенщайн, като Франкенщайн, тръгнал на педикюр и на среща с гаджето си Вълчо на карамелен сладолед в „Старбъкс“. Нали?

Реми се предаде.

— Как ме намери?

— Почисване — каза Маркъм. — Убаво, ша мина после. Хей, извинявай за телефона. Беше прав да го разкараш и да се отървеш от мен за няколко дни. Не можех да проваляя прикритието ти. Ставам нетърпелив. Глупаво от моя страна. Особено когато сме толкова близко.

Реми погледна назад към вратата на стаята.

— И тъй... промяната на сценария проработи ли? Имаш ли нещо ново?

— Виж, не искам да върша това повече — каза Реми. — Каквото... и да е това... аз съм дотук. Сега просто ще се прибера в стаята си и...

— О, зная какво имаш предвид. И аз още съм като парцал от пътуването. — Наведе се към него. — Успя ли да се изсереш? Защото аз не. Проклетата самолетна храна! Все едно ядеш сурово тесто.

— Виж какво — каза Реми. — Каквото и значение да има, не мисля, че Марч е жива.

Маркъм кимна.

— Да... така излиза. Просто задънена улица. Ти беше прав през цялото време. Марч сигурно е мъртва. Освен ако оня пич Бишир не е по-як, отколкото изглежда.

Реми не успя да пребори любопитството си.

— Намерили сте Бишир?

— Ами... да. Какво мислиш, че правим тук? Гледаме забележителностите ли?

— Говори ли с него?

Да, докато обработваше момичето, реших да вземем Бишир и да го обработим два-три дни, преди...

— Не... моля те. — Реми вдигна ръка. Помисли си за кръвта по обувките си, за Асан и за снимката на мъртвия ал-Замил, от обедната

среща на Марч. — Не... обработвай никого повече.

Маркъм се усмихна като хлапе, напипало пиячката на баща си.

— Опа! Ама че съм лош...

— Господи, какво си направил? — попита Реми.

— Всъщност — започна Маркъм — историята е малко шантава.

Солидно парче морски език с ядки бе спряло набодено на вилицата на сантиметри от отворената уста на Бишир Мадаин.

— Невероятно — каза той, лапна го, изсумтя доволно и замляска.

— Абсолютно прав беше. Страхотно е. Направо да не повярваш, че може да е толкова ронливо и сочно. А ядките!

— Нали ти казах? А? Казах ли ти? — обади се Маркъм: носеше синя престилка с бродирани солници на джоба. — Пълно с ядки, но леко. Толкова често добавяме орехи и ядки, но използваме за подложка нещо сладко или сиропирано и така съсипваме рибата. А това е идеално балансирано. Точно това му харесвам. Сега разбираш защо тръгнахме в тази посока. — Маркъм вдигна дървената лопатка като вълшебна пръчка. — Наистина добра рецепта.

Намираха се в огромен хотелски апартамент с автоматични завеси и колониални мебели. Облеченият в пухкава бяла роба Бишир седеше на стол с висока облегалка пред подноса морски език с ядки, зелен фасул с масло и нещо, което според Реми приличаше на пюре от сладки картофи. В малката кухня Маркъм се суетеше около двата цвъртящи тигана. Вратата на фурната беше отворена и оттам се разнасяше великолепната миризма на риба.

— Сигурен ли си, че не искаш още малко, Брайън? — попита Бишир.

— Не искам — отвърна Реми. Беше приключил, абсолютно неспособен да види смисъл във всичко това. Затърси с поглед бара.

— Искаш ли да научиш каква е тайната на всичко това? — обърна се Маркъм към Бишир.

— Ммм — отвърна той с пълна уста.

— Кажи му, Брайън.

Каквото и да направеше, тази лудница щеше да продължи и да го повлече със себе си. Огледа стаята с надеждата да намери подход към бара.

— Мед — каза той. — Тайната е в меда.

— Глупости. Мед ли? — попита Бишир и лапна още едно парче. Имаше прецизни културни обноски, което бе изненадващо за Реми. Кимна замислено и приключи с дъвченето, вдигнал вилицата до слепоочието си. — Питам се...

— Какво? — попита Маркъм.

— Нищо.

— Не — каза Маркъм. — Какво се питаш?

— Питам се дали не може да се замести с царевичен сироп.

— Добър въпрос. — Маркъм посочи Бишир с лопатката. — Брай?

Реми вече бе успял да отвори бара и сега клечеше пред него и ровеше из малките бутилки. Погледна през рамо.

— Прекалено сладък е. Медът се готви по-добре. Оставя глазура, без да става на гума.

— Абсолютно — каза Бишир. — Личи си.

На вратата се почука и Маркъм и Бишир вдигнаха глави. Реми не.

— Това сигурно е приятелят ни — малко нервно каза Маркъм. — Добре. Готови ли сме за това, Брайън?

Маркъм отиде до вратата и отвори.

— Влезте. Благодаря, че дойдохте.

В стаята влезе висок, величествен на вид мъж със скоби и сресана коса, облечен в огладена риза за голф, която едва помръдваше, докато ходеше. Реми не бе ужасно изненадан да види Дейв, агента с карамеленото макиато.

— Здравей, Бишир — каза Дейв.

Бишир кимна.

— Шон Маркъм — представи се Маркъм и протегна ръка.

— Дейв — каза Дейв.

— Това е партньорът ми, Брайън Реми — каза Маркъм.

— Радвам се да се запознаем, Брайън — възпитано поздрави Дейв, сякаш се виждаха за първи път. — Е, какво сервирате тази сутрин?

— Морски език с ядки — каза Маркъм.

— Разбира се — каза Дейв на Маркъм. — Чувал съм добри отзиви за тази рецепта. С нея се оправдавате, когато пъхате носовете

си, където не ви е работа. Вие не ядете... Брайън, нали така беше?

Реми го игнорира. Отвори една малка бутилка джин и я пресуши.

— Да, Брайън Реми — каза Маркъм. — Работи на хонорар за нас, върши това-онова.

Дейв се настани на масата. Разгъна салфетката с рязко тръсване с китката.

— Как я караш, Бишир? Добре ли се държат с теб тези второкласни нехранимайковци?

— Не мога да се оплача — с пълна уста каза Бишир.

Маркъм постави пред Дейв пълна чиния, той опита от рибата, кимна одобрително и попита:

— Нещо против да ми кажеш за какво става дума, Брайън? Защо двама разбойници от хартиения отдел държат мой заложник?

Реми подмина въпроса. Чувстваше се странно спокоен, изобщо не му пукаше. Щеше просто да си пие, докато всичко това не отmine. Това му се струваше добра стратегия, макар отново да забеляза онова голямо петно пред лявото си око.

Дейв изчака, после започна да се ядосва. Изглежда кръвнишки Маркъм и той отмести поглед.

— Няма ли да получа отговор?

— Просто искам да ме оставите на мира — каза Реми.

— О, така значи. Искаш *ние* да се махнем от *твоя* път. Това ли било?

Маркъм задържа нервно нокътя на палеца си.

— Значи наистина искате да изложите на опасност разследването, националната сигурност... на чия... територия? — Дейв впери поглед в Реми.

На Реми започна му се завива свят от клечането и затова се отпусна на колене. Обърна се към шкафчето с малки бутилки и за момент се замая от мащаба — Гъливер на гуляй. Този път се спря на „Краун Ройъл“ и питието се хлъзна по хранопровода му като приятен комплимент.

Бишир наруши леденото мълчание.

— Мислеха, че се спотайвам с едно старо гадже — онази мацка, Марч. — Посочи с вилицата си Маркъм. — Абсолютно откачена история, но знаете ли, ако можех да предупредя един човек, това

сигурно щеше да е тя. Беше много сладко момиче. И страхотна в леглото.

Маркъм сви рамене.

— Да, май се издънихме с това.

Дейв остави вилицата си и се завъртя в стола си.

— Стига толкова. Да караме по същество. Какво искате вие...

Брайън?

— Да — каза Маркъм. — Името му е Брайън.

— Казах ви — каза Реми. — Нищо не искам.

Дейв отметна глава назад и адамовата му ябълка се раздвижи нагоре-надолу като товарен асансьор.

— Хайде стига. И двамата знаем, че не сте се спрели случайно на Бишир. Какво искате?

— Искам само всичко това да се махне — каза Реми. — Всичко. И всички вие.

— О, би било чудно, нали? — озъби се Дейв и ъгловатото му лице почервения. — Вижте какво. Вече повече от година сме по следите на членовете на тази клетка. Ако си мислите, че сме някаква си второстепенна агенция и ще отстъпим, за да можете да ни откънете разследването... — Устните му се изкривиха. — Това ни трябва! Искате да го начукате на бюрото — чудесно. Но явно не си давате напълно сметка за натиска, под който сме поставени.

Водка, помисли си Реми и моделът като че ли се оформи — безцветно, кафяво, безцветно, кафяво, безцветно. Отвъртя капачката и изпи съдържанието: спусна се по гърлото му като мъничък червен килим.

— Оставете ме на мира.

— Да те оставя на мира? — Дейв скръсти ядосано ръце, червените му уши сякаш щяха да запушат от гняв. — Майната ти, Брайън. Искаш да минеш през главата ми — добре. Сигурно си мислиш, че ще намериш хора на върха или някой в медиите, жадуващ да научи, че агенцията може би действа малко... — Той затърси подходящите думи.

— Извън правомощията си — подсказа му Маркъм.

Дейв трепна, сякаш не искаше да чуе точно това.

За известно време стаята потъна в мълчание. Когато се обърна отново към Реми, Дейв се усмихваше загрижено.

— И тъй, значи сме в безизходно положение. Добре. Трябва обаче да приема, че можем да стигнем до споразумение. Нали? Че можем да работим заедно? Иначе нямаше да се свържете с нас. Искам да кажа... имаме общ враг, нали? Бюрото? Така че просто ми кажете. Какво искате?

Реми искаше кафяво. Отвори един „Гленливет“.

— Искаме си нашия дял — каза Маркъм от кухнята, гледаше към Реми за одобрение. — Искаме си заслуженото. Няма да позволим трудът ни да отиде напразно.

— И това означава... — започна Дейв.

— Обща спецчаст — каза Маркъм, продължаваше да гледа Реми, сякаш очакваше одобрението му. — Оперативна и тактическа част, командване... искаме своята половина от баницата.

— Вашата *половина*? Вие не сте с всичкия си — каза Дейв на Маркъм и се обърна към Реми, сякаш той бе разумният. — Хайде, Брайън. Тормозите мой информатор, натъквате се на клетка, която разследваме от месеци, излагате на опасност сериозен разузнавателен проект, а сега очаквате да получите...

— Обща спецчаст — повтори Маркъм. — Или ще се обърнем към Конгреса. Може би дори към пресата.

— Пресата? — Дейв се разсмя. — На кого ще се обадите? На Морли Сейфър? Едуард Мъроу? Хайде стига. Вече няма преса.

— Обща спецчаст. Последно — каза Маркъм и развърза престилката си.

— Чакайте. Зная какво е това.

— Нима? — каза Маркъм. — И какво е?

Реми пи.

— Изнудване — каза Дейв. Облегна се в стола си и сложи крак върху крак. — Ето какво е. Най-нахален политически удар, целящ осигуряване на постоянно място на масата. Мандатът ви свършва, финансирането също, затова вадите хартии от кофите за боклук, докато се мъчите да се закрепите... забърквате се в някакво реално разследване. Същите сте като бюрото преди осемдесет години, по времето на онзи педал Хувър. Е, съжалявам, но нямам намерение да ви осигуря финансите за следващото десетилетие. Няма начин. Основни помощници в разследването. Това е *моята* последна оферта.

— Сериозно ли говориш? — Маркъм се изсмя от кухнята. — „Основни помощници в разследването“? А защо не ни оставите просто да вдигаме телефона? Да ви правим кафе? Я стига. Предлагаш да ни оправиш ръчно, Дейв. Идваш тук на колене и предлагаш да ни оправиш на ръка? Какво е това?

— Той е на колене. — Дейв посочи Реми, който наистина бе коленичил пред най-свещеното шкафче с пластмасови шишенца.

Устата на Дейв се изкриви, той се усмихна на Реми и пристъпи към него.

— Хайде, Брайън — каза тихо. — Бъди по-разумен. Помисли малко и кажи какво искаш.

— Не искам нищо — каза Реми, взе шишенцето „Гилбис“ и го гаврътна. Имаше чувството, че прави малки осморки с главата си. Петното в лявото му око като че ли растеше.

— Значи ви е ден за ебаване с агенцията, а? Добре. Искате да се ебавате с мен? *Да се ебавате с мен!*

Гласът на Дейв мина във фалцет. После той се разсмя горчиво, пристъпи още по-близо и застана директно над Реми.

— Зная някои неща, Брайън. И няма да се поколебая да започна да говоря за тях.

Реми не реагира.

— Мислиш, че блъфирам ли? — избухна Дейв.

Реми погледна през сламките и петната към разширените му ноздри.

— Нямам представа какво правите.

— Проклет да си — изсъска Дейв, но отстъпи назад, избърса уста, изгледа продължително Маркъм, после отново се обърна към Реми. — Добре. Не мога да ви гарантирам обща спецчаст. Просто не мога. Ето обаче какво мога да ви дам — съвместна дейност. Твърдо второ място. Получавате едно място на масата и публикувате отчети за дейността си. Но това е всичко. Друго не получавате.

Маркъм хвърли питащ поглед към Реми, който като че ли не можеше да се напие достатъчно бързо.

— Съвместна дейност — каза Маркъм и вдигна лопатката. — Две места на масата, общо изявление и две емблеми на подиума.

— Вашата емблема! Вашата ши... — Челюстта на Дейв увисна. — Вашата...

Маркъм продължи:

— И даваме ясно да се разбере, че сме направили разработката си в клетката независимо, по силата на Закона за свобода и възстановяване. Ако се замислите, сделката е изгодна за вас. Част от събраната от вас информация може да се окаже неудобна за някои хора, а ние можем да ѝ осигурим прикритие. Информация, която би могла да се разглежда дори като... незаконна според старите правила.

Дейв присви очи, сякаш обмисляше думите му.

Маркъм усети, че прави точно това.

— Разбира се. Можете да припишете всичко... неудобно... на нас. Да се възползвате от временната сфера на дейност, която ни бе отпусната за събиране на информация вътре в страната. И — продължи Маркъм — всички всъщност искаме да го начукаме на Бюрото.

Реми не можеше да си спомни дали е на прозрачно, или на кафяво, така че продължи с малко шишенце малинова водка. Беше му обаче прекалено сладка. Погледна към Бишир, който не обръщаше внимание на ставащото и се бе отдал изцяло на рибата.

— Но — и това е важно — каза Маркъм, — получаваме втория микрофон на пресконференцията.

— Втори микрофон! — отново изсъска Дейв. — Я стига! Бъди разумен. Да не би да искаш и колите ни? Сателитните ни телефони? Вертолета? Искаш ли кабинета ми?

Наведе се, за да погледне Реми в очите.

— Хайде, Реми — каза Дейв, целият в петна и сламки. — Бъди разумен. Държиш ни натясно. И двамата го знаем. Но за доброто на страната...

Маркъм и Бишир се изсмяха, Бишир дори се задави с морския език.

Настъпи тишина. Дейв се изправи, загледа се в нищото и накрая въздъхна.

— Добре. Съвместна дейност, но никакви въпроси относно ръководството, нали?

— Никакви въпроси — каза Маркъм. — Разбира се.

— Запазваме оперативния и тактически контрол... ще ви информираме ежедневно за всичко. И можете да включите свой човек, когато се стигне до края — продължи Дейв. — Правим общо

изявление и получавате своята... *емблема* на подиума. Мога обаче да ви гарантирам само трето място зад микрофона на пресконференцията. Трети микрофон. Това мога, приятели. Няма да ви дам място при нас, каквото и да кажете.

Маркъм хвърли поглед към Реми, който се извърна и посегна за поредното шишенце. Беше замаян и ръката му не улучи. Изгуби равновесие и залитна настрани... и в този миг сякаш нещо изпука зад лявото му око; пронизваща болка премина през черепа му и той се наведе напред и стисна очи. Падна напред към минибара, сви се на топка и се затъркала по пода, стенеше.

— Брайън? — обади се Маркъм.

Той извика от болка, скри лицето си в длани и запълзя по килима към стената.

— Добре! — чу Дейв да се обажда над него. — Можеш да говориш втори на пресконференцията.

Реми стигна стената, облегна се на нея и отвори очи. Нещо не беше наред. Имаше голям проблем с лявото око — дълга тъмна ивица в средата на полезрението му. Затвори очи и отвори само лявото, но черната ивица си остана там, сякаш центърът на стаята бе откъснат като страница от списание. После болката сякаш се събра в основата на мозъка му и настъпи отново, докато не стана почти непоносима, и го накара да се превие, страданието изригна отвътре навън, подобно на черна вода, извираща от земята. Подобно на кълбета дим, издигащи се в ясно небе.

[1] Десет процента от всички приходи отиват във фонда за вдовиците и сираците ↑

[2] От buffalo (англ.) — бизон, бивол. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

НУЛАТА

— Господин Реми, буден ли сте?

Интересен въпрос. Технически погледнато, *трябваше* да е буден, тъй като чу въпроса. И все пак, ако наистина бе буден, защо й *трябваше* да го пита? Нима не беше очевидно? Може би пък сънуваше, че го питат. Как беше описала Ейприл мъката си — трескав сън? Сън — което би обяснило празнините и общата несвързаност на живота — цикличното повтаряне на събития по кабелните телевизии, вълните природни бедствия, учени обявяват отново и отново едни и същи открития (Планета X, птици — динозаври, клониране, генетични кодове), хаотичното ежедневно разместване на национални агенции, прочути хора, за които никой не може да се сети как всъщност са станали прочути, внезапната поява и изчезване на епидемии, декларации и разпадане на правителства, цикли на скандали, изповеди и реабилитации, разгорещени избори, в които изгубилите се обявяват за победители, и състезания, които се повтарят в една и съща поредица, събития, излезли напълно изпод контрол, подобно на мор от липса на логика... сякаш във всички уравнения е била вкарана някаква погрешна математика, съсипваща компютърните програми и водеща до натрупването на привидно приемливи аргументи, пропуски в последователността — откъси от песни, появили се преди първоначалното им излизане, преработени преди първата си прожекция филми, победи, провъзгласени преди избухването на войните, драстичните колебания в пазарите на сигурност (паниката отстъпва пред спокойствието, то — пред паниката, и така без край), всичко това сведено до фрагменти от речи покрай нарочни снимки, съпроводени с цветни предупреждения и жълти ленти по дърветата.

— Господин Реми? Можете ли да стиснете ръката ми?

Пак труден въпрос. Какво *трябваше* да направи — да отговори или да стисне? Стискането отговор ли ще бъде? Какво беше казала Ейприл? „Не можех просто да се мотая и да се преструвам, че всичко

това има смисъл“. Може би вече нищо нямаше смисъл (*празниците засягат всекиго*) и това бе някаква културна болка, от която страдат всички. Но докато мислеше върху въпроса, Реми усети женска ръка в своята и усети болката зад очите си; тя ревеше и бушуваше в главата му като потеглящ от перона влак, запалил фарове и изпускащ пара, но после се промени, стана по-специфична, сякаш някой забиваше лявото му око в черепа, удари с чук, пукнатини по монета и жестока агония, изпълваща вакуума зад очите му, заличаваща богоявлението, което се опитваше да получи, точно когато искаше да му каже: „Ами ако аз съм единственият осъзнаващ това?“. Самотна, смразяваща мисъл — и не съжеляваше, че тя също се изплъзва, че оставя единствено моментно впечатление, подобно на отпечатък в пясъка, преди да бъде напълно заличен. Стисна ръката.

— Боли — каза прегракнало. Видя обичайните сламки на фона на чернотата: разбягваха се, когато се опитваше да се съсредоточи върху тях, но сега бяха наполовина по-малко и само от дясната страна; в лявата имаше единствено тази всепоглъщаща агония, сякаш бяха забили бодлива тел през лявото му око в мозъка и я дърпаха отвън, така че опъваше всичко около себе си. Опита се да отвори здравото си око, но то бе бинтовано заедно с болното. Беше благодарен за останалите петна и сламки — поне имаше нещо за гледане.

— Ще ви дам нещо за болката — прошепна гласът.

— Благодаря — каза Реми. Вдигна ръка и докосна дебелия превръзка през очите си. Бинтът покриваше по-голямата част от челото и бузите му.

— И ще кажа на хирурга, че сте буден. Искате да говори с вас.

— Кой ден сме днес?

— Сряда.

— О.

После чу стъпките ѝ по твърдия под и му се прииска да бе попитал за Ейприл. Сряда не означаваше нищо. За няколко минути остана само болката, после отново се чуха стъпки ѝ се разнесе силната миризма на одеколон.

— Как сте днес, господин Реми? — Докторът произнесе името му с неправилно ударение, но Реми не го поправи. — Аз съм доктор Детуш. Очен хирург.

Парфюмираният глас на доктора бе гладък и спокоен, като на водещ джаз радиошоу в неделя вечер.

— Много боли — каза Реми.

— Предполагам. Непрекъснато се сблъсквам с това в работата си. — Гласът на доктора се адаптира като глас на изнасящ лекция професор. — Пост хирургичната очна травма дава наистина уникален вид болка, господин Реми. Не е локализирана, както при счупен крак или изгаряне на ръката. Не можете да я докоснете; тя е обобщена болка — но не и тъпа като при главоболие. Едновременно може да бъде остра и дифузна.

На Реми страшно му се искаше този човек да престане да говори за болката му.

— Тялото възприема операцията на окото като страшно жестоко посегателство, като уникален шок на всяко ниво — продължи доктор Детуш. — Окото не е устроено да бъде разрязвано като кожата; централната нервна система не знае как да реагира, когато някой започне да ровичка из горните етажи.

— Защо е била нужна операция? — попита Реми.

— Не помните ли?

— Не.

Докторът се разсмя.

— Е, тъй като виждам подписа ви на разрешителното, приемам, че още сте под въздействието на упойката и че не сме отворили наслуки главата ви и сме се опитвали да съсипем ретината ви без ваше разрешение.

— Не — каза Реми. — Имам проблем със следенето на нещата. Всичко ми се изплъзва.

— Това е от анестезията — каза докторът. — Ще започнете да се ориентирате през следващите няколко часа.

— Не — отново каза Реми. — Отдавна е така. Заради онези празнини.

— Да, така изглежда, но не се тревожете — каза докторът. — Щом упойката мине и започнете да се справяте с болката, всичко ще ви се изясни.

Отново разлисти някакви страници.

— Що се касае до операцията, със съжаление трябва да ви съобщя, че не успяхме да възстановим ретината. Беше се отлепила

твърде много. Така че зрението ви с това око... е силно увредено, господин Реми. След като махнем превръзките, може би ще продължавате да виждате някакви смътни образи, особено по краищата, но по същество с това око е... свършено. Чернота. Капут.

Замълча и даде на Реми малко време, преди да заговори отново.

— Не си спомням да съм виждал очи като вашите. Сякаш да четеш учебник. Дегенерация и отлепване, изтъняване на ретините, направо забележително. Никога не бях виждал такава тънка изпокъсана тъкан у човешко същество, което не е било труп. Като подвижни завеси, господин Реми. Като чаршафи в стар склад. Като...

— Добре — каза Реми.

— Някой в семейството ви да е имал очни заболявания?

— Не мисля — каза Реми.

— Защото очите ви са като на деветдесетгодишен човек — каза доктор Детуш. — А трябва също да ви питам, летяхте ли дотук?

— Още ли съм в Сан Франциско?

— Да.

— Значи съм летял дотук.

— Офталмологът ви в Ню Йорк одобри ли това?

— Не. Всъщност май ми каза да *не* летя.

— Е, ето до какво води пренебрегването на лекарски съвет. — Реми отново чу шумолене на страници. — Добрата новина, доколкото може да бъде такава, е, че все още ще можете да виждате с дясното си око — засега. Имате много парчета в полезрението ви... петна, сламки и разни такива.

— Да.

— Е, поне успяхме да ги намалим наполовина. — Докторът се разсмя на собствената си тъпа шега. — Но моля ви, господин Реми, направете си услуга и вземете влак или автобус обратно до Ню Йорк. Очите ви са крехки като оригами, господин Реми. Като увереността на дебело момиче на абитуриентски бал. Като...

— Схванах — каза Реми. Думата *крехки* събуждаше мисли за Ейприл; запита се дали не чака да го види.

— Промяната в налягането по време на полет може да ви се отрази много зле — продължи доктор Детуш. — Разбирате ли?

— Да — каза Реми, преследваше петната из здравото си око.

— Ще го запиша тук. Никакво летене. — Реми чу как докторът драска върху листа. — И един съвет — ще трябва да спрете пиенето. Поне докато трае лечението. Нивото на алкохол в кръвта ви е 0.039. Това е четири пъти повече от допустимата граница, господин Реми. Разбирате ли какво казвам?

— Никакво пиене и никакво летене...

Самолетът се тресеше и подскачаше сред дрънченето на излята и нагласена пластмаса и стърженето на двигателите, напрягаше сили срещу земното притегляне и когато сякаш бе на границата да разкъса алуминиевата си черупка, най-сетне успя да скъса с пистата и да се успокои. Бяха във въздуха. Реми отвори очи, но само дясното се подчини — на лявото все още имаше марля. В ръката си държеше малко шишенце с уиски. Погледна към седалката вляво с надеждата да види Ейприл, но там седеше Маркъм и дъвчеше намръщено молива, мъчеше се да се справи с току-що започнатата кръстословица. Наведе се към него.

— Добре. Шест букви. *Пукнатина*. Последната буква е *м*. Третата сигурно е *о*.

Реми затвори око и се облегна назад. Отвори уста да каже *пролом*, но вместо това излезе...

— Според събраната през последните няколко месеца информация — бавно каза агент Дейв, наблягаше на всяка дума, — клетката е изградена както следва.

Реми огледа непретенциозната конферентна зала. Двамата с Маркъм седяха на овална маса във въртящи се столове. Дейв, високият слаб агент със скобите, стоеше в блясъка на голям компютърен дисплей, монтиран на стената пред тях. На екрана се мъдреше надпис КЛЕТКА 93 и схема, свързваща шест силуета в малка пирамида. Под всеки силует имаше число — едно, две и три на най-долния ред, четири и пет в средата и шест на върха. През единия от силуетите, номер пет, минаваше червена линия; другият, номер две, бе отбелязан с въпросителен знак над него.

— Както следва? — промърмори Маркъм на Реми.

Дейв рязко се обърна към тях.

— Какво му е на „както следва“?

— Нищо. Просто... нищо.

Дейв погледна стената, после отново се обърна към Маркъм.

— Вижте какво. Вие сте гости в тази операция. Агенцията обикновено не сътрудничи по такъв начин. Поставен съм в много неизгодно положение. Затова бих се радвал на малко подкрепа. И професионализъм.

— Прав сте. Съжалявам — каза Маркъм. — Вината е моя.

— Деветдесет и три е класическа, малка, лишена от лидер клетка *sui generis*^[1] — продължи Дейв и хвърли бърз отбранителен поглед към Маркъм, преди да продължи. — Всеки от членовете ѝ е свързан с един или двама други, но никой не познава повече от двама други, така че ако някой отпадне, двама или трима могат да се измъкнат и на теория клетката ще може да се възстанови — като гущер, който си къса опашката. Ето защо е важно да се доберем до колкото се може повече членове.

— Защо е наречена Деветдесет и три? — попита Маркъм.

— Не сме сигурни. Може би групата е била формирана през деветдесет и трета, макар че повечето от връзките са от много по-ранна дата. Анализаторите ни излязоха и с друга теория, според която името се отнася до деветдесет и трите имена на Аллах и че броят на членовете попада точно между три и девет. Разбира се, следим също така и радиостанциите на тази честота, поздравите, посвещенията, заглавията на песните и други такива неща. — Дейв натисна копчето на дистанционното. — А сега да разгледаме членовете на клетката.

На екрана се появи черно-бяла снимка на кльощав арабин — говореше по мобилен телефон пред някакъв жилищен блок. Челюстта му бе издадена в силна обратна захапка, сякаш се мъчеше да не позволи на зъбите си да изскочат навън.

— Обект номер едно — Камал ал-Хасан, роден и образован в Саудитска Арабия, страстен и интелигентен, говори перфектен английски... маниак на тема японски спортни коли. Вероятно се е разочаровал от Америка на дванадесетгодишна възраст, след като отборът му „Таиф“ бе елиминиран в първия кръг на световното първенство на Малката лига.

— Позиция? — попита Маркъм, без да вдига поглед от бележките си.

— Втора база — каза Дейв. — Само ръкавица, никакви бухалки. Добър обхват, но хвърля като шестгодишно момиченце. По-късно се преместил в Сирия и работил като агент, събирал пари за ислямистките спортни клубове под предлог, че събира помощи за бегълци.

Дейв натисна отново копчето и се появи следващият диапозитив — друга снимка на Камал, този път в делови костюм, слизаше от лимузина.

— Имаме основания да смятаме, че неотдавна е влязъл в страната, най-вероятно през Канада.

Появи се снимка на познато изглеждащ млад арабин в делови костюм.

— Обект номер две — братът на Камал Асан, живеещ в Маями...

Реми ахна, но като че ли никой не забеляза. Това бе човекът, когото бяха измъчвали на кораба край Маями. Погледна към Маркъм, който му хвърли бърз поглед, надраска нещо в бележника в скута си и отново вдигна глава към екрана.

— Или най-малкото *живял* в Маями — поправи се Дейв. — Честно казано, не знаем къде се намира, сега. В неизвестност е от месеци. Смятахме, че се е опълчил срещу растящия радикализъм на брат си, но е възможно и да е минал в нелегалност, за да подготви нещо.

— Каза, че ще го пуснете — изсъска Реми на Маркъм, който продължи да гледа напред.

— Следващият — каза Дейв и на стената се появи физиономията на Бишир, — както... добре знаете, е контраразузнаването на агенцията, Тарзан — Бишир. Означихме го като Обект номер три, макар че именно той ни осигуряваше информация. Разбира се, неговото сътрудничество ни дава огромно преимущество пред врага ни в лицето, на бюрото. — Хвърли бърз поглед към Маркъм и Реми. — Не че искам да се хваля, но смятаме, че това е най-дълбокото реално проникване в терористична клетка, осъществено от която и да било американска агенция.

Маркъм изръкопляска учтиво.

Дейв отново натисна копчето и на Реми му бяха нужни няколко мига, за да разпознае следващото лице.

— Идентифицирахме Обект номер четири като най-слабия член на групата, роднина на Бишир...

Това бе Махуд, собственикът на ресторанта.

— О, я стига — невярващо рече Реми. — Той не е...

Маркъм се пресегна, сграбчи го за ръката и поклати леко глава.

— Махуд Таснийм е пакистанец, собственик на ресторант в града — каза Дейв. — Не сме съвсем сигурни за неговото въвличане или мотивация... знаем само, че неотдавна се е свързал с Бишир и поискал доброволно да се включи, вероятно като помощник, осигуряващ транспорт или тайна квартира.

Дейв натисна отново копчето и на стената се появи образ, който Реми разпозна — мъж, лежащ в локва кръв на тротоара; Това бе снимката, показана му от Бъф в таксито.

— Както знаете, Обект номер пет, Боби ал-Замил, е мъртъв. — Дейв прочисти гърлото си. — Ал-Замил е бивш помощник на Бишир. Причината, поради която отначало се обърнахме към вас във връзка с Марч Селиъс, бе, че Бишир бе споменал името ѝ по време на разпит. Каза, че я познава покрай ал-Замил, който имал делови отношения с нея. Не сме сигурни защо ал-Замил е бил елиминиран; може би групата е искала да се отърве от него, защото бе под наблюдение, или е размислил, а може пък това да е нещо като риалити шоу и да са го номинирали за изгонване. Както и да е, явно са го убили, за да не изложат операцията на опасност.

Маркъм кимна енергично.

— Но вместо да разубеди групата, смъртта на ал-Замил като че ли е съживила останалите и ако не друго, ги е убедила да съкратят сроковете си. Което ни води до Обект номер шест, най-загадъчния член на клетката. Дори Бишир не е сигурен за истинското му име. Останалите го наричат Ибн' Араби, което прилича на обръщение към пацифистки настроен учител суфи. Нарекохме го с кодовото име Ягуар.

— Защо не Ледения? — предложи Маркъм.

— Какво? — не разбра Дейв.

— Да — каза Маркъм. — Знаете ли... ако бях на ваше място, щях да го нарека Ледения.

Дейв го изгледа невярващо.

— Ледения?

— Да. Ледения.

— Искате да го наречем Ледения? Но кодовото му име е Ягуар.

— Не го ли намирате за малко... предсказуемо?

Раздразнен, Дейв сложи ръка на гърдите си.

— Не, не е предсказуемо... избрахме Ягуар заради Тарзан. Нали се сещате. Това е животно.

— Да. Предполагам. Но не е ли малко мелодраматично?

Дейв изглеждаше зашеметен от критиката.

— А Ледения не е ли?

— Това е литературно позоваване. По-изтънчено е.

— „Смъртоносно оръжие“ е литературно позоваване, така ли?

— Не... Ледения от пиесата на Юджийн О'Нийл.

Лицето на Дейв се изкриви.

— Онази за противните хлапета, дето се мъчат да направят хор?

— Не, тя се казва „Хор“.

— Защото беше ужасна.

— Не предлагам да кръщаваме някого на „Хор“. Просто предлагам да размислите и да наречете лидера Ледения.

Дейв сви рамене.

— Е, не можем. Вече е прекалено късно. Освен това вече си имаме един Леден в Рияд. Ще стане много объркано.

— Но *Ягуар*?

— Да — каза Дейв. — Ягуар. И тъй, както казвах, според Бишир...

— Ягуар? — промърмори Маркъм.

Дейв прочисти гърлото си.

— Според Бишир клетката се финансира от... *Ягуар*. За съжаление нямаме никаква представа откъде той получава парите си. Проследяваме обичайните благотворителни фондации, сметки в швейцарски банки, търговия на наркотици, енергийни пазари, алтернативни музикални хонорари и тъй нататък... но засега удряме на камък. Единственото, с което разполагаме, е пощенската кутия на Бишир. Преди една седмица в нея се появи празна пощенска картичка — без никакви отпечатъци — с място за среща.

Картичката се появи на екрана. На нея пишеше ВМ ПАРК 0800. Този път Реми не се изненада ужасно, когато разпозна собствения си почерк.

— Смятаме, че на тази среща ще бъдат набелязани цели. Щом това стане, имаме два избора. Бихме могли да ги спипаме на място, но не и преди да сме сигурни, че всички членове и особено Ягуар са налице. Ако се задействаме... прекалено бързо, рискуваме да оставим някой от тях да се измъкне. Ако се забавим...

— Се надпреварваме с времето — каза Маркъм и изсумтя в шепа като ученик, опитващ се да сподави смеха си в час.

— Какво? — попита Дейв.

— Нищо — каза Маркъм и изправи рамене, но затвори очи и отново изсумтя.

— Какво толкова смешно има? — отново попита Дейв.

Маркъм овладя физиономията си.

— Нищо. Просто... Нищо.

Без да престава да гледа неодобрително Маркъм, Дейв натисна копчето и се появи следващото изображение.

— Това е единствената снимка, която вероятно е на Ягуар.

Зърнеста фотография на двама души, облегнали се на парапета на ферибот. Отначало Реми се опита да различи човека от лявата страна, който май пушеше цигара.

— Мъжът отляво е Асан — каза Дейв и отново натисна дистанционното.

Появи се увеличен образ на Ягуар, още по-размазан, отколкото на предишната снимка. Бе невъзможно да се различи лицето му. За Реми обаче бе ясно, че мъжът е по-възрастен, вероятно над петдесет, дори към шейсет, на вид от Близкия изток, с къса сива коса. И беше облечен в дълго сиво вълнено палто.

— О, не! — промърмори той.

Дейв не му обърна внимание.

— Това е Ягуар, човекът, когото наричат Ибн' Араби, иронично споменаване на исляма като религия на любовта. Смятаме, че Ягуар вероятно е бил преподавател в миналото и че може би е обучавал един или повече от членовете. Смятаме, че може би е станал радикален, когато е изгубил член от семейството си, може би син, по време на първата война в Залива, макар да не знаем как или на чия страна.

Смятаме също, че е натурализиран американец, високообразован, с познания за експлозиви...

— Не, аз познавам този тип — каза Реми.

— Да. — Дейв въздъхна и се обърна към стената. — И аз имам същото чувство.

Отиде до стената и се загледа в неясния образ на мъжа с вълненото палто.

— Когато най-сетне видиш лицето на врага, сякаш имаш чувството, че си го познавал през целия си живот.

— Не... — започна Реми.

— О, има и... един друг момент — бавно каза Дейв, сякаш подбираше подходящите думи. — И той е от най-високо ниво и не бива да се споменава извън тези стени. — Пое си дъх и продължи: — Има известни... опасения — както казах, на най-високо ниво, — че възприятието за опасност е...

— Намаляло? — обади се Маркъм.

— Да. И смятаме, че няма е добре общественото мнение да възприеме враговете ни като шайка безобидни откачалки, ненормалници с бомби в кутии за обувки и безполезни терористи. С други думи, не можем да си позволим да заловим група невъоръжени шофьори на такси и управители на мотели.

Маркъм вдигна вежди, сякаш бе чул добра новина.

— Не търсим нищо помпозно. Но враг без оръжие е като куче без зъби. Затова няма да действваме, докато врагът не се сдобие с взривно устройство. — Дейв изчака, докато схванат думите му. — И тогава... тогава трябва да действваме бързо.

Реми тъкмо се канеше да стане и да каже, че всичко това е лудост, когато Маркъм избухна в нервен отривист смях.

— Това е викторина със смъртта — каза той. — Игра на хокей срещу злото...

Ейприл отвори вратата на апартамента си и го изгледа студено, стиснала зъби. Носеше джинси и тъмна риза. Косата и бе вързана на опашка. Лицето й изглеждаше по-слабо. И бледо.

Реми приятно се изненада.

— Здравсти — каза й.

Тя не го погледна в здравото око.

— Какво искаш, Брайън?

— Какво има?

— Какво искаш?

— Какво... искам ли? Искам... да те видя.

— Защо?

— За да поговорим.

— За какво?

Реми се изненада от леденото ѝ поведение.

— Искам да съм с теб.

— Каж ми какво искаш, Брайън.

— Ами... — Не знаеше откъде точно да започне. — Явно съм замесен в нещо и... не зная. Просто искам да те видя.

Тя най-сетне вдигна поглед и като че ли едва сега видя марлята на окото му, но каза само:

— Не се съмнявам, че ще измислиш нещо.

— Какво има? — отново попита той. — Мога ли да вляза?

Погледна покрай нея към апартамента. Дневната бе пълна с кашони. В най-близкия до вратата имаше пуловери.

— Заминаваш ли някъде, Ейприл?

— Да — каза тя. На Реми му се стори, че говорят прекалено спокойно и бързо, като актьори, репетиращи позната сцена. — Изнасям се.

— Какво? Къде?

— Не мога сега, Брайън.

— Мога ли да вляза?

— Не — каза тя. — Не можеш да влезеш.

— Защо?

— Не съм сама.

Реми погледна покрай нея.

— Не виждам никого.

— Не можеш да виждаш призраци — каза тя.

— Призраци ли? За какво говориш, Ейприл?

— Моля те, недей — повтори тя, забила поглед в земята.

— Какво „недей“?

— Не се прави, сякаш не си спомняш.

— *Аз не си спомням. Никога не си спомням. Заради онези празнини.*

— Да — каза тя, докато затваряше вратата. — Така каза...

Едгар изглеждаше различен — по-голям, по-самоуверен, макар че това можеше да се дължи и на прическата му. Гъстата му рошава коса бе по-къса, почти обръсната отстрани, с една малка туфа отпред; старите му торбести дрехи бяха сменени с клин и непромокаемо яке. А физически бе определено наедриял, както бе отбелязал Реми и преди това, сякаш бе вдигал тежести — кокалестият му врат бе заменен от нещо като пиедестал. Реми отново бе паркирал успоредно на тротоара в тъмното, на върха на хълма, срещу паркинга на същия онзи малък търговски център. Гледаше през бинокъла и през минаващите коли виждаше от време на време вървящия по тротоара Едгар. Момчето спря на същото място като преди, прескочи оградата и отново се озова в паркинга. Твърдо решен този път да не го изпуска, Реми свали бинокъла, метна го на задната седалка, изскочи от колата и бързо пресече натоварената улица. Изтича по тротоара и се покатери по същата ограда. Бинтованото око го болеше, докато тичаше. Замая се, когато скочи от оградата в паркинга, и си изкълчи глезена, при скок само от метър и половина. Когато се изправи, момчето вече не се виждаше никакво.

— Едгар! — Паркингът бе осеян с малки саксии за дървета в края на всеки ред и Реми закуцука сред колите и болните дървета, изправяше се на пръсти на всеки няколко крачки, за да огледа района. — Едгар!

По тротоарите вървяха хора и влизаха в двора в централната част на комплекса. Чу се клаксон и Реми се махна от пътя на една кола.

— Едгар!

Тръгна несигурно покрай магазините, взираше се във всяка витрина. Магазин за японски матраци. Бюро за попълване на данъчни декларации. Сватбено облекло. Хиропраксис. Вносни палми, пособия за голф, шезлонги. Никъде не виждаше сина си и, честно казано, не можеше да си го представи в нито едно от тези места.

— Едгар! Къде си? — Сладолед и гевреци. Армейски наборен пункт, магазин за китари, клетъчни телефони и...

Спря и впери поглед във витрините, които бе подминал. Помисли си за прическата му. Тръгна предпазливо към тесния армейски наборен пункт. Представляваше миниатюрно помещение и сякаш по-голямата част от площта му се намираше зад единствената врата. Някакъв сержант с обезпокоително сини очи, тънък мустак и тясна брадичка седеше на бюрото и говореше по телефона. Реми влезе. Сержантът вдигна поглед и прекъсна разговора.

— Добър ден, господине. Какво обичате?

Реми се огледа. Тази част от офиса приличаше на фалшива фасада, малко пространство с водеща навътре врата, или може би заден изход.

— Хлапето ми да е влизало тук?

— Моля? — каза сержантът.

— Едгар Реми. — Реми посочи вратата, водеща към задната част на офиса. На нея имаше плакат с лицето на суров млад мъж с униформа и черен грим, сякаш отиваше да играе футбол. Отдолу пишеше ГОТОВ ЛИ СИ? — Едгар там ли е?

Мъжът заговори спокойно и успокояващо:

— Господине, нямам право да казвам кой е вътре, освен на най-близките роднини.

— Аз съм му най-близък роднина — каза Реми.

Тръгна към вратата, но военният бързо стана и му препречи пътя.

— Вижте какво, не ви трябва — каза Реми. — Той е още хлапе.

Военният се усмихна топло.

— Това е обичайната реакция, когато млад мъж реши да постъпи в армията. Трудно е да се признае, че детето ви е станало мъж.

— Той е само на шестнадесет — каза Реми.

Сержантът изглеждаше искрено развеселен.

— Можете да сте сигурен, че не бихме приели шестнадесетгодишен младеж, господине.

Думите му не помогнаха на Реми да се почувства по-добре. Възможно ли бе Едгар да е на осемнадесет? Знаеше, че е минало време, но Едгар все още не бе достатъчно пораснал, за да постъпи в армията. Или беше?

— Това е някаква грешка. Не би трябвало да е тук. Не е подписвал нищо, нали?

Военният го хвана за ръката.

— Вижте. Както вече казах, нямам право да разкривам кой е тук и кой не е. Но когато един млад мъж вземе подобно решение, връщане няма. И ако този млад мъж се случи да е някой, който е изгубил баща си и иска да направи нещо, за да отмъсти за добрия човек, не виждам как някой, който наистина държи на него, би могъл да нарече това грешка.

— Аз съм баща му — отпаднало каза Реми.

— Втори баща ли? — попита сержантът.

— Не. Истинският му баща.

Сержантът се усмихна търпеливо.

— Вижте какво, наричайте се както си искате. Сигурен съм, че не е лесно да отгледаш детето на някой друг. Безкористна постъпка. Разбирам...

— Изслушайте ме...

— Не. — Говореше толкова тихо, че Реми трябваше да се наведе, за да го чуе. — Вие ме изслушайте. Досега бях достатъчно търпелив, господине. Но няма да ви позволя да позорите младите мъже и жени, които обличат тази униформа.

Мъжът наклони глава и изгледа Реми с електрическите си сини очи.

— Щом не уважавате и подкрепяте решението на младия воин, ще трябва да ви помоля да напуснете... преди да сте опозорили светлата памет на баща му.

Реми се изсмя, звукът го порази, приличаше му на налудничав. Зачуди се: „Ако се затичам, дали ще успея да стигна до вратата?“ — но военният като че ли прочете мисълта му и пристъпи към него. Реми излезе от офиса. Военният продължи да стои от другата страна на стъклената врата със скръстени ръце.

Реми се огледа първо в едната, после в другата посока. Сякаш му бяха предложили избори, на които нямаше особено доверие. Поколеба се известно време и накрая закрочи.

— Здравсти.

Обърна се. Едгар стоеше на прага на наборния пункт, забил поглед в обувките си. Военният гледаше нервно през прозореца, готов да скочи, ако Реми направи нещо подозрително. Едгар пристъпи навън и стъклената врата се затвори зад него. Черната му коса, която винаги

бе разрошена, сега бе прекалено къса, за да я лови гребен — само ниска четина, която дори не можеше да покрие розовия му череп.

— Просто искам да знаеш, че разбирам как се чувстваш — каза Едгар. Продължаваше да гледа надолу. — Наистина разбирам. Просто...

Извърна се малко наляво — толкова позната поза, че Реми закопня отново да види момчето си и се запита какво е направил с него този гологлав млад мъж. Но само попита:

— Просто какво?

Едгар сви рамене.

— Ами, имам голям напредък.

— Напредък — повтори Реми.

— Не само аз. И мама мисли така. Психотерапевтът също. Минах през всички етапи на мъката. Не можеш да искаш от мен да се върна. Какво, да се отрека ли? Или... или да се гневя? — Поклати глава. — Както и да е, не мисля, че мога да се върна. Вече не. Не и след като най-сетне приех смъртта ти.

Едгар вдигна поглед. Вече бе висок колкото баща си. Но много по-различен.

— А ти наистина... някой ден ще умреш. Нали?

„Да — помисли Реми. — Някой ден“.

Стояха един срещу друг на тротоара на търговския център, забили погледи в земята. Едгар отвори уста да каже още нещо, но вместо това сви рамене. После бутна стъклената врата на наборния пункт. И преди Реми да успее да каже или дори да измисли какво да каже, момчето отново изчезна зад...

Вратата бе откряната едва-едва и Ейприл се бе облегнала на нея, очите и бяха зачервени.

— Моля те, Брайън. Измъчваш ме всеки път, когато правиш така.

Отново стоеше пред апартамента ѝ и я молеше през веригата. Затвори очи, мъчеше се да се отърси от чувството, че вече е преживял този момент.

— Ейприл. Не зная какво лошо съм направил. Повярвай ми. Не си спомням.

— Не си спомняш.

— Да.

— Не си спомняш, че ме остави в една хотелска стая в Сан Франциско?

— Това ли съм направил? — Той трепна. — Съжалявам, Ейприл. Виж, ретината ми се отлепи. — Докосна превръзката си. — Окото ми...

Но тя не погледна нагоре.

— И не си спомняш, че ми остави бележка, че не можеш да бъдеш с човек, който е влюбен в призрак?

— О. Съжалявам. — Реми затвори здравето си око. — Наистина съжалявам. Не съм искал да го правя. Моля те — Погледна отново към кашоните край вратата. — Поне ми кажи къде се местиш.

Тя се загледа покрай него.

— Отказах се от парите.

— За какво говориш? Какви пари?

— Обезщетението. Парите, които ме убеди да взема. Раздадох ги всичките. Адвокатът взе една част. Дадох на родителите на Дерек. И дарих останалите. В случай че си дошъл за това.

— Какво? — Реми опря рамо на касата на вратата. — Не, Ейприл. Не ми пука за парите. Никога не ми е пукало за парите. Виж, не зная какво съм направил... но съжалявам. Зная, че съм се държал като луд, но имам нужда от теб.

— Имаш нужда от мен.

Остана поразен от безизразния ѝ глас. Никога не я бе виждал в такава светлина.

— Нека забравим тази лудница и просто... да идем някъде. Ще живеем на хотел и... всеки ден ще си купуваме нови дрехи. Ще си сменяме имената...

— Невъзможен си.

— Моля те. Ще направя всичко, за да се върнеш. — Хвана я за ръката. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Ами... — Ейприл издърпа ръката си. Клепачите ѝ останаха наполовина спуснати, сякаш всеки момент щеше да заспи. С тези нейни дълбоко разположени полуотворени очи ефектът бе хладен, преднамерен. — Ви могъл да спреш да чукаш шефката ми.

И леко затвори вратата пред носа му.

Реми остана за момент неподвижен, след което главата му се опря напред на...

Вратата на друг апартамент. Отвътре се чуваше смях. Реми вдигна глава. Не знаеше що за врата е това. Чувстваше се замаян, сякаш се люлееше в океан и се оглеждаше за нещо, за което да успее да се хване. Чу приближаващи стъпки и макар да не помнеше да е чукал, вратата се отвори и се появи Гутерак, явно току-що подстриган и с бутилка вносна бира в ръка.

— Хей, знаех си, че ще дойдеш! — Обърна се към Макинтайър и Кейри. — Видяхте ли? Нали ви казах, че този шибаняк за нищо на света няма да пропусне премиерата ми. Ето *това* е приятел. Внимавайте, неблагоприятни авантаджии. Влизай, човече.

Изглеждаше по-тънък, особено в раменете и гърдите — като човек, отслабнал не където трябва, подобно на една по-малка версия на все същата кегла за боулинг. Косата му също бе различна, намазана с гел и нарочно разчорлена. Тънка като тръстика жена с къса черна коса, също небрежно разчорлена, пълнеше чинии с храна — нако на седем пласта и хляб със спаначен сос — на масата за кафе пред Кейри и Макинтайър, които седяха един до друг на дивана и държаха бири. Двамата кимнаха на Реми.

— Тара — каза Гутерак. — Ела да те запозная с този тип. Това е Брайън Реми, за когото ти разправях. Бяхме навремето в една кола. Работехме заедно за Шефа, преди този да се махне и да получи канцеларска служба, а после и една чудна инвалидност. Минахме през истински лайна в онзи ден.

— Да, казвал си ми — каза тя и на Реми му се стори, че долавя в гласа и следа от раздразнение. Приблужи се; бе най-малко с петнайсет години по-млада от Гутерак, момиче на границата между симпатична и корава, с лазерно зелени очи и клипс на дясната ноздра.

— Реми, това е Тара — каза Гутерак с най-официалния тон, на който бе способен. — Работи за продуцентската компания, с която имам договор, и явно проявява нездрав интерес към дърти ченгета.

Здрависаха се.

— Чувала съм много за теб — каза тя.

Когато пусна ръката му, Реми полусъзнателно докосна превръзката на окото си. Зачуди се защо никой не споменава за нея.

Е, как е ранното пенсиониране, мързеливецо? — попита Макинтайър.

— Гърбът ти не може да е чак толкова зле — каза Кейри и малко сос капна от тортилата му върху дебелията му длан. — Все още можеш да вървиш изправен.

— Гърбът ми е добре — тихо каза Реми.

— Ела. Ще ти дам бира. — Гутерак поведе Реми към кухнята.

Реми огледа кухнята и снимките на хлапетата на Гутерак на малкия хладилник. Взе бирата и отпи. Опря се на масата.

— Виж, Пол... имам нужда от помощта ти. Оплел съм се в нещо... не зная... стават някакви безумия и... май съм загазил.

— Да, наистина си се преобал, човече. Говорих с Ейприл. Каза ми, че си спал с шефката ѝ. Какво мислиш?

— Говорил си с Ейприл?

Гутерак се наведе напред.

— Кой си е помислял, че ще се хванем с такива млади жени, а? Като шестица от тотото, нали? Да сменим дъртите пачаври с тези мацки. Не, задължително трябва да се върнеш. На ръце и на шибаните ти колене, човече.

— Не, не става дума само за Ейприл — каза Реми. — Всичко започва да ми се губи, Пол... правя разни неща и не мога да си спомня. Сякаш в мен има двама души.

Наведе се напред.

— Първо онова нещо в Маями, после отидох в Сан Франциско... после онзи морски език с ядки и патица, и старият арабин с вълненото палто... и господи, започвам да си мисля... — докато думите се оформяха в гърлото му, Реми знаеше истината за тази конкретна мисъл, — започвам да си мисля, че... че ще се случи нещо лошо, каквото и да направя.

— Утре ще звънна на Ейприл. Ще говоря с нея.

— Не става въпрос за Ейприл.

— Пол! — извика Тара от другата стая. — Започва.

— Ела, човече. Трябва да видиш това! — Гутерак тръгна към дневната и Реми го последва. Застана в дъното.

По телевизията течеше полицейското шоу, за което винаги се крещеше, че било *откъснато от кратките новини*. Чу се музика. — *Ду-Дум*. — и последва първата сцена — разносвач бута количка с голям телевизор и се натъква на труп. На следващата сцена двама детективи са клекнали над тялото. Реми познаваше ритуала — трупят винаги се появява най-напред, а след това работата на детективите е да обиколят определени места в града и бързо да разпитат хората, като задават по един-два въпроса, преди да се заемат със следващия разпит, за да успеят да спипат убиеца преди началото на процеса във втората половина на шоуто. Камерата замръзна, за да покаже жертвата — млад арабин, проснат на тротоара. После показаха прозореца, от който бе паднал — случайно, но по всяка вероятност с нечия помощ.

Реми погледна Гутерак, но той не реагира по никакъв начин.

Шоуто продължаваше. Ченгетата разпитваха очевидците; една социална работничка, живееща в същия блок, разказа на детективите, че е разпознала човек на тротоара малко след като мъжът паднал през прозореца — пенсиониран полицай на име Брус Дени, неотдавна напуснал заради проблеми с гърба. Лабораторията разполагаше и с отпечатък на обувка от местопрестъплението и искаха да го сравнят с обувките на Дени.

Реми сложи ръка на устата си. Огледа се, но като че ли никой не виждаше нищо странно в това, което гледаха.

Ду-Дум. Единият от детективите спира Брус Дени на летището, за да го разпита. В шоуто Дени носеше превръзка на окото. Реми отново докосна своята.

— Господи, Пол... — започна той.

— Шшш — каза Тара.

Детективът попита Дени кой номер обувки носи. Дванайсети — същия като от отпечатъка на местопрестъплението, същия като на Реми. После Брус Дени попита дали може да се довери на детектива. Може и наистина да е бил на местопрестъплението, но не си спомнял. Каза, че има някакъв проблем с паметта, че има „празнини“ И помоли детектива да го следи.

— Да ви следя? — попита детективът.

— Да. Да ме следите.

— В смисъл... да следя какво говорите ли?

— Не. Да ми сложите опашка. Мисля, че съм въввлечен в нещо и искам да открия какво е.

Дойде време за първите реклами.

Реми погледна невярващо Гутерак.

— Господи, Пол, няма...

— Шшш. — Гутерак вдигна ръка и посочи телевизора. — Почва.

Започнаха рекламите и Реми видя колко плавно се случи това — единият свят преля в друг, детективите изчезнаха и се смениха от две хлапета, стоящи в чиста дневна в къща от предградията — „Точно като в къщата на Карла и Стив“, помисли си Реми — и гледаха през прозореца, а по лицата им проблясваха аварийни светлини.

— Страхотно — каза едното. Под набиращата сила музика камерата се отмести към един пожарникар и едно ченге, които стояха на улицата, говореха и сочеха към някаква невидима опасност, заобиколени от полицейски ленти и въртящи се лампи. Ченгето бе Гутерак. Двамата с пожарникаря се обърнаха към камерата, осветени и снимани отдолу като някакви супергерои.

— Когато дойде неприятност... — каза пожарникарят.

— А тя ще дойде... — каза Гутерак.

И после двамата посочиха към камерата и казаха в един глас:

— Ще ти е нужна яка закуска! Закуска за герои.

Следващият кадър показваше слънчева маса с две кутии зърнени закуски, поставени под идеален ъгъл една спрямо друга. Зад тях децата нагъваха, сякаш не се бяха хранили от месеци. Всяка от кутиите приличаше на американски флаг; пожарникарят бе на едната, а на другата Гутерак се взираше със сериозна физиономия в пространството. Благодарение на магията на телевизията двамата намигнаха от картона.

Камерата се върна към фотогеничните хлапета с пълните лъжици.

— За мен са мюслите! — каза едното и Реми си помисли, че усеща мъничко разочарование у момчето, което бе получило също и резенчета банан в закуската.

— За мен пък — бялата ружа! — каза другото хлапе някак равнодушно.

След което се разнесе дълбокият глас на диктора:

— Първият отзовал се. Закуската за герои.

Когато всичко приключи, Макинтайър, Кейри и Тара заръкопляскаха. Реми не знаеше какво да направи.

— Миличък, ти си звезда — каза Тара.

— Какво мислиш, Брайън? — нервно попита Гутерак.

Но преди да успее да отговори, Реми усети как моментът се плъзга и...

Бегачите обикаляха на зазоряване полянката във формата на бърбек. Стъпките им отекваха меко в оградата по края на парка. Реми седеше на стъпалата на входа, над мократа трева. В ръцете му имаше отворена книга, но той гледаше над нея към влажната поляна. Беше започнал да свиква да гледа с едно око, да вижда зад ъглите. Запита се дали това не е в известен смисъл по-точен изглед към света, без празнината между очите му, без онова малко разстояние, което се коригира и покрива от мозъка. Запита се и за слепите петна — дали не са неща, които само той може да види сега. Неща, които двете очи пропускат.

В парка една разхождаща малко куче жена се огледа, преди да разреши на животното да се изсере в пясъка около червената катерушка. По-наблизо един бездомник спеше в края на тревата: разделяше потока бегачи като канара в река. Реми преброи шестима бегачи при едната обиколка — петима мъже и една жена; на следващата бяха седем, после девет, после дванадесет, сякаш гледаше отделни кадри с празнини между тях. Слънчевите лъчи започнаха да проникват между дърветата. Почти всички бегачи имаха малки слушалки и слушаха музика, която само те можеха да чуят, толкова самотни в света, колкото изобщо бе възможно. Скоро към тях се присъединиха първите служители — бавно си проправяха път през парка към финансовия район, подобно на кръвни клетки към рана.

Жени с тъмни чорапогащници и маратонки носеха огромни чанти; мъже с костюми крачеха целеустремено и джафкаха в клетъчните си телефони. Реми си помисли за онази друга сутрин — далечна, тревожна, в края на лятото, с намек за прохладната есен, ден за избори, хората спират да гласуват, оставят децата си в училища и детски градини, тъкмо са пристигнали в офисите си, разместват фотографии, гледат графициите си за деня — и си представи Ейприл.

Съпругът ѝ — върнал се е при нея само преди два дни — е отишъл на работа, а тя се мотае из къщи, мисли как животът ѝ отново започва да прилича донякъде на нормален, после открива телефона му, изслушва съобщението и се обажда на сестра си в работата. Представи си и плачещата на бюрото си Марч; и двете вярват, че това е най-ужасната сутрин в живота им, *без да имат представа*, докато нисък рев не разсича утринния въздух...

Бездомникът стана. Беше набит чернокож с покрити с мазни петна джинси и канадка. Протегна се и незабавно се зае за работа — дори бездомниците трябва да са амбициозни, помисли си Реми, просяци Тип А — но протегнатата му ръка само отклони потока пешеходци по-надалеч от него. Повечето вдигаха ръка, за да го спрат да не им иска пари, неколцина поклатиха глави, докато най-сетне един мъж в пристъп на милосърдие не затършува разсеяно в джоба си, без да спира да говори по телефона, сякаш просякът бе будка за жетони.

Още два отказа, след което бездомникът закачи друг минувач, този път млад мъж от Близкия изток. Реми вдигна глава. Мъжът... бе Камал, братът на Асан, Обект номер едно. Сигурен бе. Облечен в син блейзър и жълто-кафяви панталони, Камал приличаше на по-слаба версия на Асан... като по-висок клон на едно и също дърво. Носеше кафяв пакет, увит като сандвич. Огледа се нервно. Опита се да се отърве от бездомника, който го бе сграбчил за ръката и като че ли бе твърдо решил да му каже нещо. Накрая Камал кимна и продължи да върви, докато не стигна до една пейка. Седна сковано, сякаш очакваше някого. Остави сандвича до себе си. Реми си погледна часовника. Осем без три.

Точно в осем до пейката приближи втора фигура. Бишир, човекът на агенцията в клетката, облечен в дълго яке. Седна, уж без да обръща внимание на Камал. Малко по-късно обекти номер едно и две станаха през няколко секунди един след друг и тръгнаха към улицата. Този път Бишир носеше сандвича. Вървяха един до друг, но се движеха сковано и толкова усилено се мъчеха да не привличат внимание, че изглеждаха направо нелепо.

Реми бързо стана от стълбите и тръгна след тях. Двамата вървяха бавно по улицата и спряха при едно начално училище, заспориха за нещо пред претенциозната ограда от тухли и желязо. Камал посочи една част от оградата, приличаща на кораб в спокойно море, Реми

докосна пиратската превръзка на окото си и усети как изстива. „Не и училище. Не биха посегнали на училище...“

Отново тръгнаха и Реми продължи да ги следва. Завиха на един ъгъл и той видя агент Дейв в паркирана кола заедно с друг мъж, когото не познаваше. Дали агенцията контролираше всичко това? Имаше ли нужда Реми да продължава да следи Камал? Миг по-късно Камал и Бишир изчезнаха по стълбите на метрото. Дейв и другият агент забързаха след тях.

Това ли бе всичко? Беше ли свършил своята част? Може би в края на краищата бе възможно — ако просто следва събитията — нещата да се наредят. Движението започваше да се засилва. Може би дори можеше да закуси...

Камал излезе от станцията на метрото от другата страна на улицата. Сам. Закрачи бързо, почти с подтичане по тротоара. Реми напразно потърси с очи Дейв, а Камал вече приближаваше следващата пряка. Реми се затича по улицата, като се мъчеше да изглежда, сякаш гони автобус, и остана на половин пресечка от Камал, чиято глава се въртеше наляво-надясно като на гушер. Почувства се като обезумял от объркващия приток на адреналин. Трябваше ли да спре Камал? Случваше ли се нещо? Щеше ли да познае, ако наистина се случва?

Остана зад Камал, като се оглеждаше за Дейв, но агентът не се виждаше никакъв. Дали Камал бе успял да му се измъкне? Обектът зави на север, после на запад, на юг и накрая отново на изток — пълна обиколка около квартала. Реми го следваше от разстояние, като се мъчеше да изглежда напълно безгрижен — нещо доста трудно предвид темпото, което налагаше Камал. Спираше от време на време, уж за да си погледне часовника, след което продължаваше.

Камал забърза към една група обществени сгради. Реми усети как в него се надига чувство за гняв и безнадеждност. Всичко тук бе потенциална мишена. Куполи, арки и колони, бездиханна неокласическа грамада в края на пресечката — всичко би могло да свърши работа, помисли си Реми, всички сгради бяха претърпкани с хора и символична тежест. Помисли си за картата на туристическите атракции в центъра. Целият град представляваше една огромна мишена. Пред него Камал внезапно спря, погледна през рамо, рязко зави наляво и изчезна в една натруфена сграда между по-големите постройки, която Реми не бе забелязал досега.

Забърза да го настигне, но не знаеше дали трябва да влезе, а и не искаше да го изпусне, ако случайно излезе отново. Затова се насочи към малката градинка от другата страна на улицата, откъдето можеше да вижда цялата сграда. Застана зад едно дърво и започна да я следи. Забеляза, че прилича на нещо като кодирана карта. Три арки на първия етаж, после ред триетажни колони, следвани от корниз със статуи на мъже — прочути мъже, които Реми не познаваше, мъже, които го гледаха осъдително, мъже, които очакваха историята да се случи. Макар и издигащи се над улицата, те изглеждаха истински до последните гънки на скулптурните си дрехи. Над статуите големи капандури надничаха от покрива, дом за херувими, орли и щитове — символична неразгадаема писменост, която събуди у Реми старото желание за повече знания, които да осветлят значението на корабния нос или на война и девицата от едната страна и индианеца и белия от другата, гледащи надолу към него с гробно търпение, от което изпитваше неподправен ужас.

Нещо избръмча на кръста му. Потупа се и откри на колана си мобилен телефон. Отвори го и го допря до ухото си.

— Има една игра, с която бих желал да ви запозная — изрече познат глас от другата страна. Беше възрастният блискоизточен мъж с вълненото палто. Ягуар. — Познай свещеното писание. „И ги убивайте там, където ги сварите, и ги прогонете... Да заблуждаваш, е по-тежко, отколкото да убиваш.“^[2]

— Къде сте? — попита Реми. Огледа градинката и очите му се насочиха обратно към статуите на сградата пред него.

— Ето и още един цитат: „Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето“. Е, кое откъде е? — Ягуар изхъмка. — Не, извинете. Правилният отговор е, че няма значение, освен може би това дали сме създадени от пръст, или от съсирек.

— Къде сте? — отново попита Реми.

— И като стана въпрос за кумири, ето и нещо, което не разбирам — каза Ягуар. — Всички онези хора, които искрено *вярват*, че са видели Сатаната в дима онзи ден. Не ви ли се струва донякъде деморализиращо да се бориш срещу невежия средновековен фанатизъм, когато половината от хората, заради което го правиш, *вярват*, че дяволът живее в облак дим и пепел?

Реми отново постави ръка на пистолета си и обиколи градинката, оглеждаше дърветата.

— Къде сте? — попита през зъби.

— Точно където ми казахте да бъда.

— Къде?

— Точно тук.

Реми се завъртя.

— *Кой* сте вие?

— Моля ви — каза гласът по телефона. — Сега не е най-доброто време...

— Казват, че сте организирали и финансирате клетка тук. Че купувате експлозиви.

— Дааа — каза мъжът, сякаш това бе очевидно. — С парите, които ми дадохте. Съжалявам. Не ви ли трябваше рецепта?

— Парите, които *аз* съм ви дал ли? — Реми отново почувства как губи почва под краката си. Спомни си плика с банкнотите. — Но... казаха, че вие сте...

— Че аз съм какво?

— Ягуар — тихо каза Реми.

— Ягуар. Стига бе. Сериозно? — Гласът се изсмя презрително. — Ужас. Господи, нима цялата агенция е съставена от малоумници? Вижте, оценявам, че не искате да изложите на опасност работата си, като разказвате на онези аматьори за мен... Но помислете само — *Ягуар*? Как така им позволихте да направят с мен това?

Реми се облегна отпаднало на едно дърво.

— Защо не Ледения? Или нещо свързано с образованието ми — Доктора например? Кажете им, че намирам Ягуар за културна и расова обида. Кажете им, че възнамерявам да ги съдя за нарушаване на гражданските ми права. Това би трябвало да ги подплаши тия досадни задници.

— Не... — Реми потърка челото си, мъчеше се да сглоби картината. — Да не би да казвате, че... работите за нас?

Гласът се разсмя.

— Нас? Съжалявам, но вашата идея за *нас* е малко разтеглива, приятелю. *Или си с нас, или...* или какво? Сменяте си позициите най-безразборно... въоръжавате враговете си и се чудите защо ви застрелват със собствените ви оръжия. Съжалявам, но историята не се

разделя на вашите дребнави четиригодишни мандати. *С нас ли сте?* — Мъжът се разсмя и смехът му постепенно утихна. — Със същия успех можехте да ме питате дали съм се обърнал, накъдето духа вятърът.

— Вижте. Искам само да зная... — Реми затвори здравето си око. — Да не би... — трудно му бе да намери подходящите думи, — да не би да се опитвате да нараните хора?

— Какви хора?

— Невинни хора — процеди Реми.

Гласът се разсмя.

— Не бих казал, че това стеснява понятието.

— Полудявам — каза Реми.

— Да... и аз така си мислех — каза гласът. — Мъката ме заливаше. Като треска. Тогава драсках собственото си лице, забивах нокти в кожата си, докато болката и яростта не станат едно... тогава се чудех дали не съм полудял. А друг път... — Чу се някакво шумолене, после гласът каза: — Добре. Вашето момче взе пакета. Отново тръгна. Сега е ваш ред.

Реми се завъртя около дървото и видя Камал да излиза от украсената сграда, този път с праметнат през рамото спортен сак. Тръгна отново след него, макар да не бе сигурен какво точно да прави. Все още държеше телефона до ухото си.

— Друг път — каза Ягуар — не ви ли се е случвало да се питате дали *всички останали* не са полудели? Със своите каменни индианци и мраморни войни, с девиците в рая и демоните в пушека? Понякога ми се струва, че съм последният здравомислещ човек на Земята.

И тогава...

Спринтира по алеята, заобиколи купчина кашони, стойка за велосипеди, после пластмасови контейнери за боклук. Излезе на тясната улица между пожарните изходи на две стари постройките с лъскави нови входове. Спря и се огледа. В правилната посока ли тичаше? Нещо, трескавата дейност, бясно тупкащото му сърце, караше петната в здравето му око да се стрелкат като раздразнени пчели. Лявото му око, черно като замазан прозорец, пулсираше под превръзката. Провери улицата пред себе си, дишаше тежко. Погледна наляво. И надясно.

И тогава Камал изскочи иззад ъгъла, погледна през рамо и хукна по тротоара; носеше спортния сак като огромна футболна топка. Стрелна се между две паркирани коли и изскочи на платното. Реми стоеше напрегнат на тротоара между двете пресечки, несигурен как да постъпи — докато не видя Маркъм да изфучава иззад същия ъгъл, размахал пистолет. Търчеше на двадесет крачки зад Камал, но бързо изоставаше. Реми заобиколи един паркиран автомобил. Камал го видя и се опита да се дръпне, но Реми скочи, удари го в рамото и го събори на улицата. Спортният сак се озова под една кола. Камал започна да се надига, но Реми се хвърли отгоре му и го натисна с лице към настилката, опрял коляно в гърба му. Сграбчи го за китката.

— Дай ми другата си ръка — каза спокойно. По бузите му бяха избили капчици пот. Камал протегна другата си ръка и Реми я изви зад гърба му. Камал изстена от болка.

— Добра работа — задъхано каза Маркъм, вече бе дотичал при тях. Извади пластмасови белезници от джоба си и ги метна на Реми, който ги сложи около китките на Камал, дръпна силно краищата и ги затегна. Маркъм бръкна под колата и измъкна сака. — Какво имаме тук? Малко подаръче за великия Сатана ли?

— Правиш грешка — каза Камал с притиснато в тротоара лице.

— Единствената ми грешка е, че не те застрелях в задника, докато ми бягаше — каза Маркъм. — А и чух, че хвърляш като момиче.

— Грешка — повтори Камал.

Реми чу свиренето на гуми и един автомобил рязко зави на ъгъла и наби спирачки пред тях, подскочи като кон, преди да спре. Беше очуканото сребристо такси с чисто новите гуми. Реми гледаше как двамата дебелаци слизат от колата с извадени пистолети, от ушите им висяха бели жици. Единият бе мърлявият бездомник от парка.

— Разкарайте се от него — каза другият: познатият агент с изкривения мустак и шапката с надпис BUFF.

Маркъм стоеше неподвижно със сака в ръка. После попита:

— Вие кои сте?

Бъф вдигна пред очите му някаква карта и попита рязко:

— Защо тормозите информатора ни?

— Какво? — Маркъм го изгледа невярващо. Реми едва не го съжали. — Този е информатор на бюрото?

— По дяволите, Реми — каза Бъф. — Бяхме на една крачка от проникването в тази група ненормалници, а ти се появи и моментално прееба всичко.

— Познаваш ли този тип? — попита Маркъм Реми.

Бъф се обърна към Маркъм и изсумтя:

— Изложиш ли на риск операцията ни, до края на живота си ще пикаеш през катетър. Разбра ли ме?

За първи път Реми се почувства с една крачка преди събитията. Не можеш да победиш това нещо, помисли си. Можеш да *искаш* да постъпваш правилно; можеш да се закълнеш да внимаваш, да се съсредоточиш, да свържеш точките. Но тръгнеш ли по този път, на практика няма особено значение. Всеки път води до едно и също място и събития, подобно на въртяща се над канала вода. Без никакво колебание Реми стана от Камал, срязва пластмасовите белезници и му помогна да се изправи.

Очите на Камал бяха пълни със сълзи.

— Онези животни убиха брат ми — каза на Реми. — Не исках да им помагам и те видяха сметката на Асан. Това не са мюсюлмани, а животни. Ще направя всичко, за да ги спра.

Едва тогава Маркъм влезе в час.

— Ох, за бога! — Вдигна ръце във въздуха и се завъртя като питчър, който прави победната си обиколка. — Има ли някой в тази клетка, който случайно да не е правителствен информатор?

Кабинките бяха празни, светлините — угасени. Реми си погледна часовника. Минаваше десет („Сигурно е вечер“) и служителите явно си бяха тръгнали. Качи се на един стол и видя, че се намира в центъра на огромното помещение; единствено намиращите се през пет-шест метра колони нарушаваха лабиринта от кабинки. Във всички ъгли имаше изход, над който задължително висеше огромен плакат с цитат от президента.

Слезе от стола и се огледа. Намираще се в една от кабинките. Имаше бюро с компютър, две картотеки и кошче за отпадъци. На бюрото, до купчина листа, имаше закрепена с магнит рамка със студийна снимка на млад мъж с бархетна риза и две деца.

Взе най-горния лист от купчината. Не бе обгорен или намачкан. Също като хартията в самолетния хангар, бе по-нов — извлечение за кредитна карта на жена от Сандпойнт, Айдахо. С жълт маркер бе отбелязана една трансакция — дарение на благотворителната организация АфганДетПом. Той прерови останалите листове; повечето също се оказаха по-късни.

Сгъна извлечението от кредитната карта, прибра го в джоба си и тръгна да обикаля кабинките; всички бяха напълно еднакви, с изключение на снимките на бюрата. Стигна до края на голямото помещение и застана под един от изходите. Отгоре имаше цитат от президента: призоваваше сънародниците да почерпят „сила от колективната храброст и издръжливост“. Мина през вратата и се озова в дълъг коридор, водещ към неговия кабинет. Тръгна покрай тъмните офиси. В дъното на коридора светеше слаба светлинна. Мина покрай своя кабинет и продължи да върви, докато не стигна до последната врата, онази с надпис СИГУРНОСТ. Светлината идваше от нея.

Пое дълбоко дъх и отвори.

Външният офис бе празен. Това бе приемната — идеално чиста, с диван, овално бюро и стени, покрити със сложени в рамки корици от списания, удостоверения и снимки. Вратата към вътрешния кабинет бе открената. Реми отиде до нея и я отвори.

Шефът седеше зад голямото колкото двойно легло бюро и монотонно поучаваше анонимника си, който кимаше и си водеше бележки за „най-добрите примери са военните и организираната престъпност...“

Шефът вдигна поглед.

— Здравей, Брайън.

— Какво правите тук? — попита Реми.

Шефът се консултира с часовника си.

— Какво искаш да кажеш? Дойдох навреме. Ти си закъснелият. Което ми напомня... — Той посочи анонимника. — Първото правило на ефективното ръководство е да управляваш времето си по-добре от парите. Всеки може да направи пари. Само лидерите могат да правят време.

Анонимникът си го записа.

— Как се озовахте тук? — попита Реми.

— Как съм се озовал... къде? — Шефът погледна Реми и отново се обърна към анонимника. — Как съм се озовал в собствената си компания ли?

Реми направи крачка назад. Огледа се. В кабинета имаше спортна пътека, кушетка, телевизор и DVD плейър. Стените бяха покрити със снимки на Шефа: позираше със световни лидери и обикаляше из Нулата със знаменитости. На една от снимките английската кралица го посвещаваше в рицарство. До нея президентът и Шефът си стискаха ръце, а отгоре имаше поставена в рамка диплома от Службата за свобода и възстановяване, дадена на „Сигурност“ ООД за „безценната помощ във Войната срещу злото“.

— Какво има? — Шефът стана. — Да не би да ти е лошо или нещо такова?

— Нещо такова. — Реми рухна в стола. Умът му превключи към предишните му срещи с Шефа. Опитваше се да възстанови фрагментите от разговорите, да намери някаква подсказка за това какво е знаел.

Шефът махна на анонимника, който бутна очилата на носа си, събра си нещата и излезе.

След като останаха сами. Шефът се наведе над бюрото към Реми и попита:

— Сигурен ли си, че си добре? Надявам се, че не прекаляваш с работата.

— Работя за вас.

Шефът го зяпаше.

— Не... не работя за правителството... по някакъв секретен случай.

— Да не би онези копелета от агенцията да се опитат да те откраднат от мен? Или от бюрото? Виж какво, Брайън. Зная, че сигурно си изнервен, защото всичко клони към привършване, но това не е краят. Ще имаме още много друга работа. Това само ще ни даде нови възможности. И нямам намерение да забравя приноса ти, ако за това се тревожиш. Винаги ще има възможности за някой с твоя уникален... — той направи дълга, нарочна пауза — набор от способности.

Реми извади извлечението от кредитната карта, което бе взел от кабинката.

— Значи правим пари от това?

Шефът се изправи и го изгледа със засегната физиономия.

— Ние с теб служим на страната си, Брайън. Заехме се с работа, с която правителството не може. — Опита друг подход. — Точно това казваме в офертата си, Брайън — в днешния свят няма делене между цивилен и военен, между бизнес и правителство. Частният сектор е в основата на тайните операции. Няма да спечелим тази война, ако не използваме най-голямото си оръжие — нашата свободна пазарна икономика. Ти самият го каза.

— Не съм казвал подобно нещо — неубедително възрази Реми.

Шефът махна с ръка.

— Няма значение кой какво е казал. Важното е, че е казано. Сигурен съм, че все си казал нещо. — Въздъхна. — Виж, знаейки как се чувстваш. Наистина. Работата ти приближава края си. Всичко се е задействало и когато свърши, друг ще приеме овациите. Ние отново ще се окажем на заден план. Разбирам какво е. Но ти и аз ще знаем, Брайън. Ти и аз... ние винаги ще знаем какво сме направили.

Бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади един плик и го плъзна по бюрото към Реми.

— Заповядай. Последната част от сумата — каза и започна да облича палтото си.

Реми отвори плика и видя пачки стодоларови банкноти. Устата му пресъхна, но той все пак успя да попита:

— Ами ако напусна?

Шефът се беше обърнал да си вземе куфарчето от бюрото. Усмихна се.

— Ами ако спра дотук? — Помисли си за Ейприл. — Ами ако просто... се махна?

Шефът го изгледа продължително.

— За какво става дума, Брайън? Повишение ли искаш?

— Не, не искам пари. Напускам.

— Смяташ да напуснеш собствената си операция тъкмо преди да даде плод? Не мога да повярвам — Шефът се подсмихна. — Естествено свободен си да го направиш. Изигра своята част. Само че се попитай едно нещо, Брайън. Ако някой пострада, защото не си успял да докараш нещата докрай... ще можеш ли да го преживееш?

На Реми му призля. Помисли си за Ягуар, за Маркъм, Дейв и Бъф. Помисли си за Асан на кораба и как Камал обвиняваше терористите, за ал-Замил на тротоара и как Дейв обвиняваше терористите. Стисна главата си с ръце.

Шефът се наведе над него и му зашепна настойчиво:

— Зная, че беше трудно, Брайън. Зная, че подлагаш на съмнение себе си... но нима наистина си вярвал дори за секунда, че някой от нас би се въвлякъл в нещо, което не е напълно необходимо? Ще забравя за момент извода, че ми нямаш доверие... На себе си обаче със сигурност имаш.

Реми не отговори.

— Хайде. От какво се страхуваш?

— От това, че съм причина да се случи нещо лошо.

Шефът се разсмя.

— Че *ти си причина*? Не е ли малко грандоманско? Огледай се, Брайън. Живеем в разделен свят. Нито ти, нито аз сме го направили такъв. Не ние отворихме дупка в сърцето на града, не сме ние онези, които искат да видят как начинът ни на живот отива по дяволите. Каквото и да се случва сега, то щеше да се случи независимо дали сме част от него, или не. Винаги сме знаели, че следващата атака е неизбежна.

— Но всички онези типове работят за...

— Онези *типове*... са наши врагове. Онези типове са въввлечени в антиамерикански действия или замисли, иначе нямаше да са там, където са. Онези *типове* мразят нашите свободи. Не ти си *причина* за бунтарските писма и разговори на онези хора. Длъжни сме пред онези, които загинаха в този град, да намерим животни като тях, животни, способни на такова варварство, и да ги спрем, преди дори да си помислят, за нещо подобно. — Шефът като че ли се мъчеше да намери начин да накара Реми да го разбере. — Виж, ловецът не може да вдигне птиците, без да пусне кучето си в храстите. Моята фирма е наета да вдига птиците. Ние сме кучето. А едно куче не задава въпроси. Не се тревожи за каузи. То тича, накъдето му е заповядано. Лае. А после... — Шефът си оправи палтото — После чака патиците да започнат да падат.

Поклати глава, докато се закопчаваше.

— Искаш ли да знаеш какво причини това, Брайън? Всичко това? Ще ти кажа.

Огледа украсения офис, сякаш го забелязваше за първи път.

— Попитай се следното — кое поражда глад? Гладът — каза, без да чака отговор.

Чашата „Гинес“ прилягаше идеално в дясната му ръка, червеният пул бе в лявата му. Реми се огледа и каза:

— Не мисля, че трябва да съм тук.

— А къде трябва да си? — попита един старец, наведен над масата за шафълборд. Реми го зяпна — това бе Джералд Адич, старецът, чийто бележник бе намерил в боклука. Главата му се състоеше основно от огромните му уши и завития сив кичур на челото. Говореше с острия акцент на ирландски заселник трето поколение, наклонил леко глава, сякаш проклетата му тиква бе прекалено тежка, за да може да я задържи изправена.

— Не зная — каза Реми. — Но някъде нещо се случва... и сигурно би трябвало да съм...

Да е какво? Чувстваше се съвсем объркан.

Винаги някъде нещо се случва — каза старецът. — Но ако не знаеш къде другаде да бъдеш... това място не е по-лошо от всяко друго. Твой ред е, капитан Хук.

Барът бе малък и претъпкан и Реми играеше шафълборд с този древен старец, който бе толкова бледен, че почти прозираше в старомодния си костюм с бяло жабо и пантофи със златни емблеми.

— Както и да е, не можеш да тръгнеш, преди да съм отговорил на въпроса ти — каза старецът.

— Добре. — Реми плъзна пула по покритата с царевично брашно дъска.

— Хей, този удар имаше шанс — каза старецът, докато дискът се въртеше и плъзгаше към края на дъската, където замръзна за миг и накрая падна. — Е, на планета с по-голяма гравитация. Ах, ти, алчен дърт пират. Не помниш ли, че не бележиш никакви точки, ако падне през ръба? Нали ти го обясних?

Реми отпи от гинеса.

— Добре — каза Адич. — Та какво питаше? А, да. Искаше да знаеш как човек разбира дали е постъпил правилно, нали? Много основен въпрос.

Издаде долната си устна и брадичката му изчезна назад в шията му.

— Всъщност човек не знае. — Старецът се наведе напред. — Но макар и да е възможно никога да не разбере дали е постъпил *правилно*... ще ти кажа следното — човек по принцип разбира, когато прави нещо *неправилно*. Но ти всъщност не ме питаш за това.

— Така ли? — попита Реми.

— Да. Мисля, че всъщност ме питаш за този град. Стига да не греша, естествено.

— За града?

— Не просто за града — каза Адич. — А за *този* град. Виж. Зная, че онова арогантно лайно си мисли, че е създал това място, но това не е така. Работих за Линдзи, когато той бе шеф и всеки проклет ден беше катастрофа, която би съсипала онова говедо, за което работеше. Шейсет и шеста в Браунс и на изток, негри се бият с пуерториканци и гвинеЙци... истинска война си беше. Шибана война. Онзи малкият, тригодишният, малкият Ръсел Гивънс... помниш ли Ръсел Гивънс?

Реми не го помнеше.

— Как е възможно да се забрави Ръсел Гивънс? Виждаш ли, ето това е проблемът — институционната ни памет е като курва по време на четвъртия ѝ брак. Горкият Ръсел, един ден го застрелват от някакъв балкон. Изпращаме петдесет ченгета, а от бедняшките апартаменти почват да хвърлят тухли, обувки и коктейли Молотов, както гирлянди на парад.

Дребният старец плъзна един пул по дъската и той спря точно в тройката.

— Видя ли? Още две тъмни насам, Мона! — извика и размаха чашата си. — За мен и за разтревожения ми млад приятел... как ти беше името?

— Реми.

— Аха, да. Знаеш ли какво ми хрумна току-що, Фреди? Че Ръсел Гивънс щеше днес да е на четиридесет и няколко. — Старецът поклати глава. — Горедолу колкото теб. Разбира се, всеки си остава на

годините, на които умира. Ръсел винаги ще си остане на три. А аз винаги ще съм стар.

Погледът на Адич се зарея за миг.

— И тъй, да... Шейсет и шеста? Транспортните работници излизат на стачка... ако искаш да видиш града парализиран, изкарай шофьорите на автобусите и онези от метрото на стачка. Две години по-късно бяха боклукчиите, навсякъде се вдигнаха купища боклуци, гниещи обелки, воня, сякаш целият град е пукнал... учителите и те, всеки профсъюз в града се събуди в един и същи ден и каза, хайде да спрем кучия син. Рокауейс, Бушуик, Саут Джей, Корона — всичко ври и се топи в лятната жега и сякаш с всеки следващ ден кварталите стават все по-бедни, расистки настроени и изпълнени с насилие. Градът направо се разпадаше. Имахме си и луди мюсюлмани по онова време, убиваха евреи, докато някой не им застреля шефа. — Старецът сграбчи Реми за ръката. — Градът бе буре с барут. Твой ред е, момче.

Реми пусна пула и той отново се плъзна по брашното, към края, задържа се малко по-дълго от предишния и падна.

— Пожарникарите трябваше да ходят с палки и пистолети, за да гасят пожарите. Хората палеха просто за да могат да им паднат в ръцете огнеборци — крадяха им оборудването, гащите, дори пожарните. Пращахме ченгета да пазят пожарникарите, а после се налагаше да пращаме още ченгета, които да пазят ченгетата. Имахме по три-четири пожара на ден и скоро пожарните просто престанаха да отиват на някои от местата... цели квартали изгаряха, а наред всичко това, като някаква тъпа говорителка, която ни обяснява колко горещо е през август, се появява проклетият Кърнър и започва да разправя нещо, което всички знаем — че си имаме ченгета — расисти и претърпкани гета.

Реми подаде десетачка на сервитьорката.

— А хипитата! — Старецът поклати глава и погледна Реми с очи като малки полирани пулове. — Вилидж приличаше на проклет цирк. Радикали търчат из Кълъмбия и крещат: „На стената, майки...“, протести всеки ден и протести срещу протестите. И не като днешните дами в спортни дрехи, дето излизат през обедната си почивка. Имахме бивши затворници с камъни. Всякакви всеотдайни агитатори. Ченгетата не знаеха чии глави точно да трошат, затова трошаха всички наред. — Отново поклати глава. — Всички проклети глави. Твой ред е.

Реми се съсредоточи да не изхвърли пула и го пусна два пъти по-слабо, покрай левия ръб. Той се закрепил за миг и отново падна.

— Ти си най-лошият играч, когото съм виждал — каза старецът. — В крайна сметка според мен боклукът уби Линдзи. И накрая всичко стана боклук. Целият град беше боклук — лоши училища, лоши услуги, висока престъпност, парковете и метрото като влакче на ужасите, продажни ченгета... и всичко, което правехме, само влошаваше нещата. Увеличаваме заплатите на чистачите да вдигнат боклука и учителите веднага започват да стачкуват. Пращаме ченгета да спрат стачката, те бият протестиращите, това пък води до нови протести, така че се налага да пращаме още ченгета.

Обърна се, сграбчи Реми за ръката и изръмжа:

— Този град е огромно проклето място, момче. Чудовище. Не можеш да си представиш колко много неща могат да се прецакат само за един ден. Такъв град управляваше Линдзи, че и аз покрай него. Цели десет проклетни години това място не ставаше за живеене. Същинска клоака. Безподобна, проклета клоака. А после знаеш ли какво стана? Знаеш ли?

Реми чакаше. Старецът се приближи толкова близо, че можеха да се целунат.

— Стана *още по лошишо* — изсъска. — Седемдесет и шеста... и седма? Последният кръг на ада. Дрога. Банди. Банкрути. На четирипет пъти едва не се преместих.

Старецът се замисли за миг.

— А после се случи нещо. Нещо... неочаквано. Чудо.

— Какво? — попита Реми.

Адич отпи от бирата си.

— Излязох... да се разходя. Една нощ не успях да заспя. Станах рано, преди да съмне. Облякох се. И излязох да се разходя. Беше пролет. Въздухът — свеж и чист. И беше изумително... собствениците на магазините поливаха цветя, деца разнасяха поща, а една двойка стоеше на площадката пред блока ми, хваната за ръце, сякаш изобщо не искаха да се разделят. И тогава загрях. Кофти място. Бога ми, наистина кофти място. Но се събужда всяка сутрин. Независимо какво си правил предишната вечер. Събужда се.

Отстъпи назад. Понечи да играе, но спря и се обърна към Реми.

— Когато видях онези ненормалници от Близкия изток по телевизията... как подскачат и се радват, защото някакви кретени убили три хиляди души, знаеш ли какво си помислих?

Реми поклати глава.

— Помислих си, *майната ви*. Имало е години, в които сами сме избивали толкова от своите. На този град не му пука за теб. За мен. За тях. Или за Ръсел Гивънс. На града му пука за прибирането на боклука. И за метрото. Ето това е тайната... която тия тъпи задници никога няма да проумеят. Просто *не можеш* да го разкъсаш и да го унищожиш. Не и *този град*. Самите ние го правим цели триста години. И проклетият му град винаги израства отново.

Луната бе тънък сърп, ярко лимонено резенче, увиснало между две сгради. Под нея се понесе облаче, подчерта я и отплава. Реми стоеше до прозореца на спалнята си и се взираше през противопожарното стълбище към постройките от другата страна на улицата. Отстъпи назад и остави завесата да падне. Разтри врата си, намъкна си джинсите и погледна часовника. Четири без четвърт. Седна на ръба на леглото да завърже обувките си, като преди това се увери, че по тях няма кръв.

Щеше да излезе на разходка, до единственото място, където може би все още можеше да намери смисъл в нещата. Излезе, мина по коридора, слезе по стълбите и спря на площадката. Огледа се. Улицата бе пуста; тротоарите проблясваха в тъмното. Въздухът бе прохладен и чист, сякаш бяха внесли нов, а старият бе натикан в контейнерите за боклук. Погледна нагоре към прозореца на апартамента си. Беше тъмен и непреклонен и Реми изпита странното чувство, че може никога повече да види дома си. Закрачи, Улиците блестяха, сякаш току-що бе валил дъжд, но небето бе кристалночисто. Усети миризмите на утрото — газове от камион, канализация, гевреци — но не откри онази миризма и остана силно изненадан. Кога се бе случило това? Беше си мислил, че миризмата никога няма да го напусне. А сега имаше единствено смътен спомен за нея, но самата тя бе различна от спомените му, също както меланхолията следва след мъката.

Мина между два паркирани автомобила и пресече пустата улица. Спря, когато видя позната кола, паркирала неправилно на една

пресечка от дома му, в близост до противопожарен кран. Отиде до нея и се наведе към левия преден прозорец. Пол Гутерак се бе облегнал назад и тихо хъркаше с полуотворена уста. В скута му имаше бележник. Реми различи написаното на отворената страница: „0212: Обект БР се връща в апартамента си. 0224: Светлините са изгасени“. Ръката му за момент спря на колана му, после тихо почука на прозореца.

Гутерак се стресна и го погледна объркано. После свали прозореца.

— О. Здравсти. Аз просто... — Но не успя да измисли какво да каже.

Реми се наведе още малко.

— Мога ли да го видя?

— Разбира се. — Пол му подаде бележника. — Нали ти... помоли ме да...

— Да, помня — каза Реми. Записките бяха водени месеци наред, макар от време на време да липсваха дни. В горната част на всяка страница бе изписана датата; под нея имаше три колони, показващи часа и мястото, където е бил Реми. Прехвърли страниците и видя бележки за апартамента на Ейприл, дома на Карла и Стив („остана в колата“), отбивания до библиотеката и съда, както и до множество барове и кръчми. Видя апартамента на Никол и офиса на „Сигурност“ ООД. На два пъти Пол го бе следил до летището, но не бе влизал след него. Странно бе да види живота си по този начин: изглеждаше съвсем не толкова мистериозен, колкото бе очаквал. Откри, че си спомня всичко от написаното, и се изненада колко е безсмислено да вижда местата и времето, но без никакъв контекст, без никакво *защо*.

Пол се прозя.

— Съжалявам, че не е по-пълно. Правех всичко по силите си. Доста е рехаво. Често те изгубвах или забравях.

— Не. Идеално е — каза Реми. Върна му бележника през отворения прозорец и го погледна. — Казах ли ти колко много ми хареса рекламата ти?

— Наистина ли? Благодаря, приятел. Това означава много за мен. Беше страхотен.

— Не бях ли малко дебел покрай димаджията?

— Не. Изглеждаше много добре.

— Благодаря. — Пол се намести на мястото си и поклати глава, сякаш се опитваше да се разсъни. — А бе, мога ли да те питам нещо?

— Разбира се. — Реми се подпря на вратата.

Пол се огледа, сякаш се страхуваше, че някой може да го чуе.

— Да ти се е случвало да имаш чувството, че нещата ти се изплъзват?

Реми се усмихна.

— Седях си снощи с Тара, гледах се на рекламата и, кълна се в шибания бог, не мога да разбера какво стана. Искам да кажа, би трябвало да съм щастлив като лайно. Но единственият човек, с когото съм искал да споделя това, е... Стейси. От всички хора... тъкмо онази неблагоприятна крава. Но, кълна се в Бог... сякаш... получих този момент..., честно, не зная как съм стигнал дотам. Разбираш ли какво искам да кажа? Случвало ли ти се е?

— Трябва да се прибиращ, Пол — тихо рече Реми.

Гутерак кимна. Сведе поглед към кормилото, но после отново погледна Реми.

— Тара си отиде.

— Защо?

— Не зная. Рекламата се излъчи. Свършил ми е шибаният гел за коса. Кой знае? — Той сви рамене. — Може пък отново да съм прекалил с приказките за онзи ден.

— Съжалявам.

— Как е възможно да престанеш да говориш за това? Всяко ченге, което познавам, говори за това, дори и да не е било там. А ти... ти никога не отваряш и дума.

— Всъщност не си го спомням.

— Нищо ли?

— Нищо.

Не бе съвсем вярно. Определено помнеше нещо от онзи ден. Помнеше дима и как седеше самичък, а милиарди листа се спускаха към земята. Като писма без бутилки в океана, като милиард молби и желания, пуснати по вятъра. Помнеше как върви под дългите сенки и гледа как хартията пада, докато тътенът се надига под краката му и...

Гутерак се взираше в него.

— Последния път, когато те видях онази сутрин, ти влизаше вътре. Поне това помниш ли?

— Не.

— Не можехме да се свържем с никого по шибаното радио и като че ли евакуацията се забавяше. Горе беше само дим и хората падаха, скачаха... а ти каза, че ще идеш да видиш какво става с евакуацията. Нямаше те петнайсетина минути... и всичко отиде по дяволите. Помислих си, че сто на сто си се гътнал, докато вечерта не те видях.

Реми разрови паметта си, но не откри нищо.

— Понякога ми се иска и аз да бях влязъл — каза Гутерак.

— Какви ги говориш?

— Когато всичко започна да пада, имаше едно пожарникарче... тъпото хлапе тичаше право нагам. Разминахме се — той тичаше към, а аз бягах колкото се може по-надалеч. — Очите на Гутерак проблеснаха. — Понякога, като чуя хората да използват онази дума... герой... ми... призлява.

— Прибирай се — каза Реми. — Иди да видиш Стейси. И хлапетата.

Изправи се и потупа по покрива на колата.

— И спри да ме следиш.

Пол вдигна прозореца. Реми го изгледа как потегли, после закрочи след растящата си сянка. Вървеше спокойно по тъмния тротоар, придържаше се към сенките. Избледняващото резенче луна го следеше по тясната улица. Тръгна на юг, после на изток през квартал, в който не бе стъпвал никога; тихи подредени домове до редица служби — копирни компании, млечни барове, магазини за клетъчни телефони, с покрити с решетки и капаци витрини. Зърна някакво авеню, магазините по него сякаш се простираха до безкрая. Навремето тук бе имало обуцарници и месарници, печатници, бръснарници, евтини ресторанчета, музикални магазини и заложни къщи, а в бъдеще щеше да има ателиета за генетична козметика, клониране на домашни любимци и дистрибутори на реактивни раници. *Този град*. Да, всеки вярва, че е създал това място, че неговото време е единственото време, а всъщност истината бе...

Историята лежи в земята. Не бяха сложили мемориала Гетисбърг някъде другаде. Бяха го надигнали в Гетисбърг, или на някаква версия на това място, на тази земя. Бяха едно и също, мястото и земята —

разбира се, изорана, подравнена и разместена, но въпреки това знаеш, че именно тук почвата се е смесила с кости, хрущяли и храброст. Това бе важното. Земята бе важна, запечатана във всяка стъпка в живота, в ДНК-то на дълбокото и баналното, във всеки бой, преследване, просия, целувка, падане, кучешко лайно, нападение — пълната мярка и спомен за всяко незначително събитие и всеки забележителен момент. Реми се обръщаше наляво-надясно, попиваше всичко, чувстваше се непълен, някак измамен, сякаш са му отнели паметта заедно с праха и отломките. Може би умът му бе дупка като тази — изгребани и извозени свидетелства и разум. Щом не можеш да се довериш на земята под краката ти, то на какво друго би се доверил? Ако махнеш самата земя, какво ще остане на нейно място?

А те бяха направили точно това. Отстъпи от оградата и огледа мястото. Бяха го махнали. Не бе останало нищо, освен дупка, зейнала петнайсетметрова празнина с ширина колкото футболно поле, с транспортни ленти през нея като рампи за хамстери, изкачващи се от кладенци пътища, изкопни пътеки, булдозери и самосвали, прожектори, светещи в нищото. Господи, бяха изстъргали, всичко. Нищо чудно, че не можеха да си спомнят какво означаваше това. Нищо чудно, че бяха сбъркали. Как можеш да помниш нещо, което вече не си е на мястото? Наведе се през перилата. Погледна покрай оградата към редиците умиращи цветя, към окуражителните и предизвикателни бележки, оставени от посетителите. Сега приличаше на всяко друго място, на строителна площадка на бъдещ бизнес парк или подземен паркинг на търговски център.

Представи си за миг, че се намира на погрешно място. „Наистина ли бе тук?“ Господи, изглеждаше толкова малко. Преди бе достатъчно грамадно, за да побере целия ужас (падане, изгаряне и рухване)... но сега всичко това бе изчезнало. Всичко бе изчезнало — силуетите на стоманените форми, погребаните наполовина греди, щорите и стритият на прах бетон, хълмовете отломки и назъбени рамки на прозорци, сивите неопределени *останки*, купчини и ями от гипс, пластмаса и... и стомана! Стомана, издигаща се в катедрални стени, арки, каверни и каменни крака без тяло, подобни на идеално съсипани скулптури.

Беше очаквал да почувства нещо. Но какво можеш да чувстваш към място, което е било изгребано? Какво имаше под всички тези

купчини? Нищо? Никой?

Сега то бе просто дълбок тунел, строителна площадка с бетонни стени, подобна на всички други площадки в един град, който съществуваше, като създаваше подобни дупки, изяждаше сам себе си, стар квартал след стар квартал, за да направи място за новото, димящи площадки, оградени от покрити с бодлива тел огради, очакващи издигащите се сгради. А това бе най-голямата площадка, изчистен кратер, ограден с американски знамена и мъртви букети. Очакващ крановете. Небето отгоре бе избеляло като стар филм, изпълнено с нездравия жълтеникав цвят на нов бетон. *Какво остава от мястото, когато се махне земята?* Има ли го изобщо? Ако изчегърташ цял един остров и го преместиш другаде, ще остане ли градът там, където е бил, в разширения канал на устията... или ще бъде на новото място, където се намира земята?

Усети човека до себе си, преди той да заговори.

— Нескопосано име, не мислите ли?

Обърна се и не се изненада особено, че вижда Ягуар. В първата светлина на утрото го виждаше по-добре от всеки друг път. Човекът бе прехвърлил шейсетте, с интелигентен вид, слабо лице с груби черти и късо подстригана сива брада и коса. Загърна се в дългото си вълнено палто и кимна към епичната строителна площадка пред тях.

— Липса на каквато и да било големина и количество.

— Какво?

— Нула. Липса на големина и количество. Човек или нещо без забележими качества или дори съществуване. Отправната точка в изчисленията. Час нула — такива неща. Състояние или условие на пълна липса. Неутралната точка между противоположности. Да занулиш, да съсредоточиш огъня в точния обхват на нещо. Добър израз, макар че е малко буквален.

Реми опипа джоба на палтото си и откри две неща. Пистолета. И дебелия плик от Шефа. Ръката му се местеше от едното на другото.

— Ще ви кажа обаче най-доброто производно, за парите ми — нулева сума. Именно затова съм тук, ако ме питате. Печалбите и загубите не се изравняват. Няма възможен изход, освен повече от едното от тях. И все пак... — Мъжът сви рамене. — Не. Кажете каквото си искате. Името подхожда.

Реми погледна нагоре и отново видя лунния сърп, вече съвсем блед и готов да изчезне пред приближаващия ден. През следващите петнадесет часа луната щеше да е невидима, макар да си оставаше там горе, да предизвикваше приливи, депресии и раждания. И въпреки това хората твърдят, че всяка нощ луната *изгрява*, също като суеверните хора, драскащи страховете си върху стените на пещери.

— В английския език думата за нула е дошла от арабски — продължи мъжът. — От „сифр“. Означава празен, като нищо. Светът не е имал концепция за нулата, за нищото, преди да я отнесем на запад. Разбира се, откраднали сме я от индийците. Но на Запада изобщо не му е хрумнало, че може да има число преди единицата.

Изсмя се презрително.

— *Цивилизация*. Не могат дори да достигнат до концепцията за празнотата, за безкрая, за завършващия се кръг. Не можете ли да преброите нищото, не сте в състояние да възприемете всичкото. Без нулата не можете да проумеете отрицателните числа. Не можете да видите безкрайността. Вселената губи смисъл. Няма отрицателно, което да уравни положителното, няма ос, около която да се въртиш, няма зло, което да се противопостави на доброто. Без нулата всяка система рано или късно се разпада.

Кимна, сякаш убедил сам себе си.

— Да, името е подходящо.

Реми преглътна.

— Какво ще правите?

— Каквото се уговорихме, каквото ми казахте да направя.

Реми затърси пистолета в джоба си.

— Няма да позволя да пострада някой.

Ягуар го погледна с неразгадаемите си очи.

— Аз съм на ваша страна, не помните ли?

— Тя добрата ли е, или лошата?

Ъгълчето на устата му се повдигна насмешливо.

— Едно на нула за вас. — Наклони глава и сякаш едва сега се вгледа по-внимателно в Реми. — За секунда изгледахте като човек, който не може да реши дали да ми плати, или да ме застреля.

Звучеше като шега, но ръката на Реми остана в джоба му, между пистолета и дадените му от Шефа пари.

— Има ли някакво значение? — попита той.

— Известно, поне за мен — малко навъсено каза мъжът и протегна ръка.

Реми нямаше представа как да постъпи.

— Може би трябва да се застрелям — каза.

— Вече опитахте — каза мъжът, без да извърща поглед, с все така протегнатата ръка.

Победен, Реми най-накрая му даде парите.

— По-добре да не виждам никого — отбеляза Ягуар, докато броеше.

Реми не каза нищо.

— Говоря сериозно. Никой да не мърда, преди да съм се махнал. Ясно ли е?

Реми не каза нищо.

Ягуар вдигна поглед.

— Видяте, видя ли и една патрулна кола, докато пускам пратката, изчезвам. Разбирате ли ме?

— Не... Никак.

— И определено не искам да виждам *вас* там — продължи Ягуар.

— Къде там? — тихо попита Реми, макар вече да предусещаше отговора.

— Добре — каза Ягуар. — Така бива.

Пъхна парите под вълненото си палто, докосна с пръст слепоочието си и се отдалечи.

Реми погледна към Уолстрийт и видя първите туристи, идваха със зяпнали уста и готови камери. Позираха за снимки от двете страни на пластмасово американско знаме, закрепено с пластмасови скоби за парапета. Реми ги гледа известно време, после се отпусна напред и пръстите му се вкопчиха в телената ограда около дупката, където някога беше светът.

В свързочната зала кипеше трескава дейност, преводачите се бяха съсредоточили, агенти влизаха и излизаха с разпечатки, компютърни екрани регистрираха нивата на гласове. Реми се промъкна, останал без дъх, сякаш бе тичал дотук. Помещението бе дълго и тясно, подобно на конферентната зала на евтин хотел; прозорците от едната страна гледаха към реката, покрай другата дълга

стена имаше лавици с папки; а в отсрещния край — работна станция, регистрираща нивата на цифровия запис. Преводачите седяха до техниците със слушалки на уши. Реми чу по говорителя арабски брътвеж на заден план — *Бисм-аллах... ал-Вауд. Ар-Рахим*; двама мъже спореха шепнешком.

— Името на Бог, обичащ... и милостив — каза преводачът.

— Къде беше? — прошепна Маркъм. — Едва не го изпусна. Имаме три мишени, които чакат Ягуар в една хотелска стая. Слушаме как Камал прави самоубийствения си запис. Направо е... страхотно.

Агент Дейв стоеше, проточил шия напред като лешояд, и току поглеждаше преводача — мъж към петдесетте с тъмна рошава коса, който седеше, съсредоточен върху говора на заден план. Превеждаше на гърлен английски, с много паузи и мънкане:

— ... Като... въъ... по заповед на Аллах... ммм... нещо неверници... онези, които щяха да ни заробят и... въъ... това е светът... прелъстят...

— Изнасят — извика другият преводач през цялата зала.

— Точно така — каза първият преводач. — Въъ... да изнасят... Земята на двете свети места... неверният вълк...

Над монотонния арабски се чуваше говорът на другите двама мъже, чийто шепот на английски се улавяше от апаратурата.

— Това е лудост — каза единият. — Няма да го направя.

Реми позна гласа. Това беше Махуд, собственикът на ресторанта.

— Виж, само кажи някаква кретения в микрофона — прошепна му Бишир. — Не е нужно да правиш нищо след това. Само покрий лицето си, хвани автомата и кажи: неверници, вълци и разни подобни глупости.

— Не. Не мога да го направя.

— Виждаш ли онзи човек? — прошепна Бишир. — Да ти прилича на шегобиец? Ще убие и двама ни, ако реши, че даваме заден.

Дейв дъвчеше ноктя си.

— Хайде, хайде. Задръж го.

— Но аз никога не съм искал да... — започна Махуд.

— Виж, няма значение какво си искал да... — каза Бишир. — Сега сме тук. Просто си направи записа, след което можеш да се спасяваш. Не го ли направиш, и двамата сме мъртви.

— Точно така — каза Дейв. — Дръж го на въдицата, Бишир. Не позволявай на никого да напуска стаята.

— Добър е — тихо каза Маркъм. — Де да можехме и ние да си позволим някой като него.

На Реми му се зави свят.

Преводачът продължаваше да мърмори:

— ... Да ме води в правия ми път... не по пътя на онези, които си навлякоха гнева на...

— Трябва да спрем това — каза Реми.

Маркъм го сграбчи за ръката.

— Това Реми ли е? — попита Дейв. — Реми, сега не му е времето. Опитваме се да работим.

— Някой да спре това! — викна Реми.

Дейв отпи от най-голямото айскафе, което Реми бе виждал — същинска кофа с кафе и бита сметана.

— Никой да не прави нищо, докато не се появи Ягуар с бомбата.

— Бомба ли имат? — обърна се Реми към Маркъм. Загледа как агентите и преводачите се движат из залата като мравки по сладолед.

— Че каква бомбена заплаха ще е, ако си нямат бомба — полугласно отвърна Маркъм.

— Ние ли им я дадохме?

— Детонаторът не е истински — каза Маркъм.

— Това е лудост — каза Реми и отново извика: — Спрете това! Веднага!

— Добре! До гуша ми дойде. Разкарайте го оттук! — викна Дейв и посочи Реми, без да се обръща. — Имаше своя шанс, Реми. Сега ни остави на мира да си свършим работата.

— Това е безумно! — извика Реми.

Маркъм го задърпа към вратата.

— И моретата ще закипят — казваше преводачът, — и... тъъ... всяка душа ще разбере какво е свършено.

— Направено — поправи го друг преводач.

— Да, *направено* — каза първият преводач, докато вратата зад тях се затваряше.

В коридора Маркъм хвана Реми за ръката.

— Какво ти става?

На Реми му се гадеше.

— Всички те са наши хора.

— Технически погледнато — каза Маркъм.

— Не. Те всички са къртици. Всички, без изключение.

— Дааа — каза Маркъм, сякаш Реми току-що го бе уведолил, че слънцето е изгряло.

— Всички те работят за нас.

— Точно това го прави съвършено. Какво би могло да се прецака?

Реми се отскубна от Маркъм и се затича по коридора.

— Брайън! — викна след него Маркъм. — Върни се.

Реми зави на ъгъла, но гласът на Маркъм продължаваше да го преследва.

— Ще изпуснеш нахълтването!

Мина тичешком през изхода и се озова в дълъг празен коридор. На вратата имаше надпис, който вероятно бе за някакъв мним бизнес — „Полеви превоз“. Отдясно се виждаше стълбище. Втурна се към него. Някъде се включи аларма, но Реми продължи да тича надолу по тъмните стъпала, прескачаше през две-три, мина през три площадки, най-сетне стигна първия етаж. Профуча през лобито покрай дремещия агент от охраната и през въртящата се врата и се озова на улицата. Застана на тротоара между двете пресечки, трескаво местеше поглед от сграда на сграда. Подслушвателните постове винаги се разполагаха наблизко; клетката би трябвало да се е събрала някъде в района.

Бе дъждовна утрин, такситата се сражаваха за платната с товарните микробуси и лимузините. Затича по улицата. На ъгъла спря, огледа се настрани и нагоре, сякаш можеше да види познато лице в някой от прозорците. И тогава, точно пред себе си, видя сребристото такси. Вратата се отвори и Бъф слезе от колата с люлееща се от ухото му жица; средният му пръст придържаше слушалката.

— Господи, Реми, трябва ли да си на улицата? Всеки момент очакваме Ледения. Чу ли онези лайна? — попита като тийнейджър, открил дупка към съблекалнята на момичетата. — Трима кретени в хотелска стая, молят се и говорят тъпотии. Точно като по телевизията.

— Трябва да спрете това!

— Да го спрем? Нашият човек е вътре и имаме хора из целия хотел. — Той махна към сградите. — Снайперистите са достатъчни и за петдесет души. Веднага щом се покаже последният, действаме.

— Не, не. Ами ако нещо се прецака? А ако бомбата гръмне?

— Спокойно. Детонаторът е фалшив.

— Обратното! — обади се другият агент от колата.

— Добре де — каза Бъф. — Имат фалшив детонатор. Бомбата е истинска.

— Не. Обратното е — отново се обади онзи в колата.

Бъф се наведе и погледна в купето.

— Истинска бомба и фалшив детонатор?

— Не — каза гласът от колата. — Все така го казваш. Обратното е.

Бъф сви рамене.

— Както и да е, да не ти пука. Всичко е под контрол. Появи ли се Ледения, действаме. Шибаняците от агенцията ще се насерат, като им отмъкнем сделката. — Тупна Реми по рамото. — Благодаря ти още веднъж, мой човек.

Реми потърка веждата си.

В същия миг агентът в колата се наведе през седалката и изсъска:

— Лед на хоризонта!

Погледът на Реми се насочи към отсрещната страна на улицата. Възрастният блискоизточен мъж с гладко обръснато лице и глава и с нови очила с правоъгълни рамки вървеше към сградата. Носеше спортен сак през рамо, а през другата си ръка бе преметнал вълненото си палто. Минувачите по тротоара му правеха път и Ягуар стигна до входа на сградата и се огледа.

— Дръж се естествено — каза Бъф и сграбчи Реми в най-неестествената прегръдка в живота му.

Докато влизаше в сградата. Ягуар обърна глава на няколко градуса, присви очи и Реми си помисли, без да е съвсем сигурен, че сигурно за част от секундата го е видял.

— Целта е вътре. Всички на позиция — каза Бъф на китката си. Другият агент излезе от колата и тръгна да пресича улицата. Бъф пусна Реми от задушавачата си прегръдка и тръгна след него.

Реми остана сам на тротоара. Краката му сякаш бяха залепени за плочките. Обърна се наляво и видя Дейв, Маркъм и един друг агент да излизат от сградата, от която бе изтърчал преди малко. Започнаха да пресичат улицата. Дейв видя главата на Бъф над покривите на такситата и викна:

— Стига бе! Не може да бъде! — И ускори крачка.

Бъф се обърна, видя го и се затича към сградата.

— Чакайте — безпомощно каза Реми.

Погледна нагоре към сградата, в която бе изчезнал Ягуар, и видя двама мъже да се появяват внезапно на горните прозорци. Бяха с черни бронезилетки и праметнати на гръб карабини. Започнаха да се спускат с въже по фасадата.

— Това е лудост — промърмори Реми на никого.

В същия миг телефонът на колана му избръмча. Той го отвори и видя номера. Ейприл...

— Здравсти. — Реми стоеше в тълпата и дишаше тежко. Бе плувнал в под, сякаш бе тичал. — Ей, чуваш ли ме?

— Да — отговори му объркано един мъж. — Познаваме ли се?

Имаше дълъг белег от изгаряне на лицето — приличаше на следа от бебешко краче. Седеше на куфар на колелца.

— О. Не. Извинете. Аз просто... — Реми се огледа. — Просто си говорех сам.

— Казвате си „здравсти“ сам ли?

— Май да.

Откъсна поглед от лицето на мъжа и се огледа. Намираще се на входа на станция на метрото, между машините за билети, пред карта зад плексигласова витрина. Мина покрай объркания мъж и отиде до картата: тя показваше линиите на метрото, които се извиаха през острова, след което обръщаха рязко наляво — червена, синя, оранжева, зелена и кафява — подобно на вертикален план на многоетажна сграда. Върху плексигласа бе залепена огромна светлозелена дъвка. Реми я махна и видя стрелката с надпис „Вие сте тук“. Намираще се в станцията на метрото при гарата.

Огледа се и се почеса по главата, сякаш можеше да намери паметта си ръчно. *Ейприл се бе обадила.* Да. Извади телефона, но тук долу нямаше покритие. Дъхът му секна; усети пълзящия пристъп на клаустрофобията, която бе изпитал в онази безпомощна сутрин (*как стоеше на улицата... падащата от небето хартия... няма услуга/ покритие от тази клетка...*).

Огледа се трескаво. Опита се да се съсредоточи, но нищо не се получи. Тя се бе обадила. Може би заминаваше с влак? Щеше да пътува на запад, в родния си Канзас Сити, а може би и в Сан Франциско. Или пък с автобус? Автогарата беше само на една пряка. Не, нямаше да вземе автобус. Може би влак до някое от летищата; спомни си, че има линия до летището в Нюарк. Пероните би трябвало да са срещу терминала, на две преки оттук. Опита се да си спомни коя компания пътуваше до Нюарк — „Ню Джърси Транзит“ или „Амтрак“?

Изтича надолу по стълбите и хукна в тунела под улицата. Изблъска хората в края на коридора, запрескача стъпалата нагоре със замъглена от спомена глава (бавно се изкачва по горящо стълбище... кашлящи хора с почернели от дима лица, вървящи в обратна посока), заобиколи група футболисти и се блъсна в някаква будка — същинско картечно гнездо за потребителски стоки. Мина му най-странната мисъл, докато се опитваше да вдигне нещата, които бяха нападали около него — списания и шоколадчета, фъстъци и дъвки, пури, самообръсначки, обезболяващи, батерии, филми, химикалки и моливи (колко време може да преживее човек със съдържанието на една-единствена будка?).

— Хей, задник такъв! — викна му продавачът, но Реми вече тичаше нагоре по рампата.

Излезе в големия тунел, но го забави тълпата, течението метропътници с раници и чанти и притоците от влаковете с куфарчета и куфари; лицата им прелитаха край здравото му око като кадри. Макар вече да бе свикнал със сляпото си око, от време на време се блъскаше в минувачите и мърмореше извинения. Спря за момент наред огромния терминал, заобиколен от пътници; гладовете им бръмчаха приглушено като пчели в кошер. Нещо му се струваше нередно и познато (внезапно се обръща назад... спира на стълбите... поточе слизачи надолу хора...).

Тълпата оредя и Реми изтича през терминала към касите за билети. Няколко души чакаха на опашките. Една жена се караше на две хлапета с фланели на „Джайънтс“. Едното погледна Реми и закри лявото си око с ръка.

(Излиза на празния площад... а хартията, димящите парчета стомана и телата... и за един съвсем кратък миг е сам под падащата

хартия... никога не е виждал града така тих... и после — дълбок, нисък стон...)

Заснова от гише на гише, четеше разписанията на заминаващите влакове — Трентън и СИ Коридор. Доувър. Ню Брънзуик. Асела Експрес.

— Къде е Нюарк, по дяволите? — извика. Хората от опашката се обърнаха и го зяпнаха. Накрая намери номера на изхода и тъкмо се канеше да побегне, когато чу познатия звън.

Ейприл! Отново имаше покритие. Едва не изпусна телефона, докато го изваждаше.

— Къде си? — попита Реми.

— Къде мислиш, че съм? Изпарявам се — каза Маркъм. — Предполагам, че унищожаваш документи. И аз съм се запътил натам. Очевидно... онова, което свърши за нас, вече не съществува.

— Какво?!

— Господи, ама че бъркотия беше. Бюрото и агенцията ще кажат, че е било съвместна операция, но иначе си беше чиста проба кръстосано преобаване. Двадесет съперничещи си агенти се блъскат на вратите и прозорците, скачат от шахти... Кръстосаният огън бе лудница. Двама от бюрото бяха улучени. Добре, че носеха бронезилетки. Така целите бяха единствените... нали се сещаш... неутрализирани...

— Избили сте ги? — отпаднало рече Реми.

— Ами... да — отвърна Маркъм, сякаш казваше: „Поредният тъп въпрос на Реми“. — Записваха предсмъртни обръщения. Имаха автомат, Брайън.

— Всички ли спипахте?

— Всички без Ягуар. Явно е бил подплашен от нещо, защото така и не стигна до апартамента. Качил се в асансьора, но май е спрял на втория етаж, слязъл е по стълбите и се е измъкнал през задния изход. Но едва ли е успял да се отдалечи много. Точно сега не бих искал да съм на негово място. Само въпрос на време е. — Маркъм замълча. — Знаеш ли, колкото повече си мисля за това... може би все пак *можеш* да се състезаваш с времето. Само че не вярвам, че можеш да победиш.

Реми затвори, изненадан от самия себе си. Сякаш ръката му сама прекъсна връзката, сякаш ѝ бе писнало от тази лудница. Пъхна

телефона в джоба си. Изпита желание да се махне. Да намери Ейприл и просто да замине с нея, където и да отиваше. Може би в Сан Франциско. Запробива си път през тълпата. Маркъм звънна отново, но той не му обърна внимание. Вървеше през гарата и се взираше в потока лица. И изведнъж си спомни погледа на Ягуар. *Всички без Ягуар*. И тогава му дойде ужасната мисъл: „Лесна мишена. Тълпи. Големи поражения. Лесен достъп до медиите. Любителски видеозаписи и снимки за още по-голям ужас“. Спря и се огледа.

Беше дошъл да намери Ейприл...

Лесна мишена.

... Нали така? Телефонът му отново звънеше. Не беше номерът на Маркъм. Нито пък на Ейприл. Отвори и го вдигна до ухото си.

Гласът бе гладък и студен, но не изглеждаше гневен.

— Проследи ли ме, Брайън?

Реми отново се огледа.

— Виж...

— Не. Ти погледни. — Ягуар говореше със спокойния преподавателски тон, който Реми помнеше от срещите им. — *И на онзи ден ще има светнали лица, сияещи от радост, както и лица, почернени от прах — лицата на неверниците и покварените.*

— Виж... — каза Реми. — Кълна се... не съм...

Само че не знаеше какво не е направил или какво е направил.

— Къде си? — Огледа тълпата. — Тук ли си?

Завъртя се бавно.

Двойка в еднакви спортни дрехи, хваната за ръце...

Жена със слушалки, бутаса детска количка...

Двама младежи с картонени чашки кафе...

— Знаеш ли, иронично е — отбеляза Ягуар. — Казвах на учениците си, че в Корана се споменава сто деветдесет и два пъти за състраданието на Аллах. И само седемнадесет пъти за отмъстителността му. И въпреки това именно отмъщението е онова, което изкушава. Също като тук. Твърдите, че следвате един прост проповедник на бедност и състрадание, а строите храмове, изпълнени с богатства и сила.

— Къде си? — отново попита Реми.

— Хрумна ми, когато те видях да говориш с онзи агент на улицата, когато осъзнах, че съм предаден...

— Не... — започна Реми, но Ягуар продължи:

— Хрумна ми, че през всичките тези години съм грешил. Може би силата и отмъщението... са точно онези неща, в чест на които трябва да се издигат храмове. Възхищаваме се на фанатизма на човек, готов да се взриви в името на някаква кауза. Представи си обаче и отчаянието. Страх. И може би дори нещо съблазнително... нещо... първично.

Реми продължаваше бавно да се върти.

— Нали това искахте? — попита Ягуар. — Това?

Две момичета с католически блузи...

Дебел мъж с униформа на пазач...

— Да идем някъде и да поговорим. Само ти и аз.

— Ти и аз — каза Ягуар. — Да. Имахме интересни разговори. Ето нещо, за което можем да поговорим — може ли човек да осъзнае, че именно той е злодеят от собствената си история?

Реми не бе сигурен за кой от двамата става дума.

— Може би на смъртното си легло? — попита Ягуар. — Разбира ли го тогава?

Реми погледна през рамо.

Възрастна двойка с еднакви копринени сака...

Нахакан тип с блуза на „Булс“...

— През цялото време аз ли бях целта? — попита Ягуар.

Реми понечи да каже, че не знае. Но вече му беше писнало да го повтаря.

— Не мисля, че изобщо има значение — каза накрая.

— А останалите?

— Всички работеха за нас. Никой не знаеше за останалите.

Ягуар помълча за момент.

— Защо? — попита без следа от горчивина.

Реми отново поиска да каже, че не знае. Но това вече не му се виждаше вярно.

— Заради глада — отвърна той.

Връзката прекъсна.

— Ало? — Реми потърка скулата си. — Ало!

Огледа се отново. Стоеше в центъра на терминала, наред с неспокойния лабиринт от лица, всички обърнати към него — и накрая

не му беше останало нищо. Ръцете му се отпуснаха и той отметна глава да...

И видя Ейприл.

Носеше зелено палто и вълнена шапка и с мъка буташе два тежки куфара на колела по рампата към влаковете на „Ню Джърси Транзит“. И ако не друго, помисли си той, може би това бе спасителен изход.

— Ейприл! — Затича се към нея, прескочи един парапет и тръгна покрай линията на заминаващите влакове. Не успя да види къде е изчезнала.

Изтича по стълбите под козирката. Зърна я през два перона, тъкмо влизаше в чакалнята. Дърпаше куфарите.

— Ейприл! — извика отново.

Изтича, нагоре по стълбите, върна се по рампата и се спусна по други стълби, без да пуска парапета. Стигна края на стълбите и спра за момент на тесния перон. Стъклената чакалня бе замъглена; не можеше да види вътре.

Погледна релсите — влак още нямаше — и тръгна към чакалнята. Автоматичните врати се отвориха. Само няколко души седяха на пластмасовите седалки и четяха вестници и книжки с меки корици. Един мъж говореше по телефон.

Куфарите на Ейприл бяха пред нея като бариера. В едната ѝ ръка бе билетът ѝ, сякаш очакваше всеки момент да ѝ го вземат. В другата държеше разписанието на влаковете, четеше го. Зеленото ѝ палто бе закопчано до шията. Вдигна бавно поглед и го изгледа с тъмните си, умоляващи очи. Билетът се изплъзна от пръстите ѝ, но тя сякаш не забеляза и ръката ѝ остана вдигната, грациозна, с едва отворена длан, сякаш очакваше партньор на танц. След това очите ѝ се отместиха.

Реми проследи погледа ѝ и видя Ягуар да слиза по стълбите към перона. Лицето му бе мокро и изсечено. Сивото му вълнено палто бе издуто, сякаш криеше под него нещо обемисто. И имаше някакъв предмет в ръката му, може би телефон.

Реми се, обърна към Ейприл и отвори уста да каже нещо — но тя го гледаше така... опрощавачо, че той остана без дъх и искаше единствено да остане завинаги в този момент.

— Дойде — каза тя...

Отначало нямаше нищо друго, освен разреден въздух. Не беше чак толкова зле. Някъде бе чел, че сградите също са предимно въздух. Може би именно *това* бе най-опасната част — въздухът. Може би останалото — стоманата, хартията й хората — можеше да се овладее някак. Може би трябваше да се внимава единствено за въздуха. Всмукваше се навътре, заедно със самия Реми, след което се издухваше навън, като въздуха в мях; както океанът прибира водите си за смазващата вълна. Когато тя дойде, ударът в гърба на Реми не бе нито горещ, нито студен. Нямаше други качества, освен силата си; разтърсващ и остър, шумът изпълни всичко — не гърмеж, а пропукване, натежало от стъкло и последвано, миг по-късно от глухия тътен, който бе очаквал, кънтящ басов рев, сякаш някой се мъчеше да го уплаши до смърт, ослепителен блясък и *най-накрая*, когато вече не можеше да търпи грохота, дойде жегата — изпепеляваща — и той полетя във въздуха, свободен, лек... като хартия, мятана и запратена заедно с други падащи късчета и обезумели листа, димящи, с обгорели краища, пламващи и пламтящи ярко, докато от тях не остане нищо, освен крехък черен ръб... после изчезваха, оставяха само дупка и нищо, освен смътен спомен за кипяща чернота, която се разгъна, повдигна го и го задържа за миг в най-топлото течение...

Беше тъмно. Никакви петна и светлинни. Нищо. Брайън Реми сънуваше или си въобразяваше, че сънува — лежи по корем и гледа надолу от небето как земята се разтваря и хората изчезват в процеците. Сънуваше, че хората не обръщат внимание на сълзите в небето и се занимават с делата си, попълват си данъчните декларации и всеки път, когато някой пропадне, изчезне в пукнатините, останалите просто продължават нататък. Сънуваше също, че хората спират на улицата, поглеждат нагоре и му говорят с приглушени гласове, питат го как е и дали ги чува.

Сънуваше, че някаква жена сяда до леглото му и го хваща за ръката.

Ейприл?

Не, аз съм — каза Марч Селиъс.

Значи си се измъкнала?

Аз бях последната.

Къде си?

Тук. Всички сме тук. Винаги сме били тук.

И Ейприл ли...

Но гласът на жената се промени.

— Ще ви заболи малко — каза тя; продължаваше да държи ръката му.

В съня му го потопиха във вряла вода, болката го пречупи, а покъсно, в тъмното, сънуваше, че лежи проснат по корем на дъска, че някакви хора забучват игли в гърба му, сякаш отбелязват движенията на сражаващи се армии. Сънуваше, че го мушкат с игли, изливат течен огън върху кожата му и го питат дали може да го усети. Знаеше, че не бива да отговаря на въпроси в сънищата си, затова лежеше и сънуваше как откъсват кожа от ръцете и краката му и продават малки правоъгълни парчета от нея на туристи. Сънуването не бе лошо... празниците бяха плавни и той вече не подскочаше, а се плъзгаше от момент в момент без безпокойство, без очакване да вникне в ситуацията.

Сънуваше Едгар като бебе, но с дънер вместо врат.

Сънищата станаха още по-неземни — приглушени разговори и церемонии край леглото, въображаеми доктори, предлагащи абсурдни лечения. В един сън го обърнаха по гръб само колкото да му забодат някакъв медал, след което го обърнаха отново. В друг го преместиха в нова стая и някакви хора го въртяха от една страна на друга. Сънуваше, че дели стаята с някакъв мъж, получил изгаряния в горящ камион, и че им донасят телевизор, който сменяше собствените си канали — прескачаше обезумяло от една реалност в друга, така че тъкмо когато проявяваше интерес към пъхтенето на някакъв вдигащ бъчонки бира мъжага, празнината прекъсваше предаването и той ненадейно се оказваше зрител на дебат за осиновяване от гейове: високопоставен служител и травестит. Сънуваше, че мъжът в стаята му, онзи с изгарянията от камиона, му казва: „Свиркай, ако има нещо интересно“. Но Реми имаше едно наум и телевизорът радостно прескачаше от вдигащи се числа на гласуващи към победителите в състезание по бални танци, от скандали с тийнейджъри до мъже, които се тревожеха за покачването на инфлацията. И Реми осъзна, че това е неговото състояние. Че точно това е животът. Това.

Излъчваните сънища бяха особено добри в начина, по който бързо можеха да се измъкват от нещо неприятно, да преминават от

смърт към музикални клипове и да подават информация, без да информират. В начина, по който можеха да скачат от канал на канал, от място на място, от трагедия към абсурдна комедия, разликата между които бе единствено смехът на заден план. Един ден сънува двама мъже да обсъждат дали скокът в популярността на президента се дължи изцяло на неотдавнашната успешна операция срещу някаква терористична клетка, при която били убити четирима от петимата ѝ членове и била детонирана само една бомба... на почти празен перон... били убити само шестима... сред които и атентаторът... и бил ранен тежко един пенсиониран полицай...

А когато телевизионният сън свършваше. Реми си представяше, че разни хора идват да го видят — Гутерак говори за новата си работа като говорител на фирма производител на сълзотворен газ; Едгар тътри крака и мърмори, че трябва да се връща в поделението си; Шефът прекъсва за момент разговора си по клетъчния телефон, колкото да попита Реми как е.

Въображаеми подноси с храна идваха и заминаваха, хора го питаха дали има нужда от нещо, и през цялото време Реми се мъчеше да заспи. Знаеше, че ако тя е права, ако всичко е нещо като бълнуване, той трябва просто да си остане в него и тя ще дойде. Животът се плъзгаше покрай него — състезания по сноуборд, съревнования по готвене, спасяване на морски крави. „Свиркай, ако има нещо интересно“.

Един ден сънува, че изписват другия мъж. Прозорецът беше отворен и можеше да долови миризмата на горящи листа и да чуе клаксоните и звуците на оживеното движение. През този ден телевизорът му предложи особено безумен сън, в който подрастващи звезди ядяха насекоми за точно определено време. Някаква медицинска сестра се смееше, докато внимателно махаше бинта и марлята от лицето му.

— Това момче е жестоко — каза тя. — Много ми харесва. Гледал ли сте му шоуто?

И му свали и последната марля и Реми усети светлината пред единия си клепач, и видя старите петна в здравето си око. Беше най-сърцераздирателното, което му се бе случвало.

— Е — тихо каза тя. — Можете да се опитате да отворите очи. Той обаче ги стисна с все сила. Чакаше я да дойде.

[1] Единствен по рода си (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Коран. 2:191, в английския текст вместо *да заблуждаваш* е използвано *да се кланяш на идоли*. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Дълбоко съм задължен на многото ми приятели, редактори, агенти и писатели, които повярваха в този роман от първите му страници и ми дадоха ценни препоръки — Кал Морган, Джудит Ригън, Уорън Фрейзиър, Бил Рийс, Дан Бътъруорт, Джим Линч, Дани Уестнийт, Сам Лайгън и прекрасната ми съпруга Ан Уолтър.

Тази книга е художествена измислица. На хората, чиято истинска болка видях преди повече от пет години — надявам се да намерят истински покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.